

Täiskasvanute
hingamispäevakooli
õppetükid

Aprill | Mai | Juuni 2017

„Sööda mu lambaid“:

PEETRUSE

esimene ja teine kiri

Originaali tiitel:

Feed My Sheep

Robert McIver

© Seitsmenda Päeva Adventistide Peakonverents. Kõik õigused kaitstud.

Ühtki osa täiskasvanute hingamispäevakooli õppetükist ei või üksikisik ega üksus toimetada, ümber vahetada, muuta, kohandada, tõlkida, paljundada või kirjastada ilma SPA Peakonverentsi eelneva kirjaliku loata. SPA PK volitab divisjonide ametnikke korraldama täiskasvanute hingamispäevakooli õppetükkide tõlkimist vastavate juhtnööride kohaselt. Selliste tõlgete ja nende publikatsioonide autoriõigus jääb Peakonverentsile. „Seitsmenda päeva adventistid“ ja „adventistid“ ning leegiga logo on SPA PK registreeritud kaubamärgid ja neid ei või kasutada Peakonverentsi eelneva loata.

Täiskasvanute hingamispäevakooli õppetükid valmistab ette Seitsmenda Päeva Adventistide Peakonverentsi alluvuses olev täiskasvanute hingamispäevakooli õppetükkide osakond. Õppetükkide ettevalmistamist suunab otseselt hingamispäevakooli väljaannete nõukogu, mis on hingamispäevakooli õppetükkide kirjastaja – Peakonverentsi Administratiivkomitee (ADCOM) – alakomitee. Trükitud õppetükid kajastavad ülemaailmse hindamiskomitee poolset osa ja hingamispäevakooli kirjastusnõukogu heakskiitu ega esinda seega ainuliselt või tingimata autori(te) kavatsust.

Misjonilood, on ette valmistanud toimetaja Gina Wahlen.

Tõlge: AKEL 2017

Tõlkija: Mall Kaaver

Toimetajad: Mervi Kalmus, Ly Kaasik

Kujundus: Indrek Ploompuu ja Kaile Tuvi

Küljendus: Kaile Tuvi

Kaaned: Justinen Greative Group

Trükkis: Vali Press

Sööta lambaid

Kuna meie õppeaineks sellel veerandaastal on Peetruse 1. ja 2. kiri, loeme sellise inimese sõnu, kes oli Jeesusega Tema töö enamikul tähtsamatel hetkedel. Peetrus oli ka isik, kellest sai algusperioodi kristlaste hulgas tuntud juht. Juba üksnes need tõsiasiad teevad tema kirjad lugemisväärseks. Kuid need kirjad on huvipakkuvad ka veel selle poolest, et need kirjutati kogudustele, kelle elus olid hädaajad: nad vaatasid otsa tagakiusamisele väljastpoolt ja ohule, mida tekitasid valeõpetajad seestpoolt.

Peetrus hoiatab, et muuhulgas lasevad need valeõpetajad liikvele kahtluse Jeesuse teise tuleku suhtes. „Kus on tema tulemise töötus?“ ütlevad nad. „Sest pärast seda, kui isad on läinud magama, on jäänud kõik nõnda nagu loomise algusest peale“ (2Pt 3:4). Täna, ligi kaks tuhat aastat hiljem, tunneme neid süüdistusi reaalselt, eks ole?

Peale selle, et Peetrus hoiatas valeõpetajate suhtes, pöördub ta korduvalt tagasi nende kannatuste juurde, mida kogudused kogesid. Need kannatused, ütleb ta, peegeldavad Jeesuse kannatusi, kes kandis meie patte oma ihus siis, kui Ta ristil suri (1Pt 2:24). Hea uudis on aga selles,

et just Jeesuse surm tõi vabanemise igavesest surmast, mille põhjustas patt. Samuti tõi see kaasa elamise õigusele siin ja praegu nende jaoks, kes Temale toetuvad (1Pt 2:24).

Peetrus ütleb, et Jeesus suri meie pattude eest, kuid veelgi enam – ta tuleb Maale tagasi ja juhatab sisse kohtumõistmise (2Pt 3:10–12). Peetrus rõhutab, et väljavaade kohtule peaks tooma esile praktilise vilja usklike elus. Siis, kui Jeesus tagasi tuleb, purustab Ta kogu patu ja puhastab Maa tulega (2Pt 3:7). Siis saavad kristlased pärandi, mille Jumal neile taevas on talle pannud (1Pt 1:4).

Peetrus räägib väga praktiliselt sellest, kuidas kristlased peaksid elama. Eelkõige tuleb kristlastel üksteist armastada (1Pt 4:8). Ta võtab oma mõttekäigu kokku sõnadega: „Aga viimaks, olge kõik üksmeelsed, kaastundlikud, vennalikud, halastajad, alandlikud“ (1Pt 3:8).

Peetruse epistlites on ka tulihingeline evangeeliumi kuulutus, kogu Piibli keskne sõnum. Eks ole ju, et kui üldse keegi Issanda päästvat armu tundis, siis Peetrus kindlasti. See Peetrus, kes nii avalikult ja juhmilt salgas oma Issanda (lausa needmisega), öeldes „Ma ei tunne seda inimest!“ (Mt 26:74), on sama Peetrus, kellele Jeesus pärastpoole ütles: „Sööda mu lambaid“ (Jh 21:17). Just need kaks epistlit on näited Peetruse sellelaadsest tegevusest – ta söötis Issanda lambaid.

Ja muidugi on selle toitmise igas osas suur tõde, et päästetud saab usu kaudu Kristusesse; see on teema, mida Peetruse kaastööline apostel Paulus väga jõuliselt kuulutas. See on tõde Jumala armust. Peetrus ei tundnud seda ainult teoreetiliselt ehk puhtpalja õpetusena, vaid see-tõttu, et ta koges enda jaoks selle armu tõelist jõudu.

Martin Luther kommenteeris Peetruse kirju: „Järelikult on Peetruse kiri Uue Testamendi üks võimsaim raamat ja – tõsi see on – puhas evangeelium, sest Peetruski teeb sedasama, mida teevad Paulus ja kõik evangelistid, juurutades tungivalt õiget õpetust usust – kuidas meile on antud Kristus, kes võtab ära meie patud ja päästab meid.“ – *Commentary on the Epistles of Peter and Jude* (Grand Rapids: Kregel Publications, 1982), lk 2, 3.

Jeesus andis Peetrusele korralduse sööta Tema lambaid. Meiegi oleme nende lammaste hulgas. Laskem ennast sööta.

Robert K. McIver kasvas üles Uus-Meremaal ning on suurema osa oma elutööst teinud Avondale'i Kolledžis, kus ta õpetab Piiblit ja arheoloogiat. Ta on mitme raamatu autor, muuhulgas raamatute „The Four Faces of Jesus“ (Jeesuse neli nägu) ja „Beyond the Da Vinci Code“ (Da Vinci koodi taga).

Peetruse isiksus

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Lk 5:1–11; Mt 16:13–17; Mt 14:22–33; Lk 22:31–34, 54–62; Gl 2:9, 11–14.

Meelespeetav tekst: „Aga tuult nähes lõi ta kartma ja hüüdis uppuma hakates: „Issand, päästa mind!“ Jeesus sirutas kohe oma käe, haaras temast kinni ning ütles talle: „Sa nõdrausuline, miks sa kahtlesid?““ (Mt 14:30, 31).

Peetrus on oma nime kandvate kirjade kirjutaja (Peetruse 1. ja 2. kiri). Ta oli üks esimesi Jeesuse jüngreid; ta jäi Jeesusega kogu Issanda maa-pealse töö pikkuses ning tema oli üks esimesi jüngreid, kes nägi tühja hauda. Seega oli Peetrus rikas kogemuste poolest, mille põhjal sai ta Püha Vaimu inspiratsiooni ajel kirjutada need jõulised kirjad. „Meie Issanda Jeesuse Kristuse väge ja tulemist ei ole me teile teatanud mingeid targutavaid müüte jäljendades, vaid me oleme tema suurust näinud oma silmaga“ (2Pt 1:16).

Peetrust on evangeeliumides sageli näha; paljastuvad nii tema võidud kui ka kaotused. Ta oli tavaliselt jüngrite kõneisik nende ja Jeesuse vahel. Pärast Jeesuse ülestõusmist ja taevasse minemist sai Peetrusest varakristliku koguduse väljapaistev juht. Apostlite tegude raamat räägib temast, samuti ka Pauluse kiri galaatlastele.

Tähtsaim aga – Peetrus teadis, mida tähendab teha vigu, saada andeks ning liikuda edasi usus ja alandlikkuses. Kuna Peetrus ise koges Jumala armu, jääb ta meie kõigi jaoks võimsaks hääleks selle sama armu teata-vakstegemisel, mida meiegi vajame.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 1. aprilliks.

Kui me esimest korda Peetrust kohtame, siis on ta kalamees Galilea merel ehk Genneesareti järvel (Mt 4:18; Mk 1:16 ja Lk 5:1–11). Ta on töötanud kogu öö, aga pole saanud ühtki kala. Siis kuuletuvad tema ja ta kaaslased Jeesuse korraldusele minna tagasi järvele ja proovida veelkord. Peetrus ja teised mehed peavad olema väga hämmastunud, kui nad saavad nüüd nii palju kalu, et nende paadid on lausa vajumas. Mis küll toimub nende mõtteis pärast seda imetegu?

Loe Lk 5:1–9. Mida räägivad meile Peetrusest tema sõnad Jeesusele Lk 5:8? See tähendab, millist aimu annavad need meile tema vaimulikkuse kohta?

Peetrusele pidi olema avaldanud muljet see, mida ta Jeesusest teadis. Juba enne imetegu, kui Jeesus käskis kalurite rühmal võrgud vette lasta, ütles Peetrus ju, kuigi umbusklikult: „Sinu sõna peale lasen ma võrgud vette.“ Siit näib, et Peetrus pidi Jeesusest juba nii mõndagi teadma ja see teadmine tõukas teda sõna kuulma. Jah, vastab tõele, et Peetrus oli juba enne seda sündmust mõnda aega koos Jeesusega olnud.

Ehk asub üks võti Lk 5:3, kus räägitakse sellest, mis toimus enne imetegu kaladega. „Astunud paati, mis oli Siimona oma, palus Jeesus teda natuke maad rannast eemale sõuda. Ning ta istus ja õpetas rahvahulki paadist.“ Võib-olla olid need eelnevad Jeesuse sõnad Peetrusele nii sügavat muljet avaldanud.

Igatahes, pärast imetegu tajus Peetrus Jeesuses midagi enamat, midagi püha, vastandina enda patususele. Peetrus mõistis, et ta on patune, ja tema valmidus seda avalikult ära märkida näitab, kuivõrd avatud ta Issandale oli. Pole ime, et just temale kutse esitati! Kuigi tal oli vigu, ja neid oli palju, oli Peetrus vaimulik mees, kes oli valmis Issandale järgnema, vaatamata sellele, mida see maksma läks.

Loe Lk 5:11. Milline oluline põhimõte siin on? Millist pühendumist Jeesus meilt ootab – mida see salm ütleb? Mida peaks ütlema seegi tõsiasi, et need kalamehed olid valmis jätma kõik sinnapaika siis, kui nende võrgud olid täis?

Jeesuse loo üks kõrghetki tuleb esile kahekõnes Peetrusega. Jeesusel on olnud just tegemist mõne kirjatundja ja variseriga, kes nõudsid väljakutsuvalt, et Ta annaks märki, mingi tõestuse selle kohta, kes Ta on (vaata Mt 16:1–4). Siis, pärastpoole jüngritega üksi jäädes, räägib Jeesus kahest enda tehtud imeteost, mispuhul Ta söötis kahel korral tuhandeid inimesi vähesse hulga leibade ja kaladega. Ta räägib seda kõike jüngrite hoiatamise kontekstis – hoiatab „variseride ja saduseride haputaiglast“ (Mt 16:11).

Loe Mt 16:13–17. Mis siin toimub? Milline mõte on Jeesuse jaoks Peetruse sõnadel?

Peetrus rääkis siin julgelt oma usust Jeesusesse. Mt 16:20 on selge, et ka teised jagasid Peetruse poolt välja öeldud mõtet – Kristus on Messias. Sellest sai pöördepunkt Jeesuse töös, kuigi Tema jüngritel, sealhulgas Peetrusel, tuli veel palju õppida.

„Jüngrid lootsid ikka veel, et Kristus hakkab valitsema maise vürstina. Kuigi Ta oli end kaua varjus hoidnud, uskusid nad, et Ta ei jää alati-seks vaeseks ja tundmatuks; läheneb aeg, mil Ta rajab oma kuningriigi. Jüngrid polnud mõelnud sellele, et preestrite ja rabide viha ei lakka, et rahvas hülgab Kristuse, mõistab Ta hukka kui petise ja lööb kurjategijana risti.“ – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 415.

Niipea, kui jüngrid tunnistasid Jeesuse Messiaks, hakkas Jeesus õpetama, et Tal tuleb kannatada ja surra (vaata Mt 16:21–23); seda arusaama ei suutnud Peetrus omaks võtta. Peetrus läheb nii kaugele, et „noomib“ Jeesust. Siis pöördub Jeesus Peetruse poole ja ütleb: „Tagane minust, saatan“ (Mt 16:23). Need on ühed kõige järsemad sõnad, mida Jeesus oma tööperioodil üldse kellelegi ütles. Ometi lausus Ta need Peetruse hea käekäigu nimel. Peetruse sõnad peegeldasid tema soove, tema isekat hoiakut selle suhtes, mida ta tahtis. Jeesusel tuli ta sellel teel peatada, otse sealsamas (ja kuigi Jeesus kõnetas tegelikult Saatanat, sai Peetrus sõnumi). Peetrusel oli vaja õppida, et Issanda teenimine sisaldab kannatusi. Hiljem saab tema kirjutistest selgeks, et ta sai selle õppetunni selgeks (vaata 1Pt 4:12).

Kui sageli pörkavad sinu isiklikud soovid klirinal kokku Jumala tahtmisega, mille kohta tead, et peaksid seda tegema? Kuidas sa otsustad, mida neis olukordades teha?

Teisipäev, 28. märts

Vee peal kõndimine

Jeesusega oldud aja jooksul nägid jüngrid palju tähelepanuväärset, kuigi vähest sellest kõigest saab võrrelda sündmustega, mida kirjeldavad Mt 14:13–33, Mk 6:30–52 ja Jh 6:1–21. Jeesus kasutas viit leivakakku ja kaht kala selleks, et toita ära 5000 ja rohkem inimest. Taas mõelgem, mis küll pidi keerlema nende mõtteis pärast seesuguse sündmuse nägemist?

Loe Mt 14:22–33. Mis on kõige olulisem sõnum, mille sellest loost enda jaoks saame ja mis aitaks meil käia oma eluteed koos Jeesusega?

Need mehed olid tähelepanuväärsel viisil olnud tunnistajaiks Jeesuse imelisele väele, kui Ta söötis rahvahulki. Ta tõepoolest kontrollis loodud maailma. See kindlasti aitas Peetrusel esitada päris julge või lausa üle-meeliku palve: „Issand, kui see oled sina, siis käsi mind tulla enda juurde vee peale“ (Mt 14:28).

Missugune usu väljendus!

Siis tunnustas Jeesus seda usku ja käskis Peetrusel tulla, mida viimane ka tegi – järjekordne Peetruse usu näitaja. Käia vett pidi siis, kui vesi on sile, olnuks juba isegi midagi erilist, kuid Peetrus tegi seda tormi ajal.

Selle loo tavaline õppetund ütleb, et ära pööra oma silmi Jeesuselt ära. Kuid siin on midagi veel. Päris kindlasti pidi Peetrus Jeesust usaldama, vastasel juhul ei oleks ta esitanud sellist palvet ja siis selle kohaselt tegutsenud. Kui ta aga juba tegutses, siis valdas teda hirm ja selles hirmus hakkas ta vajuma.

Miks? Kas Jeesus poleks saanud hoida Peetrust vee peal, kuigi Peetrusel oli hirm? Vastupidi, Jeesus lubas Peetrusel jõuda punkti, kus too ei saanud teha midagi muud kui hüüda lootusetuna: „Issand, päästa mind!“ (Mt 14:30). Siis sirutas Jeesus käe ja tegi täpselt seda, mida Peetrus palus. Tõsiasi, et „Jeesus sirutas kohe oma käe, haaras temast kinni“ (Mt 14:31), samas kui Jeesus võinuks Peetrust hoida vee pinnal ka ilma füüsilisel puudutamata, aitas Peetrusel kindlasti aru saada, kui palju tuli tal õppida Jeesusest sõltumist.

Võime alustada suures usus, usaldada Issanda väge, kuid siis, kui olukord muutub hirmutavaks, on meil vaja meelde tuletada Jeesuse sõnu Peetrusele: „Oh sina nõdrausuline, miks sa kahtlesid“ (Mt 14:31).

Loe Lk 22:31–34, 54–62. Millise õppetunni saame meie Peetruse luhtaminekust?

Peetruse kavatsused olid head. Ja tõsiasi on, et ta ilmutas rohkem julgust kui teised jüngrid. Ta järgnes Jeesusele tegelikult selleks, et välja selgitada, mis Temaga juhtub. Kuid seda tehes otsustas ta varjata oma tegelikku isikut. See kompromiss, see kõrvalekaldumine rajalt, mis on hea ja õige, viis sinnamaani, et ta salgas oma Issandat *kolm korda* just nii, nagu Jeesus oli teda hoiatanud.

Peetruse siinne juhtum on kurval viisil väga õpetlik lugu sellest, kui laastavad võivad olla järeleandmise tagajärjed.

Nagu teame, määrivad kristluse ajalugu kohutavad tagajärjed, mis juhtusid siis, kui kristlased andsid otsustavates tõdedes järele. Kuigi elu ise toob sageli kaasa järeleandmisi ning meil tuleb ühel või teisel korral olla valmis andma ja võtma, tuleb otsustavate tõdede eest seista vankumatult. Inimestena peame õppima, mis on see, mille puhul ei tohi iialgi kompromissile minna, mitte mingis olukorras (vaata näiteks Ilm 14:12).

Ellen G. White'i sõnade kohaselt sai Peetruse järeleandmine ja läbikukkumine alguse Ketsemani aiast, kus ta magas, selle asemel, et palvetada, ega olnud seetõttu valmis eesootavaks. Oleks ta ustavalt palvetanud, kirjutas Ellen G. White, „ei oleks ta oma Issandat salanud“. – *Ajastute igatsus*, lk 714.

Jah, Peetrus valmistas tohutu pettumuse. Aga suurem kui oli tema läbikukkumine, oli Jumala arm. „Ent kus patt on suurenenud, seal on arm saanud ülirohkeks“ (Rm 5:20). Jeesuse andestus tegi Peetrusest varakristliku koguduse ühe peamise juhi. Missugune võimas õppetund meile kõikidele Jumala armu tõetruust olemusest. Missugune õppetund meile kõigile, et ebaõnnestumistest hoolimata peaksime usus edasi pingutama!

Jah, Peetrus teadis, mida tähendas olla andeks saanud. Ta teadis eeskätt just seda, mis oli evangeeliumi olemus, sest ta oli kogenud mitte üksnes oma inimlikku patust, vaid Jumala armastuse ja armu suurust ja sügavust patuste vastu.

Kuidas õpime andestama inimestele, kes on meile vägagi palju pettumust valmistanud, nagu Peetrus valmistas Jeesusele?

Jeesuse tööperioodi ajal etendas Peetrus sageli 12 jüngri juhi rolli. Tema oli tavaliselt nende eestkõneleja. Kui Matteus loetleb jüngreid, ütleb ta „esimene Siimon, nimetatud Peetruseks“ (Mt 10:2). Peetrusel oli kanda ka silmapaistev osa koguduse algusaegadel. Just Peetrus algatas esimesed sammud uue jüngri määramiseks Juudas Iskarioti asemele, kes Jeesuse ära andis (Ap 1:15–25). Nelipühapäeval selgitas just Peetrus rahvahulkadele, et nad nägid nüüd töötatud Vaimu andi, mille Jumal valas oma rahva peale (Ap 2:14–36). Just Peetrus, kes vahistati surnute ülestõusmisest rääkimise pärast, kõneles ülempreestrile ja kokkutulnud Juuda juhtidele (Ap 4:1–12). Just Peetrus saadeti Korneeliuse juurde, esimese pagana juurde, keda Jeesuse järelkäijana omaks võtta (Ap 10:1–48). Just Peetrusele tuli Paulus külla 15 päevaks siis, kui Paulus esimest korda pärast oma uskutulekut Jeruusalemmas oli (Gl 1:18). Jah, kui Paulus kirjeldas Jeesuse järelkäijate ringi tollal Jeruusalemmas, nimetab ta koguduse kolme „sambana“ Peetrust, Jeesuse venda Jaakobust ja armastatud jünger Johannest (Gl 2:9).

Loe Gl 1:18, 19; 2:9, 11–14. Mida räägivad need salmid meile Peetrusest, kuigi ta tegutses koguduse algusaegadel nii silmapaistvalt?

Olgugi, et Peetrus oli koguduse juht, olgugi, et ta oli isik, keda Issand nii ilmselt kutsus (Jeesus ütles Peetrusele: „Sööda mu lambaid“ [Jh 21:17]), olgugi, et ta oli see, kes sai nägemuse selle kohta, „et ühtegi inimest ei tohi nimetada halvaks ega rüvedaks“ (Ap 10:28), tuli Peetrusel ikkagi ühes teises oluliselt kasvada.

Koguduse alguspäevil olid peaaegu kõik kristlased juudid, neist paljud olid „innukad Moosese seaduse pidajad“ (Ap 21:20). Seaduse tõlgendamise juures sai probleemiks söömine koos paganatega, sellepärast et paganaid peeti rüvedaiks. Kui pisut kristlasi tuli Jaakobuse juurest Jeruusalemmast, lakkas Peetrus Antiookias paganatega koos söömast.

Pauluse jaoks oli selline teguviis rünnak evangeeliumi enda vastu. Ta nägi Peetruse tegutsemises ilmset silmakirjalikkust ja ta ei kartnud Peetrusele selles vastu väita. Õieti kasutas Paulus võimalust väljendada kristliku usu põhiõpetust: ainuüksi usu kaudu saadavat õigust (vaata Gl 2:14–16).

Kuigi Peetruse oli kutsunud Jumal, oli Peetrusel pimedaid kohti, mis vajasisid parandamist. Kuidas reageerime meie, kui kaasinimesed püüavad osutada meie „pimedatele kohtadele“?

Reede, 31. märts

Toetav mõte: Ellen G. White'i raamatust Ajastute igatsus peatükid „Kutse mere ääres“, lk 244–251 ja „Õõ järvel“, lk 377–382.

Kindel on, et Peetrus oli võtmeisik – juba kalamehe päevil oma patu-
suse möönmisest kuni julge teatamiseni Jeesusele, et „sina oled Messias,
elava Jumala Poeg“ (Mt 16:16), kohutavast Issanda salgamisest kuni
võitude ja eksimusteni koguduse juhina. Seega sai ta Püha Vaimu veatu
inspiratsiooni mõju all kirjutada seda, mida kirjutas, ja mitte ainult teo-
reetiliste teadmiste põhjal, vaid kogemustest endist. Ta tundis Kristuse
päästvat armu, kuid enamat veel – Tema ümbermuutvat armu: „Enne
oma [Peetruse] suurt kukkumist oli ta alati esirinnas ja kamandas, rää-
kis järelemõtlematult hetkeimpulsi ajal. Ta oli alati valmis teisi korri-
geerima ja oma mõtet avaldama enne, kui ta isegi selgesti aru sai endast
või sellest, mida ta ütleva hakkas. Kuid Peetrus pöördus ja pöördunud
Peetrus oli väga teistsugune tormakast ja keevalisest Peetrusest. Talle
jäi küll tema senine tulusus, kuid Kristuse arm reguleeris tema indu.
Keevalisuse, endausaldamise ja ennast ülistava meelsuse asemel oli ta
rahulik, ennastvalitsev ja õppustvõttev. Siis võis ta süüta nii Kristuse
karja tallekesi kui lambaid.“ – Ellen G. White, *Tunnistused kogudusele*, 5.
kd, lk 334, 335.

Eks me kõik samastume mingil määral Peetrusega, eks ole? Kes poleks
ühel või teisel korral seisnud julgelt oma usu eest? Ning kes poleks ühel
või teisel korral haletsusväärset läbikukkunud?

Küsimused aruteluks:

1. Mida räägib meile Jumala armust tõsiasi, et isegi pärast nii häbi-
väärset Jeesuse mahasalgamist oli Peetrusel ikkagi kanda nii silmapaistev
ja tähtis osa mitte ainult esimestes kristlikes kogudustes, vaid kristliku
usu jaoks üldiselt? (Kirjutas ta ju osakese Uuest Testamendist.) Millise
õppetunni tema ennistamisest saame selle kohta, kuidas käituda ini-
mestega, kes ühel või teisel viisil on Issandale pettumuse valmistanud?

2. Rääkige klassis veel ohtudest, kui kogudus teeb järeleandmisi. Kui-
das teada, milles on vaja järele anda ja milles ei tohi mingil juhul minna
kompromissile? Milliseid näiteid leiame kirikuloost kompromisside kohta,
mis viisid suurde õnnetusse? Mida sellistest juhtumitest õpime?

3. Peetrus õppis nii mõnegi õppetunni rängal kombel. Kuidas saame
tema vigu nähes õppida ära samad õppetunnid, kuid kergemal kombel
kui Peetrus?

Ühel päeval pärast kooli kuulsin ma pealt, kui mu õde oma sõbraga rääkis. „Aga see juhtus,“ ütles tüdruk. „See mees oli surnud ja nüüd elab.“ Kuidas saab surnud inimene jälle elavaks? imestasin endamisi. Siis ütlesin kuuldavalt: „Sellist asja ei saa küll juhtuda.“

„Lugu on tõsi,“ ütles mu õde. „See mees oli surnud, aga nüüd elab.“

Ma teadsin, et Jumal oli inimesi surnuist üles äratanud Piibli aegadel. Kuid seesuguseid imesid ei toimunud enam. Või toimus? Ma põlvitasin ja palvetasin Toomase palve: „Issand, kui see on tõsi, siis lase mul seda näha oma silmaga. Siis ma usun“ (Jh 20:25 NIV).

Mõne aja pärast unustasin kummalise loo surnud mehest, kes oli ellu ärganud. Kui ma keskkooli lõpetasin, taotlesin teenistust globaalmisjoni teerajajana enne, kui kolledžisse lähen.

Globaalmisjoni teerajaja on koguduse valitud lihtliige, kellele antakse väikest stipendiumi ja kellel palutakse kolida vastavasse kogukonda ning õpetada igavest evangeeliumi kristlike väärtushinnangute vormimise ajal. Teerajajad on ainulaadses ja erilises rollis uute koguduste rajajaina uutes piirkondades uute inimrühmade juures.

Mind määrati Nigeeria keskosa äärealale, kus käis vähe kõrvalisi inimesi ja kus meil ei olnud adventusklikke. Seadsin ennast külas sisse ja hakkasin sõprust looma. Enamik külaelanikke kummardas ebajumalaid, kuid mõni lubasid mul endale evangeeliumist rääkida. Üks teismeline tüdruk nimega One-Ojo näis olevat eriti huvitatud Jumala tundma õppimisest. Hakkasin temaga Piiblit õppima.

Siis ühel päeval jooksis mu tuppa üks poiss ja ütles, et One-Ojo suri. „Ta suri möödunud ööl,“ ütles poiss. „Perekond tahab, et sa tuleksid enne, kui nad ta maha matavad.“ Olin täiesti segaduses, panin kingad jalga ja jooksin One-Ojo koju. Kui sinna jõudsin, nägin ta keha lamamas ölematil, käed ja jalad seotud, valmis matmiseks. Vaatasin talle üksisilmi otsa, kui mõtlesin meie eelmise õhtu piibliuurimisele. Kuidas ta saab olla surnud? imestasin ma. Puudutasin ta käsivart; see oli jäik ja külm.

Palusin luba palvetada enne, kui pereliikmed ta maha matavad. Umbes 20 toas olnud inimest vaatasid, kui ma põlvitasin tema surimati ääres ja palvetasin. Palusin Jumalal anda sellele tüdrukule elu tagasi, et õpetada nendele inimestele, et Jumal on kõikvõimas.

Olin palvetanud juba umbes tund aega, kui märkasid higipisaraid One-Ojo kehal. Panin oma käe ta käsivarrele ja tundsin soojust. Julgustatuna jätkasin palvetamist. Siis One-Ojo aevastas.

Jätkub

Rüvetamatu pärand

Hingamispaeva parastiouna

Selle nädala õppeaine: IPt 1:1, 2; Jh 3:16; Hs 33:11; IPt 1:3–21; 3Ms 11:44, 45; IPt 1:22–25.

Meelespeetav tekst: „Et te olete kuulekuses tõele oma hinged puhastanud siiraks vennalikkuseks, siis armastage raugematult üksteist puhtast südamest“ (IPt 1:22).

Piiblit uurides, eriti ühele raamatule või isegi vaid lõigule ühest raamatust keskendudes, tuleb võimaluse korral vastata mõnele küsimusele.

Esiteks oleks hea teada, kes oli kavandatud kuulajaskonnaks. Teisena ja võib-olla veel tähtsamana oleks hea teada, mis oli kirjutamise täpne põhjus. Mis oli konkreetne probleem (kui oli), mida autor tahtis käsitleda (näiteks oli Pauluse kiri galaatlastele suunatud teoloogilistele vigadele, mida päästmise ja seaduse kohta õpetati)? Nagu teame, on küllalt palju Uuest Testamendist kirjutatud epistlitena ehk kirjadena, ja inimesed kirjutavad kirju sageli selleks, et edastada kirja saajatele teatud sõnum.

Võib öelda ka nii, et kui loeme Peetruse kirju, oleks hea teada nende ajaloolist konteksti nii palju, kui võimalik. Mida ta ütleb ja miks? Ning muidugi kõige tähtsam: *Missuguse sõnumi meie (kellele see samuti inspiratsioonini mõjul kirjutati) sellest saame?*

Nagu peagi näeme, on Peetrusel juba mõnes avasalmis avaldada meie jaoks tänapäeval palju tähtsaid tõdesid, kuigi ajast, mil ta kirjutas, on möödunud sajandid.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 8. aprilliks.

Kui sulle ulatatakse paber, mis algab sõnadega „Lugupeetud kodanik“, siis taipad, et sa loed kirja. Ja sa eeldad, et see kiri tuli kelleltki, kellega sa ilmselt lähedane ei ole.

Muistsetel kirjadel oli, samamoodi nagu kaasaja kirjadel, nõuetekohane algus; nii alustas ka Peetrus samamoodi, nagu algas iga tollane kiri. See tegi kindlaks autori ja need, kellele kiri läkitati.

Loe 1Pt 1:1. Mida saame sellest ühest salmist teada, mis aitab meil pisut konteksti luua?

Peetrus teeb kohe selgeks, kes ta on. Tema nimi on kirja esimeseks sõnaks. Jah, ta määratleb ennast kohe „Jeesuse Kristuse apostlina“. Seega – nagu Pauluski sageli tegi (Gl 1:1, Rm 1:1; Ef 1:1) – paneb Peetrus otsemaid paika oma „volitused“, rõhutades oma jumalikku ametisseadmist. Ta oli „apostel“, see tähendab „läkitatu“, ja teda läkitas Issand Jeesus Kristus.

Peetrus määratleb piirkonna, kuhu ta kiri oli suunatud: Pontos, Galaaia, Kappadookia, Aasia ja Bitüünia. Need kõik on Väike-Aasia rajoonid, laias laastus vastavad osalt praegusele Türgile, Bosporusest idas.

Väideldakse endiselt selle üle, kas Peetrus kirjutas peamiselt juudi soost usklikele või mittejuutidest usklikele. Termin, mida Peetrus 1Pt 1:1 kasutab – „majalised“, „võõrad [võõrsil olijad]“ – on mõiste, mis käib loomu poolest juutide kohta, kes esimesel sajandil elasid väljaspool Püha Maad. Sõnad **valitud** ja **pühitsetud** 1Pt 1:2 sobivad nii juutide kui ka kristlaste kohta. Ka toonitab nende inimeste juudi päritolu, kellele Peetrus kirjutas, sõna, mida ta kasutab kogukonna kohta, kelle keskel nad elasid – „paganad“ (1Pt 2:12; 4:3).

Osa kommentaatoreid see-eest väidab, et seda, mida Peetrus ütleb 1Pt 1:18 ja 4:3, oleks kohasem öelda paganlusest kristlusesse tulnute kohta kui juutide kohta. Pealegi, kas Peetrus tõesti oleks kirjutanud juutidele „teie tühisest esiisadelt päritud eluviisist“? Või kas ta öelnuks juudi soost lugejatele: „Te olete minevikus küllalt palju aega mööda saatnud paganate tahtmist täites, elades kõlvatuses, himudes, purjutamises, prassimistes, joomingutes ja sündsusetutes ebajumalateenistustes“ (1Pt 4:3)?

Meie jaoks on aga algsest kuulajaskonnast olulisem see, mida ütleb sõnum.

Loe 1Pt 1:2. Mida veel räägib see nende kohta, kellele Peetrus kirjutab? Millele ta neid üles kutsub?

Olgu kirjutis kas juutidest või paganatest usklitele, ühes Peetrus oli kindel: nad olid „valitud Jumala Isa etteteadmist järgi“ (1Pt 1:2).

Siinkohal tuleb aga olla täpne. See ei tähenda, et Jumal määras ette osa inimesi päästmiseks ja osa hukkamiseks ning hea õnne peale juhtusid need, kellele Peetrus kirjutab, olema Jumala poolt pääsemiseks ära valitud, samas kui teised valis Jumal hukkuma. Midagi sellist Piibel ei õpeta.

Loe 1Tm 2:4; 2Pt 3:9; Jh 3:16, Hs 33:11. Kuidas aitavad need salmid meil aru saada, mida Peetrus silmas pidas, kui ta nimetas neid inimesi „valituteks“?

Pühakiri teeb selgeks Jumala plaani – et igaüks saaks päästetud. See plaan seati inimeste heaks sisse juba enne maailma loomist: „Nagu tema on meid Kristuses valinud enne maailma rajamist“ (Ef 1:4). „Kõik“ on „valitud“ selles mõttes, et Jumala algne eesmärk oli päästa iga inimene, et mitte keegi ei hukkuks. Ta määras ette kogu inimkonna igaveseks eluks. See tähendab, et lunastusplaani oli iga inimese lepitamise jaoks kohane, isegi juhul kui iga inimene ei võta vastu seda, mida lepitus neile pakub.

Jumala etteteadmine valiku kohta on lihtsalt see, et Ta teab juba enne, missugune on igaühe vaba valik pääste suhtes. See etteteadmine ei sunni mingil moel valikut peale. Samamoodi teab ema juba ette, et tema laps valib roheliste ubade asemel šokolaadikoogi, aga tema etteteadmine ei sunni last seda valikut langetama.

Missuguse kinnituse saad julgustavast tõest, et Jumal on valinud sind pääsemiseks?

Loe 1Pt 1:3–12. Mis on nendes salmides Peetruse põhisõnum?

Tervituses lugejatele 1Pt 1:1, 2 on Peetrus juba maininud Isa, Poega ja Püha Vaimu (1Pt 1:2). Jumala kolm liiget moodustavad 1Pt 1:3–12 teema. Isa ja Poeg on kõne all 1Pt 1:3–9 ning Püha Vaim tuleb esile 1Pt 1:10–12. Kui Peetrus kirjutab Isast ja Pojast ning Püha Vaimu tööst, siis juhatab ta sisse mitu teemat, mille juurde ta hiljem tagasi tuleb.

Kristlased, alustab Peetrus (1Pt 1:3; vaata ka Jh 3:7), on sündinud uuesti. Jeesuse surnuist ülestõusmine ja see harukordne pärand, mis ootab kristlasi taevas (1Pt 1:3, 4), on muutnud kogu nende elu. Nii nagu paljudes teistes kohtades Uues Testamendis, on ka siin kristlaste lootuse võtmeks Jeesuse surnuist ülestõusmine.

See lootus annab kristlastele põhjuse rõõmustada, vaatamata tõsiasjale, et paljud neist, kes Peetruse esimest kirja loevad, kannatavad. See kannatus paneb proovile ja puhastab nende usu samamoodi, nagu tuli paneb proovile ja puhastab kulla. Ehkki Peetruse lugejad polnud Jeesust näinud Tema maise tööperioodi ajal, armastavad nad Teda ja usuvad Temasse. Ning nende usu tulemuseks on pääsemine ja töötus „kadumatu ja rüvetamatu ja närtsimatu pärandi saamiseks, mis on taevas talletatud teile“ (1Pt 1:4).

Peetrus annab neile ka teada, et vana-aja prohvetid olid „ennustanud seda armu, mis teile on tulnud“ (1Pt 1:10). Vana Testamendi prohvetid „otsisid ja juurdlesid“ (1Pt 1:10) pääste üle, mida need inimesed nüüd Jeesuses kogevad.

Kui nad kannatavad tagakiusu oma usu pärast, siis osutab Peetrus tõsiasjale, et nad on osaks palju laiemast konfliktist hea ja kurja vahel. Lõpuks püüab ta aidata neil tõele ustavaks jääda läbikatsumistegi keskel.

1Pt 1:4 ütleb, et on olemas pärand, „mis on taevas talletatud teile“. Mõtle sellele isiklikul tasandil; taevas on koht, mis on varutud just sinu jaoks isiklikult. Kuidas tuleks sul isiklikult reageerida sellele imeilisele töötusele?

Loe 1Pt 1:13–21. Mis peaks motiveerima kristlase käitumist selle kirjakohta põhjal?

Sõna *seepärast*, millega 1Pt 1:13 algab, näitab, et Peetruse poolt järgmisena öeldav kasvab välja sellest, mida ta äsja öelnud on. Nagu eilses õppetükis nägime, on Peetrus äsja rääkinud Jumala armust ja lootusest, mis on kristlastel Jeesuses Kristuses (1Pt 1:3–12).

Selle armu ja lootuse tulemusena õhutab Peetrus oma lugejaid „võtama oma mõistuse niudeid“ (1Pt 1:13). See tähendab, et vastusena päästmisele, mis neil Jeesuses on, tuleb neil oma mõistus valmis seada, seismaks vankumatult ja olemaks ustav (1Pt 1:13).

Loe 1Pt 1:13. Mida tähendab panna oma lootus täielikult Jeesuse ilmutatud armule?

Kahtlemata räägib Peetrus neile, et nende lootus toetub ainult Jeesusele. Kuid siis rõhutab ta, et kristlastelt oodatakse nende päästmise tulemusena teatud käitumistasandit. Ta märgib ära kristliku käitumise aluspõhjaks olevad kolm suurt motiveerijat: Jumala iseloom (1Pt 1:15, 16), tulev kohus (1Pt 1:17) ja lunastuse hind (1Pt 1:17–21).

Kõigepealt motiveerib kristlase käitumist Jumala iseloom. Selle iseloomu saab kokku võtta nii: Jumal on püha. Peetrus tsiteerib 3Ms 11:44, 45, kui ta ütleb: „Olge pühad, sest mina olen püha“ (1Pt 1:16). Järelikult tuleb neil, kes Jeesust järgivad, ka püha olla (1Pt 1:15–17).

Kristlase käitumise teiseks mõjutajaks on endale aru andmine, et Jumal, kes on püha, mõistab kõige üle kohut erapooletult, vastavalt sellele, mida just see inimene on teinud (1Pt 1:17).

Kolmas motiveerija tuleneb tähtsast tõest, et kristlased lunastatakse. See tähendab, et nad on ostetud hinna eest, väga kõrge hinna eest: Kristuse kallihinnalise verrega (1Pt 1:19). Peetrus toonitab, et Jeesuse surm ei olnud ajalooline sattumus, vaid midagi, mis oli otsustatud enne maailma rajamist (1Pt 1:20).

Mis motiveerib sind kristlaseks olema? Mida vastaksid ja miks, kui keegi küsiks sinult: Miks sa oled kristlane? Jaga oma vastust hingamispäeval klassis.

Järgmisena tüürib Peetrus kristlased põhiliste ilmingute juurde, milline näeb välja püha ja ustav elu.

Loe 1Pt 1:22–25. Missuguse ülitähtsa mõtte esitab Peetrus siin kristlaseks olemise kohta?

Peetruse lähtepunktiks on tõsiasi, et kristlased on juba puhastatud („et te olete ... oma hinged puhastanud“) ja elavad tööle kuulekalt (1Pt 1:22). Tegusõna „puhastama“ või „puhtaks tegema“ on tihedalt seotud sõnadega *püha* ja *pühadus*, mis on tagasisivaatavalt seotud sellega, mida Peetrus mõni salm varem kirjutas (1Pt 1:15). Nende pühendumise tõttu Jeesusele ja nende ristimise tõttu (võrdle 1Pt 3:21, 22) on kristlased ennast puhastanud sellega, et on ennast Tema pärast eraldanud (= on Jumala pärast muust loobunud) ja teevad seda tööle kuuletumise kaudu.

See muutus kristlaste elus on loomulik tagajärg, nii et nüüd leiavad nad ennast tihedalt läbi käimas kaasinimestega, kes jagavad sarnast maailmavaadet. See sõprus on nii lähedane, et Peetrus kasutab selle kirjeldamiseks perekonna kohta kasutatavat sõnavara. Kristlased tegutsesid vennalikus ja öelikus armastuses. Kreekakeelne sõna, mida Peetrus kasutab 1Pt 1:22, kui ta räägib „vennalikkusest“, on *philadelphia* ja see tähendab sõna otseses mõttes „venna/õe armastus“. Tegu on armastusega, mis on pereliikmetel üksteise vastu.

Kreeka keeles on mitu erinevat sõna, mis tähendavad tõlkes „armastus“: *philia* (sõprus), *eros* (abielumehe ja -naise vaheline kirglik armastus), *agape* (ehe armastus, mis püüab teisele head teha). Sõna, mida Peetrus kasutab siis, kui ta kirjutab „armastage raugematult üksteist“ (1Pt 1:22), pärineb *agapest* – see tähendab harilikult ehedat ja puhast armastust, mis püüab teistele head teha. Kindlasti just seepärast lisab ta fraasi, et üksteist tuleb armastada „puhtast südamest“ (1Pt 1:22), sellisest südamest, mis tuleneb kadumatu Jumala Sõna läbi „uuesti sündimisest“ (1Pt 1:23, vaata ka 1Pt 1:3). Sedasorti armastus pärineb ainult Jumalalt; seda ei saa esile tuua isekas, enesekeskne, uuendamata süda, mistõttu Peetrus toonitab kindlasti just puhastatud olemist ja „tööle kuuletumist“ (1Pt 1:22). Tõde ei ole ainult uskumiseks, vaid see on läbi elamiseks.

Kuidas õppida olema armastavam? Millised valikud tuleb meil langetada selleks, et suudaksime esile tuua armastuse, mis lähtub „puhtast südamest“?

Reede, 7. aprill

Toetav mõte: Loe Ellen G. White'i raamatust *Valitud kuulutused*, 1. raamat peatükke „Kristus on elutee“, lk 365–368 ja „Täielik kuuletumine Kristuse pärast“, lk 373–376.

Hämmastav, kui mõtterikas ja -sügav on Peetuse kirja esimene peatükk ning kui suurt pinda see katab. Peetrus alustab oma epistlit Jumala iseloomu üle mõtisklemisega, tuues esile Isa, Poja ja Püha Vaimu. Isa on meile andnud Päästja oma Pojas Jeesuses Kristuses ning meie oleme valitud Temas pühitsuseks ja kuulekuseks. Hakkame armastama Jeesust ja tunneme Temas ülimalt rõõmu, sest Tema surma ja ülestõusmise tõttu on meil töötus, et taevas saame „rüvetamatu pärandi“. Nii et ka katsumustes võime vägagi tunda rõõmu meile Kristuses pakutud päästest. „Tema [Peetruse] kirjad andsid julgust ja kinnitasid nende usku, kes kannatasid viletsust ja läbikatsumisi; need uuendasid nende innukust headele tegudele, kel oli oht paljude kiusatuste tagajärjel kaotada usaldus Jumalasse.“ – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk 517. Seni töötas Püha Vaim prohvetite kaudu, visandades silme ette päevad, mil Peetrus ja tema lugejad elasid. Tulemuseks on, et kristlastel tuleb elada püha elu, täis sõnakuulmist tõele, neis ühendustes, mida iseloomustab armastus, mis lähtub „puhtast südamest“.

Küsimused aruteluks:

1. Vaadake klassis üle vastused kolmapäevase osa lõpus olevale küsimusele: Mis motiveerib meid kristlane olema? Mis on teie vastuste ühisenimetaja? Mille poolest need erinevad?

2. Selles esimeses peatükis toob Peetrus kahel korral (1Pt 1:3, 21) välja Jeesuse surnust ülestõusmise. Mida on ülestõusmises sellist, mis on meie usu jaoks niivõrd tähtis?

3. Peetrus rääkis „rüvetamatust pärandist“ (vaata ka Tn 7:18). Mida see tähendab? Mõttele kõigele siin maailmas ja elus olevale, mis närbub või mida saab hoobilt purustada. Mida peaks see meile rääkima pärandi töötuse tegelikust imepärasusest?

4. Kuidas saab meie usk katsumustes kasvada? See tähendab, millised valikud saame langetada, mis aitavad meil õppida sellest, mida kannatame?

Ka kõik toas olijad kuulsid One-Ojo aevastamist ning jooksid ehmunult välja. Jätkasin palvetamist ja One-Ojo avas silmad. Ta rabeles, et vabastada ennast nööridest, mis teda sidusid. Kutsusin kohale tema venna, et surinöörid lahti siduda.

Kui vend nägi One-Ojo rabelemist, hakkas ta hirmust värisema. Kuid ma ergutasin teda öde lahti siduma. Kui neiu oli vabastatud, aitasime ta istuma. Leinajad, kes olid minema jooksnud, tunglesid ukseavas ja akende taga, et näha surnud tüdrukut, kes oli nüüd elus.

One-Ojo palus süüa ja keegi tõi talle seda. Varsti taastus ta jõud ja me tänasime koos Jumalat. Siis ütlesin perekonnale, et Jumal oli nende tütre terveks teinud vastusena palvele, kuid Jumal ei taha jagada oma au nõidusega. Ma hoiatasin, et nad ei paneks One-Ojo peale nõiarohtu, nagu neil tavaks oli, sest see on üks nõiduse vorm ja ei meeldi Jumalale. Tüdruku ema ja vend noogutasid nõuolevalt.

Oli pime, kui ma oma tuppä tagasi jõudsin. Mu jalad värisesid ning tundsin end nõrga ja kurnatuna. Põlvitasin ja palvetasin: „Jumal, täna sai mu „Toomase palve“ vastuse. Ma usun. Kasuta mind, nagu sa tahad. Olen sinu oma.“ Siis vajusin voodisse ja magasin sügavalt.

Umbes kell üks hommikul äratas mind vali koputus uksele. „Pastor Larie, tule!“ palus üks naisehää. Avasin ukse ja leidsin sealt seismas One-Ojo ema „Tule!“ palus ta härdalt. „One-Ojo on jälle surnud.“

„Kuidas nii?“ küsisin ma. „Jumala vägi ei lähe kunagi luhta.“ Ruttasin koos temaga sinna, kus One-Ojo oma voodis lamas. Kontrollisin tüdruku pulssi ja hingamist. Ta oli surnud – jälle. Kui põlvitasin tema kõrvale, haistsin nõidarsti ürtide lõhna, mida keegi ta kehale oli laotanud.

„Kes need rohud ta kehale pani?“ küsisin ma. One-Ojo ema ütles, et seda peab olema teinud tema abikaasa, sest tema oli ainus inimene, kes veel majas oli.

„Jumal äratas ta surnust üles,“ ütlesin ma, „ja Tema väärrib au tüdruku ülesäratamise eest. Kuid keegi on häbistanud Jumalat ja pannud ta peale need rohud ning nüüd on ta jälle surnud!“

Ma pöördusin ja palvetasin, perekond aga ootas vaikides. Mõne minuti pärast avas One-Ojo silmad ja tõusis istuma. Jäin tema juurde mõneks minutiks. Siis, enne kui ma koju läksin, hoiatasin perekonda veelkord, et nad ei lubaks kellelgi puudutada tema keha nõidarsti taimedega. Ema ja vend noogutasid söakalt. Siis läksin koju ja vajusin üliväsinult voodisse.

Jätkub

Kuninglik preesterkond

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: IPt 2:1–3; Hb 4:12; IPt 2:4–8; Js 28:16; 2Ms 19:3–6; IPt 2:5, 9, 10.

Meelespeetav tekst: „Teie aga olete „valitud sugu, kuninglik preesterkond, püha rahvas, omandrahvas, et te kuulutaksite tema kiidetavust“, kes teid on kutsunud pimedusest oma imelisse valgusse“ (IPt 2:9).

Nii läbi imbunud juudi kultuurist, usust ja ajaloost, nagu Peetrus oli, viitab ta kristlastele, kellele kirjutab, kui „pühale rahvale“, Jumala „omandrahvale“. Seda tehes räägib ta lepingu keeles, mida Vana Testament kasutab vana-aja Iisraelile viitamisel, ja rakendab seda nüüd Uue Testamendi koguduse kohta.

Pole kahtlustki: Jeesusesse uskuvad paganatest inimesed on poogitud Jumala lepingu rahvasse. Nad on nüüd samuti osalised lepingu töötustest. „Kui nüüd okstest mõned on ära murtud, sina aga kui metsõlipuu oled nende asemele poogitud ja saad osa õige õlipuu mahlakast juurest, siis ära hoopole okste ees. Ja kui sa hoopled, siis pea meeles, et sina ei kannu juurt, vaid juur kannab sind“ (Rm 11:17, 18).

Selle nädala piiblitekstis suunab Peetrus oma lugejate pilgud pühale kohustusele ja kõrgele kutsumusele, mis neil Jumala lepingu rahvana on – neil, kes (Pauluse sõnu kasutades) on poogitud õlipuusse. Ja nende kohustuste hulgas on seesama, mis oli vana-aja Iisraeli kohustuseks – kuulutada tähtsat tõde päästmisest, mida Issand pakub.

Selle nädala õppetükk õppides valmistud hingamispäevaks, 15. aprilliks.

1Pt 2:1 algab sõnaga „siis“ (ka eestikeelsetes varasemates tõlgetes), mis tähendab, et järgnev tuleneb eelnevast. 1Pt 1. peatükis nägime muljet-avaldavalt seda, mida Kristus on meie heaks teinud ja kuidas meie peaksime vastama sellele, mida Ta meile teinud on. Järgmises peatükis võtab Peetrus selle teema üles ja laiendab seda.

Loe 1Pt 2:1–3. Mida ütleb Peetrus selle kohta, kuidas me elama peaksime?

Peetrus kasutab kahte erinevat kujundit näitamaks, et kristlastel on topeltkohustus. Üks kujund on negatiivne, kuna on midagi, mis tuleb maha jätta; teine on positiivne, mispuhul meil tuleb püüda midagi teha.

Esimese kujundi puhul õhutab Peetrus kristlasi „endast ära panema“, kurjus, kavalus, silmakirjatsemine, kadetsemine ja mis tahes keelepeks (1Pt 2:1). Seda tehes käituvad kristlased teistmoodi kui paljud nende ümber olevad inimesed. Kuna nad on maha pannud kurjuse, ei soovi nad kaasinimestele paha, vaid püüavad hoopis teha neile head. Kuna kristlased on maha pannud ebasiiruse, ei toimi nad kaasinimeste suhtes petlikult, vaid otsekoheselt ja ausalt. Kristlased ei kadesta inimesi, kellel on rohkem kui neil. Nad on rahul oma eluga ja neil laabub seal, kuhu Jumala ettenägevus nad paigutanud on. Nad ei ütle ka midagi, mis tahtmatult kahjustab kaasinimeste mainet.

Peetruse poolt kasutatav teine kujund – imik on piimanäljas (1Pt 2:2) – lisab tema juhisteile positiivse külje. Kristlase elu ei ole üksnes halbadest kommetest loobumine. Selline elu oleks tühi. Ei, see on püüd vaimutoidu poole, kuid sama tugevalt, nagu näljane tita nutab piima saamiseks. Peetrus näitab lugejatele kätte vaimuliku toidu algallika (vaata ka Hb 4:12; Mt 22:29; 2Tm 3:15–17) – Jumala Sõna, Piibli. Just Jumala Sõnas saame kasvada vaimulikult ja kõlbeliselt, kuna selles ilmutatakse meie jaoks võimalikult täiuslikult Jeesust Kristust. Ja Jeesus on meie jaoks püha Jumala (keda me armastame ja teenime) iseloomu ja olemuse suurim esindaja.

Kuidas need kaks mõtet omavahel kokku sobivad: see tähendab, miks aitab vaimutoidu otsimine Sõnast meil maha jätta halvad teod ja hoiakud, mille eest Peetrus meid hoiatab?

Loe 1Pt 2:4–8 (vaata ka Js 28:16; Ps 118:22; Js 8:14, 15). Missugusele väga tähtsale tööle Peetrus siin viitab? Mida ütleb ta meile selle kohta, kuidas Jeesusele oma tegudega vastata?

Olles käskinud oma lugejatel otsida vaimulikku toitu, suunab Peetrus kohe seejärel nende tähelepanu Jeesusele Kristusele, elavale kivile, kus tõenäoliselt on viide Jeruusalemma templile. 1Pt 2:4–8 tsiteerib ta kolme kirjakohta Vanast Testamendist, mis heidavad valgust nurgakivi tähtsusele, mis kujutab Jeesuse osa Tema koguduses. Peetrus pole ainus, kes seostab need salmid Jeesusega. Jeesus ise kasutas 118. psalmi 22. salmi ühe oma tähendamissõna kokkuvõttes (Mt 21:42). Peetrus teeb sama Ap 4:11, kui ta kõneleb Juuda juhtidele. Ja Paulus kasutab Rm 9:33 teksti Jesaja raamatust (28:16).

Peetruse peab silmas tõsiasja, et kuigi Jeesus hüljati ja löödi risti, oli Jumal valinud Tema nurgakiviks Jumala vaimulikule kojale. Kristlased on siis elavad kivid, millega ehitatakse üles see vaimulik koda. Kasutades sõnu *nurgakivi* ja *ehituskivid*, loob Peetrus kujundi kogudusest. Kogudusele on pandud aluseks Jeesus, kuid kogudus ehitatakse üles neist, kes Jeesust järgivad.

Pane tähele, et kristlaseks saamine tähendab, et sa saad osaks kristlikust kogukonnast ehk kohalikust kogudusest. Just nii, nagu on vaja telliskivi, et ehitada suurem hoone, ei kutsuta ka kristlasi Jeesuse järelkäijaks olles eralduma kaasinimestest. Kristlane, kes ei teeni Jumalat ega tööta koos teiste kristlastega Jumala riigi edendamisel, ei täida tingimusi. Kristlased ristitakse Kristusesse ja Kristusesse ristides ristitakse nad Tema kogudusse.

Peetruski räägib koguduse toimimispõhimõttest. See peab moodustama „püha preesterkonna“ (1Pt 2:5), mis toob „vaimulikke ohvreid“. Heebreakeelses Piiblis olid preestrid vahendajateks Jumala ja Tema rahva vahel. Peetrus ja teised kirjutajad Uues Testamendis kasutavad sõnu *tempel* ja *preesterkond*, et luua pilt kogudusest kui Jumala elavast templist ja Tema rahvast kui selle preestritest. Ta osutab Vana Testamendi jumalateenistussüsteemile selleks, et esile tuua tõdesid sellest, kuidas kristlastel tuleb tänapäeval elada ja toimida.

Loe veelkord 1Pt 2:5. Mida tähendab „tuua vaimulikke ohvreid“? Kuidas kristlased osana Jumalat teenivast kogukonnast seda teevad?

Peetrus kirjutab vägagi palju Vana Testamendi vaatenurgast. Ja selles vaatenurgas on kesksel kohal lepingu mõte – teema, millel on juhtiv koht juutide ja kristlaste teoloogias.

Mis see leping on?

„Leping“ (heebrea keeles *berit*) on sõna, mis kannab kahe osapoole vahelise leppe või selgesõnalise nõusoleku tähendust. See sõlmiti kahe üksikisiku vahel (näiteks Laaban ja Jaakob 1Ms 31:44) või kahe kuninga vahel (näiteks Saalomon ja Hiiram 1Kn 5:26, kus *berit* tõlgitakse „leping“ või „kokkulepe“ (eestikeelses varasemas tõlkes – „tegid teine teisega seaduse“). Seda võis teha ka kuninga ja rahva vahel, nagu tegid Taavet ja Iisraeli vanemad (2Sm 5:3).

Selle teema juures paistab eriliselt silma eriline lepingusuhe, mis oli Jumala ja Tema valitud rahva, Aabrahami järeltulijate, vahel.

Loe 1Ms 17:1–4, 2Ms 2:24; 2Ms 24:3–8. Mida räägivad need salmid meile lepingust, mille Jumal Iisraeliga tegi?

Piibli esimene raamat, Moosese 1. raamat jutustab sellest, kuidas Jumal Aabrahamiga lepingu tegi (1Ms 15:9–21; 17:1–26). Jumal „mõtles oma lepingule“, kui Ta vabastas oma rahva Egiptuse rõhumise alt (2Ms 2:24). Jumal uuendas lepingut Moosese ajal, mil Ta andis iisraellastele kümme käsku ja teised seadused (2Ms 19:1–24:8, eriti 2Ms 24:3–8).

Kuid lepingu töötused ei olnud tingimusteta. „Issand leppis pühalikult kokku, et juhul kui nad täidavad ustavalt Tema nõudeid, õnnistab Tema neid kõigis nende sissetulekuis ja kõigis nende käes olevais töödes.“ – Ellen G. White, *Tunnistused kogudusele*, 2. kd, lk 574.

On tõsi, et prohvetid hoiatasid Iisraeli korduvalt, millisesse ohtu nad satuvad siis, kui on Jumala seadusele sõnakuulmatud; sageli kasutasid nad selleks sõnu, mis tuletasid meelde lepingut. On väidetud, et Taani-eli raamatu ja Ilmutuseraamatu võimalikud erandid välja arvatud, on paljud prohvetikuulutused Piiblis tingimuslikud. See näitab, kui kesksel kohal on sõnakuulmise mõiste lepingu töötustes. Lepingusse kuuluvad prohvetikuulutused õnnistuste kohta kehtisid Jumala seadusele kuuletumise tingimusel ja prohvetikuulutused hukatuse kohta rakendusid ainult sõnakuulmatuse korral.

Mida tähendab sinu jaoks olla Jumalaga lepingusuhtes? Millised kohustused see lepingusuhe sinule paneb?

2Ms 19. peatükis ütles Issand Moosesele: „Ütle nõnda Jaakobi soole ja kuuluta Iisraeli lastele: Te olete näinud, mida ma olen teinud egiptlastele, kuidas ma teid olen kandnud kotka tiibadel ja kuidas ma teid olen toonud enese juurde. Ja kui te nüüd tõesti kuulate minu häält ja peate minu lepingut, siis te olete minu omand kõigi rahvaste hulgast, sest minu päralt on kogu maailm. Te olete mulle preestrite kuningriigiks ja pühaks rahvaks“ (2Ms 19:3–6).

Siin on tegemist evangeeliumi sõnumiga, teatavaks tehtud aastatuhat enne risti: Jumal lunastab oma rahva, päästes nad patust ja patu vangist, ja siis käsib Ta neid armastada Teda ja kuuletuda Talle erilise lepingu rahvana Tema ja maailma ees.

Loe IPt 2:5, 9, 10 ja 2Ms 19:6. Mida peab Peetrus silmas siis, kui ta nimetab kristlasi „kuninglikuks preesterkonnaks“ ja „pühaks rahvaks“ (IPt 2:9)? Mida ütleb see sõnastus meie kui seitsmenda päeva adventistide kohustuste kohta?

„Vaimulik koda“, „valitud sugu“, „kuninglik preesterkond“ ja Jumala „omandrahvas“ on aunimed, millega Piibel kirjeldab seda erilist suhet, mis Jumalal oli Aabrahami järeltulijatega. Uue Testamendi kontekstis, Jeesuse ja risti kontekstis, kasutab Peetrus nüüd sama lepingu keelt koguduseliikmete kohta. Iisraelile antud lepingutöötused on nüüd laienenud hõlmama nii juute, kes Jeesusesse uskusid, kui ka paganlusest usku tulnuid. Jah, Jeesuse kaudu võivad ka paganad väita, et on Aabrahami lapsed. „Kui te olete aga Kristuse päralt, siis te olete järelikult Aabrahami sugu ja pärijad töötuse järgi“ (Gl 3:29). Jeesuse kaudu on iga inimene, sünnipärale vaatamata, osaks „kuninglikust preesterkonnast“.

Püha rahvas? Kuninglik preesterkond? Mida peaksid need väljendid meie kohta kasutatuna tähendama seoses sellega, missugust elu elame nii üksikisikuina kui ka üksusena? Kuidas saame paremini seda kõrget kutsumist läbi elada?

Paralleelid Vana Testamendi kogudusega ei lõpe vaid päästmisega ja sellega, et Jumal on meid välja kutsunud ning ära valinud. Küsimus on: *Kutsutud ja valitud milleks?* Peetrus annab siinsamas vastuse.

Peetrus toob välja mõtte, et sellel erilisel suhtel on otstarve. Kristlastel tuleb kuulutada „tema kiidetavust, kes teid on kutsunud pimedusest oma imelisse valgusse“ (1Pt 2:9). Seda pidi tegema vana-aja Iisrael. Jumal kutsus nad Temast maailmale tunnistama. Jumala eesmärgiks oli õnnistada kogu maailma vana-aja Iisraeli kaudu, oma lepingu rahva kaudu.

Loe järgmisi salme. Mis on neis kõigis ühine? 5Ms 4:6; 26:18, 19; Js 60:1–3; Sk 8:23.

Vana-aja Iisraelil oli lepingu rahvana ülesanne jõuda maailmani evangeeliumiga, Issanda pakutava päästega. Kristlastel on seesama jumalik ülesanne. Neid kutsutakse jagama kaasinimestega oma kogemusi ja teadmisi Jumalast ning sellest, mida Tema on maailma heaks Kristuse kaudu teinud.

Loe 1Pt 2:10. Miks on see salm kristlaste ülesande ja eesmärgi kohapealt nii tähtis?

Maailm on patust, surmast ja ähvardavast hukatusest läbi imbinud. Aga Jeesus andis oma elu, et päästa iga inimene sellest hävingust. Niisamuti nagu vana-aja Iisraeli puhul, on austamise tingimused ühtlasi vastutuse tingimused. Kristlastel on ebatavaliselt kõrge seisus: nad on Jumala rahvas. Kuid see toob kaasa vastutuse kutsuda kaasinimesi jagama seda seisust. 1Pt 2:10 ütleb, et kristlased moodustavad omaette rahva. Kunagi nad polnud rahvas, aga nüüd on nad saanud armu, et saada pühaks rahvaks (vaata Ho 1. ja 2. ptk). Piiblis tähendab „püha“ tavaliselt jumalateenimise otstarbeks eraldi pandut. Seega tuleb kristlastel „püha“ rahvana maailmast eralduda; elu, mida nemad elavad, on silmanähtavalt teistsugune. Nad on nagu tuli külmas öös, mille soojus tõmbab kaasinimesi ligi. Kristlased vastutavad ülesande eest jagada kaasinimestega aulist päästet, mille osalised nemad on.

Reede, 14. aprill

Toetav mõte: „Kogudus on Jumala jaoks väga kallis. Tema jaoks on see väärtuslik, mitte tänu selle välistele eeldustele, vaid tänu siirale jumalakartusele, mis eristab seda maailmast. Ta hindab seda selle järgi, kuidas liikmed Kristuse tundmises kasvavad ja kuidas edeneb nende vaimulik kogemus.

Kristus igatseb saada oma viinamäelt pühaduse ja omakasupüüdmatuse vilja. Ta ootab armastuse ja helduse põhimõtteid. Kogu kunsti ilu ei kannata võrdlust meelelaadi või iseloomu iluga, mida ilmutavad need, kes on Kristuse esindajad. Uskliku hinge ümbritseb armu õhkkond, Püha Vaim tegutseb mõistuses ja südames ning temast saab elulõhn eluks ja Jumal saab tema tööd õnnistada.“ – Ellen G. White, *Kristuse tähenda-missõnad*, lk 298.

Küsimused aruteluks:

1. Mis tunne see on, kui ollakse kutsutud välja pimedusest „imelisse valgusse“? Mida see tähendab? Kui sul tuleks seda mõtet seletada kellelegi, kes Jeesusesse ei usu, siis mida ütleksid? Mis on pimedus? Mis on valgus? Ja mis erinevus on nende vahel selles kontekstis, milles Peetrus räägib?

2. „Vaata, ma olen teile õpetanud määrusi ja seadlusi, nagu Issand, mu Jumal, mind on käskinud, et te teeksite nõnda sellel maal, mida te lähete pärima. Pidage neid ja tehke nende järgi, sest see on teie tarkus ja teie mõistus rahvaste silmis, kes ütlevad kõiki neid seadusi kuuldes: „See suur rahvas on tõesti tark ja mõistlik rahvas!“ Sest kas on teist suurt rahvast, kellele jumalad on nii lähedal nagu Issand, meie Jumal, iga kord kui me teda hüüame? Ja kas on teist suurt rahvast, kellel on nii õiglased määrused ja seadlused, nagu kogu see Seadus, mille ma täna panen teie ette?“ (5Ms 4:5–8). Mil moel käivad need sõnad meie, seitsmenda päeva adventistide kohta ja mida tegema on Jumal meid kutsunud sellepärast, mida kõike Ta meile andnud on?

3. Loe 1Pt 2:3. Mida peab Peetrus silmas siis, kui ta ütleb: „Kui te olete tunda saanud, et Issand on helde“? Kuidas oled sina Tema armu „tunda saanud“?

4. Vaata kohalikus koguduses ringi. Mida on sinu koguduses sellist (kui üldse midagi), mis äratav neis, kes ei tea midagi seitsmenda päeva adventistidest või sellest, mida nad usuvad, huvi koguduse ja teie kui selle liikmete vastu?

Magasin veel, kui koputus mu koidikul äratas. „Pastor, tule. Ta on jälle surnud!“ One-Ojo ema nuttis. Suutmata uskuda, avasin ukse ja küsisin, mis juhtus.

„Siis, kui meie magasime, tuli tema isa koju. Võib-olla ta pani tema peale rohtusid,“ ütles ema. Keegi tahtis One-Ojo surma. Kas isa? Võib-olla et ka tema ema. Kas mul tuleks minna ja veelkord palvetada? Kas see austab Jumalat? One-Ojo ema põlvitas mu ette ja anus härdalt, et tuleksin ning palvetaksin tema tütre pärast. Ma läksin.

Veelkord palvetasin ma tüdruku pärast ja jälle ärkas ta ellu. Sel korral käskisin emal viia One-Ojo külast minema. Ema oli nõus ja One-Ojo vend viis ta teises külas olevate sugulaste juurde.

One-Ojo tuli koju tagasi mitu kuud hiljem, tugev ja terve. Ta jätkas piibliõpet ja ta ristiti koos üheksa uue usklikuga. Oma ristimispäeval võttis One-Ojo endale uueks nimeks Blessing [õnnistus], mis tähistas tema uut elu. Tema olemasolu selles külas on tunnistus Jumala väest päästa, päästa isegi surmast. Täna sel päeval teenib Jumalat lihtsas varjualuses One-Ojo kodu lähedal Kesk-Nigeerias 70 usklikku.

One-Ojo lugu levis üle kogu Kesk-Nigeeria ja avas uksi Jumala armastusest rääkimiseks inimestele naaberkülades. Paljud inimesed on tundma õppinud Jeesust oma Sõbra ja Päästjana selle Jumala väe tõttu, mis ilmes One-Ojo elus.

Sinu regulaarsed iganädalased misjoniannetused toetavad globaalmisjoni teerajajate tööd üle kogu maailma. Sinu kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus toetab erinevaid projekte, mis töötatakse igaks veerandaastaks välja erinevas divisjonis. Sellel veerandil läheb kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus Lääne- ja Kesk-Aafrika Divisjoni (WAD), kus see on abiks Babcocki Ülikooli (Nigeerias) juurde mitmeots- tarbelise noortekeskuse ehitamisel ning uue kooli – Kesk-Aafrika Uniooni Misjoniakadeemia – rajamisel Gaboni. Täname sind iganädalaste heldete annetuste eest misjoni heaks ja kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetuse eest. Sul on ka võimalus annetada igal ajal veebilehel www.adventistmission/giving.

Olanrewaju Ogungbile elab Oyos, Nigeerias. Pärast teenimist globaalmisjoni teerajajana õppis ta teoloogiat Babcocki Ülikoolis Nigeerias.

Ühiskondlikud suhted

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 1Pt 2:13–23; 1Pt 3:1–7; 1Kr 7:12–16; Gl 3:27, 28; Ap 5:27–32; 3Ms 19:18.

Meelespeetav tekst: „Üle kõige olgu püsiv teie omavaheline armastus, sest armastus katab kinni pattude hulga“ (1Pt 4:8).

Peetruse kiri võtab käsile mõne tolle aja keerulise ühiskondliku küsimuse. Näiteks, kuidas peaksid kristlased elama rõhuva ja korrumpeerunud valitsuse all; seesuguse all, mida enamik neist tollal omal nahal tundis: paganliku Rooma impeeriumi all? Mida ütles Peetrus oma lugejatele ja mida tähendavad tema sõnad meie jaoks tänapäeval?

Kuidas pidid kristlastest orjad reageerima siis, kui nende peremees kohtles neid karmilt ja ebaõiglaselt? Ehkki kaasaegsed tööandja-töövõtja suhted on teistsugused esimese sajandi peremehe-orja suhtest, heliseb kahtlemata see, mida Peetrus ütleb, kaasa nende kogemusega, kel on tegemist mõistmatute ülemustega. Meeldiv tähelepanek on, et Peetrus osutab Jeesusele ja Tema käitumisele halva kohtlemise korral kui eeskujule, kuidas kristlased peaksid ennast ülal pidama sama olukorraga silmitsi seistes (1Pt 2:21–24).

Kuidas peaksid abielumees ja -naine teineteisega käituma, eriti kui nad on eri meelt nii põhimõttelises küsimuses nagu religioossed uskumused?

Lõpuks, kuidas peaksid kristlased suhtuma ühiskondlikku korda, kui on tõsiasi, et sotsiaalne ja/või poliitiline kord on ilmselgelt paheline ja kristlikule usule vastandlik?

Selle nädala õppetükk õppides valmistud hingamispäevaks, 22. aprilliks.

Piibel on küll kirjutatud palju aega tagasi, aga ometi käsitleb see vägagi kaasaegseid teemasid, nagu näiteks suhted kristlaste ja nende valitsuse vahel.

Mõnel juhul on see ilmselge. Ilm 13. peatükk räägib ajast, mil poliitilistele võimudele kuuletumine tähendab Jumalale mittekuuletumist. Sellisel juhul on meie valik selge. (*Vaata neljapäevast osa.*)

Loe 1Pt 2:13–17. Mida ütleb Sõna üldistavalt selle kohta, kuidas suhtuda valitsusse?

Rooma impeeriumi pahed olid teada-tuntud neile, kes selle piirides elasid. See oli kasvanud võimujanuste inimeste küllalt kapriisest tahtmisest kasutada julma sõjajõudu. See reageeris igasugusele vastupanule vägivallaga. Kavakindel piinamine ja surmamine ristilöömise abil olid vaid kaks õudust, mida karistusallustega tehti. Rooma valitsust õnestasid onupojapoliitika ja äraostetavus. Valitsev eliit harrastas ülbet ja julma võimu. Kõigele sellele vaatamata ergutab Peetrus oma lugejaid tunnustama impeeriumi *iga* inimliku institutsiooni mõjuvõimu, imperaatorist kubernerini (1Pt 2:13, 14).

Peetrus väidab, et keisrid ja valitsejad karistavad neid, kes teevad valesti, ning tunnustavad heategijaid (1Pt 2:14). Seda tehes on neil ju tähtis koht ühiskonna kujundamisel.

Tõsi see on, et kõikide oma vigade juures pakkus Rooma impeerium stabiilsust. See tõi vabanemise sõjast. See levitas karmi õiglust, kuid õiglus põhines igatahes seadusreeglitel. See ehitas teid ja rajas rahasüsteemi, et toetada oma militaarvajadusi. Seda tehes lõi Rooma keskkonna, milles elanikkond suutis kasvada ja paljudel juhtudel hästi edeneda. Selle valgel on Peetruse selgitused valitsuse kohta päris mõttekad. Ükski valitsus ei ole täiuslik, kindlasti mitte ka too, mille all elasid Peetrus ja kogudus, kellele ta kirjutas. Nii saame temalt õppida, et kristlastel tuleb püüda olla head kodanikud ja kuuletuda maa seadustele nii palju, kui vähegi saab, isegi siis, kui valitsus, mille all nad elavad, on kõike muud kui täiuslik.

Miks on oluline, et kristlased oleksid võimalikult head kodanikud ka ideaalist kaugetes poliitilistes oludes? Mida saad teha, et muuta oma ühiskonda kas või pisut paremaks?

Esmaspäev, 17. aprill

Peremehed ja orjad

Loe 1Pt 2:18–23. Kuidas saame aru nende salvide keerukast sisust? Millised põhimõtted saame siit enda jaoks?

1Pt 2:18–23 hoolas ülelugemine näitab, et see tekst ei toeta orjapidamist, vaid annab hoopis vaimuliku nõuande, mõttesuuna rasketes tingimustes, mida sellel ajal muuta ei saa.

Sõna, mida 1Pt 2:18 tõlgitakse „sulane“ ehk „ori“, *oiketes*, kasutatakse just kodumajapidamises olevate orjade kohta. Palju tavalisemat sõna orja kohta, *duolos*, kasutab Ef 6:5, mis annab orjade jaoks sarnast nõu.

Vägagi kihistunud Rooma impeeriumis peeti orje ametlikult oma peremehe täieliku kontrolli all olevaks omandiks, keda peremees võis kohelda hästi või kurjasti. Orje saadi mitut teed pidi: inimesed lüüasaanud sõjaväest, orjade lapsed ja inimesed, keda „müüdi“ oma võlgade katteks. Mõnele orjale anti suur vastutus. Mõni kandis hoolt oma omanike suurte valduste eest. Teised korraldasid oma omanike vara-asju ja ärihuve ning mõned lausa harisid oma isandate lapsi.

Orja vabadust oli võimalik osta, sellist juhtumit nimetati orja „lunastamiseks“. Paulus kasutab niisugust sõnastust selle kirjeldamiseks, mida Jeesus on teinud meie heaks (Ef 1:7; Rm 3:24; Kl 1:14).

Oluline on meeles pidada, et terve hulk varakristlasi olid orjad. Olles seda, leidsid nad end olevat tõmmatud süsteemi, mida nemad ei saanud muuta. Nendel, kes olid kahjuks karmide ja arutute peremeeste valduses, oli eriti keeruline olukord; isegi paremate peremeeste valduses olivad seisid silmitsi keeruliste olukordadega. Peetruse juhtnöörid kõikidele kristlastele, kes olid orjad, sobivad kokku Uues Testamendis mujal öelduga. Neil tuleb alluda ja kõike taluda, just nagu Kristus allus ja talus (1Pt 2:18–20). Auväärne ei ole taluda karistust siis, kui oled teinud halba. Ei, Kristuse tõeline meelsus avaldub siis, kui kannatatakse ebaõiglaselt. Jeesuse sarnaselt ei tule kristlastel vastata sellistel kordadel kuritahtlikkuse või ähvardustega, vaid jätta kõik selle hoolde, kes mõistab kohut õiglaselt! (1Pt 2:23).

Mismoodi saame praktikas rakendada siin Peetruse poolt kirjutatud? Kas see tähendab, et me ei astu mitte kunagi oma õiguste eest välja? Jaga oma vastust hingamispäeval klassis.

Loe 1Pt 3:1–7. Millise erilise olukorra võtab Peetrus selles lõigus tähelepanu alla? Kuidas käib see abielude kohta tänapäeva ühiskonnas?

Selles tekstilõigus leidub üks tähelepanuväärne võti, mis võimaldab hoolikalt lugejal leida teema, mida Peetrus 1Pt 3:1–7 käsitleb. 3. peatüki 1. salmis ütleb Peetrus, et ta räägib abielumeestest, kes „ei ole kuulekad sõnale“. Teisisõnu, Peetrus räägib sellest, mis peaks toimuma siis, kui üks naine, kes on kristlane, abiellub mehega, kes seda pole (olgugi, et selliseid inimesi on vähe).

Kristlasest naine leiab eest palju raskusi, kui ta abiellub mehega, kes ei jaga tema usku. Kuidas sellises olukorras peaks toimima? Kas ta peaks oma abikaasast lahutama? Peetrus – nagu ka mujal Paulus – ei soovita, et kristlasest naine lahkuks oma mitteuskliku mehe juurest (vaata 1Kr 7:12–16). Peetrus ütleb hoopis, et naine, kelle mees ei ole usklik, peab elama eeskuju andvat elu.

Naise rollid esimese sajandi Rooma impeeriumis olid suures osas määratud kohaliku kogukonna piires. Rooma naistel näiteks oli rohkem seaduslikke õigusi varanduse ja hüvituse koha pealt kui enamikul naistest, kellele Peetrus kirjutab. Kuid mõnes esimese sajandi ühiskonnas lülitasid enamasti religioonid naise välja poliitilisest elust, valitsusest ja juhtkonnast. Peetrus õhutab kristlikke naisi elama nende normide piires, mida peetakse au sees kontekstis, milles nad leiavad enda olevat. Ta õhutab neid puhtusele ja aupaklikkusele (1Pt 3:2). Ta esitab mõtte, et kristlasest naine peaks rohkem huvituma sisemisest ilust kui enda kaunistamisest moekate soengute, ehete ja kulukate riietega (1Pt 3:3–5). Kristlik naine käitugu inimesega, kes elab temaga kõige lähedasemates suhetes – oma abielumehega – viisil, mida kristlus soovitab.

Abielumes ei tohiks Peetruse sõnadest otsida *vähimatki* õigustust oma naise *väärkohtlemiseks*. Nagu Peetrus osutab, peaks abielumes oma naise suhtes ilmutama mõistvust (1Pt 3:7).

Kuna Peetrus käsitleb just nimelt kristlasest abielunaiste teemat, kes on abielus mitteusklikega, siis näeme siin kristliku abielu kohta vähe: kristlasest abikaasad elagu vastastikuses toetamises ja ilmses rikkumatuses, sest nad teenivad oma igapäevaste tegevuste kaudu Jumalat.

Loe Rm 13:1–7; Ef 5:22–33, 1Kr 7:12–16 ja Gl 3:27, 28. Kuidas saab Pauluse öeldut võrrelda sellega, mida ütleb Peetrus 1Pt 2:11–3:7?

Paulus pöördub nii mõneski kohas teemade juurde, mida 1Pt 2:11–3:7 tõstatas. Tema öeldu on märkimisväärselt kooskõlas 1Pt kirjas leiduva. Näiteks ergutavad nii Peetrus kui ka Paulus oma lugejaid alistuma „valitsemas olevaile võimudele“ (Rm 13:1). Valitsejad on ametis Jumala abiga ning on hirmuks kurjadele tegudele, mitte aga headele (Rm 13:3). Niisiis peaks kristlane täitma „kõigi vastu oma kohustused: maksu, kellele maksu; tolliraha, kellele tolliraha; kartust, kellele kartust; au, kellele au!“ (Rm 13:7).

Pauluski rõhutab, et naine, kes on abielus uskmatu mehega, peab elama eeskujulikult ja selle tulemusena võib tema abikaasa ühineda kogudusega (1Kr 7:12–16). Pauluse kristliku abielu musternäide on samuti vastastikkus. Abielumehel tuleb armastada oma naist nii, nagu Kristus on armastanud kogudust (Ef 5:25). Peale selle esitab ta mõtte, et orjad oleksid kuulekad oma maistele isandatele, nagu nad kuuletuvad Kristusele (Ef 6:5).

Sel juhul oli Paulus valmis toimima ametlikult kehtestatud kultuuriruumi piirides. Ta sai aru, mida peaks tema kultuuriruumis muutma ja mida mitte. Aga ta nägi kristluses midagi, mis viib sinnamaani, et lõpuks muutub ühiskonna mõttelaad – inimene ühiskonna silmis. Samuti, nagu Jeesus ei püüdnud tekitada mingisugust poliitilist pööret selleks, et ühiskonnakorda muuta, ei püüdnud seda Peetrus või Paulus. Muutus pidi tulema hoopis nende ühiskonnas olevate jumalakartlike inimeste mõjutusel.

Loe Gl 3:27–29. Kuigi tegemist on puhtteoloogilise ütlemisega, siis missuguse tugeva sotsiaalse vihje leiad neist salmidest selle kohta, kuidas kristlastel tuleb üksteisesse suhtuda selle tõttu, mida Jeesus nende heaks on teinud?

Olenemata teadmisest, et inimlikud organisatsioonid ja valitsused on puudulikud ja mõnikord patused, ning olenemata kogemustest, mis Paulusel ja Peetrusel mõlemal valitsuse ja usujuhtidega olid, ergutasid nad kristlasi sõnaselgelt alistuma inimlikele võimukandjatele (1Pt 2:13–17; Rm 13:1–10). Nad ütlesid, et kristlased peavad maksma makse ja panustama sunniviisiliselt töökohustusse. Nii palju, kui võimalik, pidid kristlased olema eeskujulikud kodanikud.

Loe Ap 5:27–32. Missugune suhe on kuuletumise vahel, mida Peetrus ütleb ametivõimudele allumise kohta 1Pt 2:13–17, ning selle vahel, kuidas Peetrus ja teised apostlid antud juhtumi korral ise toimisid?

Kristliku koguduse algusaegade edu viis Peetruse ja Johannese vahistamiseni (Ap 4.1–4). Neid kuulasid üle riigivalitsejad, kogudusevanemad ja kirjatundjad ning lasid neil siis minna karmi hoiatusega, et jutlustamisest tuleb loobuda (Ap 4:5–23). Varsti pärast seda vahistati nad uuesti ning neilt küsiti, miks nad ei teinud nii, nagu ametivõimud neil teha käskisid (Ap 5:28). Peetrus vastas: „Jumala sõna tuleb enam kuulata kui inimeste sõna“ (Ap 5:29).

Missuguse ülitähtsa tõe neist sõnust võtma peame?

Peetrus ei olnud silmakirjalik, kes öelnuks ühte ja teinuks teist. Kui probleemiks oli küsimus, kas järgida Jumalat või inimest, siis oli valik selge. Sinnamaani tuleb kristlastel valitsust toetada ja sellele kuulekas olla, isegi juhul, kui nad proovivad selle seisukohtades kaasa tuua sotsiaalseid muudatusi. Kui kaalul on moraalsed küsimused, on kristlased olnud ja peavad ikka veel olema seotud selliste sotsiaalsete muudatuste seaduspärase edendamisega, mis peegeldavad Jeesuse väärtushinnanguid ja õpetusi. Kuidas seda peaks tegema, sõltub paljudest tingimustest, kuid lojaalseks ja ustavaks kodanikuks olemine ei tähenda masinlikult seda, et kristlane ei saaks püüda ega peaks proovima ühiskonda parandada.

Loe 3Ms 19:18 ja Mt 22:39. Kuidas võiks korraldus armastada kaasinimest nagu iseennast sisaldada vajadust teha tööd muutuste nimel siis, kui muutus tõepoolest aitab teha elu sinu ligimese jaoks paremaks ja õiglasemaks?

Reede, 21. aprill

Toetav mõte: Loe Ellen G. White'i raamatust *Suur võitlus* peatükke „Lähenev kokkupõrge“ (orig. lk 582–592); „Pühakiri on kaitsekilbiks“ (lk 593–602) ja „Viletsusaeg“ (lk 613–634).

Ellen G. White toetas nõudmist, et seitsmenda päeva adventistid oleksid head kodanikud ja kuuletusid vastava maa seadustele. Ta ütles inimestele lausa nii, et nad avalikult ja häbematult *ei* astuks välja paiksete pühapäeva-seaduste vastu. See tähendab, et neil tuleb küll pidada pühaks seitsmenda päeva hingamispäeva Jumalast antud käsu kohaselt, kuid neil pole vaja meelega rikkuda seadusi, mis keelavad töötamise pühapäeval. Ühel eraldi-seisval juhul ütles ta aga selgesõnaliselt, et adventistid ei peaks seadusele kuuletuma. Juhul, kui ori oli põgenenud oma peremehe juurest, nõudis seadus, et ori tuleb isanda juurde tagasi viia. Ellen G. White astus sellele seadusele vastu ja käskis adventistidel tagajärgedest hoolimata mitte kuuletuda: „Kui inimeste seadused lähevad vastuollu Jumala seadusega, tuleb kuuletuda Jumala seadustele, tagajärgedest hoolimata. Meie riigi seadus nõuab orja väljaandmist peremehele, kuid me ei pea sellele kuuletuma ja meil tuleb vastu võtta selle seaduse rikkumisest tulenevad tagajärjed. Ori ei ole ühegi inimese omand. Jumal on tema õigusjärgne peremees ja inimesel ei ole õigust Jumala meistritööd enda kätte võtta ja enda omaks pidada.“ *Tunnistused kogudusele*, 1. kd, lk 201, 202.

Küsimused aruteluks:

1. Arutlege klassis vastuste üle esmaspäevase osa lõpu küsimusele: Kas kristlane *ei peaks* kunagi oma õiguste eest välja astuma? Kui arutlete, kaaluge ka sellist küsimust: Mis siis meie õigused õigupoolest on?

2. Milliseid näiteid on selle kohta, mil kristlaste mõju ühiskonnas on olnud võimas jõud ühiskonna paremaks muutmisel? Millised õppetunnid omandame niisugustest kirjapanekutest?

3. Milliseid näiteid on selle kohta, kui kristlased – selle asemel, et aidata muuta ühiskonna ebakohti – kohanesid ebakohtadega ja isegi aitasid neid õigustada? Millised õppetunnid omandame sellistestki lugudest?

4. 1Pt 2:17 ütleb: „Austage kuningat“. Tollel ajal oli valitsejaks **tõenäoliselt Nero, üks alatuim ja allakäinuim selles allakäinute ja alatute reas. Milline sõnum on selles meie jaoks tänapäeval?** Kuidas aitab Peetruse poolt selle tekstiosa algusesse kirjutatud „austage kõiki“ meil paremini mõista, mida ta ütles?

5. Lugege klassis 1Pt 2:21–25. Mismoodi peitub neis salmides evangeeliumi sõnum? Millise lootuse need meile pakuvad? Mida tegema need meid üles kutsuvad? Kui hästi teeme seda, mida meil siin teha kästakse?

Nigeeria teismelises Monsuratis tärkas naabri suhtes uudishimu. See mees ei läinud reedel mošeesse ja näis olevat väga õnnelik. Tüdruk mõtles, mis selle mehe hoopis teistsuguseks tegi. Ta tervitas meest, kui teda tänaval nägi, ja jälgis, kuidas ta oma kodu juures töötas. Lõpuks leidis tüdruk endas julgust esitada talle südame peal olnud küsimuse: „Mis usu järgi teie elate?“

„Ma olen seitsmenda päeva adventist,“ vastas mees. Monsurat polnud adventistidest kunagi kuulnud. Mees pakkus talle raamatut Tee Kristuse juurde ja Monsurat võttis selle vastu. Kui ta oli üksi, võttis ta raamatu välja ja hakkas lugema. Kuigi ema ja isa ei osanud lugeda, teadis Monsurat, et nad vihastaksid, kui saaksid teada, et tal on kristlik raamat, seepärast hoidis ta seda varjul.

Monsurat õppis internaatkoolis ja nautis väga koolielu. Varsti unustas ta kummalise usuga naabri. Kuid siis, kui Monsurat pikaks koolivaheajaks koju tagasi tuli, meenus talle naaber ja ta tervitas meest. Ühel päeval kutsus mees teda oma kirikusse.

„Ma ei saa tulla,“ ütles Monsurat ja tal oli siiralt kahju. „Mul on laupäeviti õppetunnid keskkooli sisseastumiseksamite pärast.“ Tüdruk nägi naabri silmades pettumust. „Oota,“ ütles tüdruk, „ma tahan näha, missugune su kirik välja näeb. Kus see on?“ Mees rääkis talle, kus kirik asub. Sellel laupäeval valmistus Monsurat tundi minema, kuid läks hoopis naabri kirikusse. Tal oli uudishimu näha, kas teised inimesed selles kirikus olid sama lahked nagu tema naaber.

Koguduseliikmed tervitasid tüdrukut soojalt. Talle meeldis jumala-teenistus, kuigi see erines vägagi usuteenistustest, kus ta oli harjunud käima. Igal nädalal pani Monsurat ennast riidesse nii, nagu läheks tundi, kuid läks hoopis kirikusse. Kuna kirik lõppes umbes samal ajal kui tema õppetund, ei saanud vanemad asjast teada.

Monsurat sai Piibli ja hakkas seda lugema. Ta õppis palvetama nii, nagu kristlased palvetavad, ja palus Jumalalt abi elada head elu. Ta oli mõnikord olnud üleannetu, kuid oli otsustanud, et õpetajad ja direktor näevad teistsugust inimest, kui kool uuesti algab.

Taas koolis, avastas Monsurat, et üks adventikirik asus koolist ühe tunni bussisõidu kaugusel. Laupäeva hommikuti ärkas ta vara, et bussile jõuda. Ta viibis suurema osa päevast koguduseliikmetega ja naases kooli õhtul. Enne kui aasta lõppes, andis Monsurat oma elu Kristusele ja palus, et teda ristitaks seitsmenda päeva adventistide kogudusse.

Jätkub

Elada Jumalale

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: IPt 3:8–12; Gl 2:20; IPt 4:1, 2; Rm 6:1–11, IPt 4:3–11, 2Sm 11:4.

Meelespeetav tekst: „Sest Issanda silmad on õiglaste poole ja tema kõrvad on lahti nende anumistele, aga Issanda pale on nende vastu, kes teevad kurja“ (IPt 3:12).

Piibli kirjutajad tundsid tõsiasja, et inimene on patune. Kuidas saanukski see teisiti olla? Maailm haiseb sellest. Kõrvu sellega tundsid nad ka oma patust (vaata 1Tm 1:15). Nad teadsid täielikult, kui tõsine see oli; vaata lõppude lõpuks, mida läks vaja patuprobleemi lahendamiseks – Jeesuse Kristuse risti. Just nii sügav ja läbini tungiv on patt tegelikult.

Kuid Piibli kirjutajad olid väga teadlikud ka Kristuse väest muuta meie elu ja teha meid uueks inimeseks Temas.

Sellel nädalal jätkab Peetrus sama rada pidi: missugune on uus elu, mida kristlased elavad Kristuses pärast seda, kui nad on andnud ennast Temale ja neid on ristitud. Muutus on päriselt nii suur, et kaasinimesed märkavad seda. Peetrus ei ütle, et see muutus on alati kerge; õigupoolest räägib ta vajadusest kannatada ihulikult (1Pt 4:1) selleks, et saavutada võit, mida meile töötatakse.

Peetrus jätkab teemat, mis läbib Piibli – armastuse tegelikkus Jeesusesse uskuva inimese elus. „Armastus,“ kirjutab ta, „katab kinni pattude hulga“ (1Pt 4:8). Kui me armastame, kui me andestame, peegeldame seda, mida Jeesus on teinud ja jätkuvalt meie heaks teeb.

Selle nädala õppetüki õppides valmistud hingamispäevaks, 29. aprilliks.

Loe 1Pt 3:8–12. Millise mõtte toob Peetrus siin esile selle kohta, kuidas kristlased peaksid elama? Mis on see, mida ta juba kirjutatust (1Pt 2:20, 21) kordab?

Peetrus alustab käsuga, et nad kõik oleksid „üksmeelsed“ (*homophrones*). Ta ei räägi ühetaolisusest selles mõttes, et igaüks mõtleks, teeks ja usuks *täpipealt* ühtmoodi. Parima näite selle mõtte kohta leiad 1Kr 12:1–26. Neis salmides osutab Paulus tõsiasjale, et keha koosneb osadest. On käed ja on silmad, aga ometi moodustab iga osa kokku tervikliku keha. Samamoodi koostatakse kogudus erinevate vaimuannetega inimestest. Nad tegutsevad koos, et moodustada ühendkogukond.

Muidugi ei ole sellist ühtsust alati kerge saavutada. Kristliku kiriku ajalugu on seda kahjuks liigagi tihti tõestanud. Nii hoiatab Peetrus usklikke, et nad omavahel ei vaidleks. Siis ütleb ta oma lugejatele, kuidas nad saavad välja näidata kristlikku üks olemise ideaali.

Näiteks tuleb kristlastel toimida kaastundlikult (1Pt 3:8). Kaastunne tähendab, et kui üks kristlane kannatab, siis teised kannatavad koos temaga; kui üks kristlane rõõmustab, siis teised kristlased rõõmustavad koos temaga (võrdle 1Kr 12:26). Kaastunne võimaldab meil näha kaasinimeste vaatenurka, mis on tähtis samm ühtsuse teel. Seejärel ütleb Peetrus, et meil tuleb „armastada üksteist“ (1Pt 3:8 NIV). Jeesus ise ütles, et Tema tõelised järelkäijad võib ära tunda selle järgi, et nad armastavad üksteist (Jh 13:35). Edasi ütleb Peetrus, et kristlastel on õrn (halastav) süda (1Pt 3:8). Nad leevendavad üksteise raskusi ja lahtumisi.

„Löö enese mina risti; hinda kaasinimesi rohkem kui iseennast. Nii viisi tuuakse sind Kristusega üksiolemisse, Temaga ühtekuuluvusse. Taevasse universumi ees ja koguduse ning maailma ees kandke eksimatut tunnistust, et olete Jumala pojad ja tütreid. Jumalat austab eeskuj, mille annate.“ – Ellen G. White, *Tunnistused kogudusele*, 9. kd, lk 188.

Kui sageli teeme selle järgi, millest Peetrus siin räägib, eriti osa järgi „mitte tasuda kurja kurjaga“ (1Pt 3:9)? Missugust oma mina surma kogeme selleks, et nende sõnade kohaselt tegutseda? Kuidas saame niimoodi surra? (Vaata GI 2:20.)

Jah, Jeesus suri meie pattude eest ning meie päästelootus leidub ainult Temas, Tema õiguses, mis meid katab ja tingib selle, et meid Jumala silmis arvestatakse õigeks. Jeesuse pärast „sind võetakse vastu Jumala ees just nii, nagu sa polekski patustanud“. – Ellen G. White, *Tee Kristuse juurde*, lk 62.

Kuid Jumala arm ei lõpe vaid väljakuulutamisega, teatamisega, et meie patud on andeks antud. Jumal annab ka jõu võita meie patud.

Loe 1Pt 3:18, 21; 1Pt 4:1, 2, ühtlasi Rm 6:1–11. Milline seos on kannatuste ja patu üle võidu saamise vahel?

1Pt 3:18 on kasutatud väikest kreekaakeelset sõna, mis rõhutab Jeesuse ohvri kõikehõlmavat olemust. Selleks on sõna *hapax*, mis tähendab „üks kord ja alati“ Peetrus kasutab sõna *hapax* selleks, et rõhutada Jeesuse kannatuste ja Tema meie heaks suremise kõikehaaravat olemust.

Fraas „et nüüd“ 1Pt 4:1 seostab 1Pt 4:1, 2 sellega, mida ta on just öelnud 1Pt 3, salmides 18–22. Neis eelnevates salmides osutab Peetrus sellele, kuidas Kristus kannatas meie pattude pärast, et ta saaks meid tuua Jumala juurde (1Pt 3:18) ja et „päästab teidki nüüd ristimine“ (1Pt 3:21).

Seega on ristimine ehk parim kontekst, kuidas saada aru Peetruse sõnadest: „... sest, kes on kannatanud ihulikult, see on lakanud patustamast“ (1Pt 4:1). Ristimisel võtab kristlane osa Jeesuse kannatustest, surmast ja ülestõusmisest; kristlane on langetanud valiku elada „nii et te maise elus allesjäänud aega ei ela enam inimlike himude, vaid Jumala tahtmise järgi“ (1Pt 4:2). See saab toimuda ainult siis, kui allutame oma mina iga päev Issandale ning lööme selle risti „koos kirgede ja himudega“ (Gl 5:24 NKJV).

Rm 6:1–11 ütleb Paulus, et ristimisel ühendatakse inimene Jeesusega Tema surmas ja ülestõusmisel. Ristimisel surime patule. Nüüd tuleb meil see surm oma elus tõelisuseks teha. Pauluse sõnad: „Nõnda arvestage ka teie endid olevat surnud patule, aga elavat Jumalale Kristuses Jeesuses“ (Rm 6:11) annavad kätte kristliku elu saladuse.

Millal sa viimati „kannatasid ihulikult“ selleks, et patu vastu võidelda? Mida su vastus sinu kristlikust elust kõneleb?

Kristuses on meil uus elu, uus algus. Sünnime uuesti. Kui see midagi üldse tähendab, eriti neile, kes võtsid Kristuse vastu hiljem kui lapsepõlves, siis peab see tähendama, et nad elavad nüüd teistmoodi kui varem. Kes poleks kuulnud üht või teist väga erilist lugu inimestest, kes on elanud maailmalikult ning läbi teinud pöördelise muutuse Jeesuse ja Tema päästva armu tõttu?

Jah, pärast seda, kui Peetrus on rääkinud oma minale suremisest ja uuest elust, mis meil on Jeesuses (olles ristitud Tema surmasse ja ülestõusmisesse), räägib ta nüüd, missuguseid muutusi inimene kogeb.

Loe 1Pt 4:3–6. Millised muutused toimuvad inimese elus ja kuidas kaasinimesed sellistele muutustele reageerivad?

Peetrus kasutab kolme sõna, mis seostuvad alkoholi tarbimisega: „purjutamine“ ehk „viinavõtmine“ (KJV), „prassimine“ ja „joomingud“ ehk „pummeldamine“ (NRSV). Kaasaegset kõnepruuki kasutades on pidupäevad läbi. Tegelikult peaks Peetruse sõnade kohaselt olema muutus, mida kristlane kogeb, piisavalt suur selleks, et nende jaoks, kes kristlast tema möödunud elupäevil tundsid, on „võõrastav“, et ta enam ei võta osa sellistest lõbutsemistest (1Pt 4:4). Niisiis näeme siin võimalust tunnistada mitteusklikele ilma jutlust pidamata. Jumalakartlik kristlik elu on suuremaks tunnistuseks kui maailma kõik jutlused kokku.

Mida ütleb Peetrus neis salmides kohtu kohta?

Siin, nagu mujalgi Piiblis (Jh 5:29; 2Kr 5:10; Hb 9:27), teeb Peetrus selgeks, et ühel päeval toimub kohus, otsustamine tegude üle, mida „ihulikult“ tehti (1Pt 4:2). Kui Peetrus räägib, et „on ka surnutele kuulutatud evangeeliumi“ (1Pt 4:6), siis ütleb ta, et isegi inimestel minevikus – neil, kes on nüüdseks surnud, kuid kel siis, kui nad elasid – oli võimalus õppida tundma Jumala päästvat armu. Nii et Jumal mõistab õiglaselt kohut nende üle.

Kuidas erineb su elu Jeesusesse uskujana, võrreldes sellega, kuidas elasid siis, kui sa Temasse ei uskunud? Millise erinevuse on Jeesus su ellu toonud?

Loetledes väärtegusid, mida inimesed möödunud elupäevil on teinud ja mida lakkasid tegemast, kui said Jeesusesse uskujateks, nimetab Peetrus ka seda, mida võib nimetada „seksuaalpattudeks“.

Loe veelkord 1Pt 4:3. Mida Peetrus siin veel loetleb?

Neil sõnadel on selgesti tajutav seksuaalne varjund: „kõlvatus“ (*aselgia*, mis tähendab „sensuaalsus“) ja „himud“ (*epithumia*, mis tähendab „himu“ või „ihalust“).

Siiski on kristlastel vägagi kerge jätta seksuaalsusest vale muljet. Piibel ei ole seksi vastu. Vastupidi, Jumal lõi suguelu ja Tema andis seksuaalsuse inimkonnale suureks õnnistuseks. Seksuaalsus oli olemas Eedenis, päris alguses. „Seepärast jätab mees maha oma isa ja ema ning hoiab oma naise poole, ja nemad on üks liha! Ja nad olid mõlemad alasti, Aadam ja tema naine, ega häbenenud“ (1Ms 2:24, 25). See pidi olema üks põhikomponente, mis pidi mehe ja naise ühendama eluaegses andumises, et luua niiviisi parim taust laste kasvatamiseks. Ning see lähedus ja intiimsus peaks peegeldama ka lähedust, mida Jumal oma rahvaga otsib (vaata Jr 3. ptk; Hs 16. ptk; Ho 1.–3. ptk).

Oma õiges kohas, mehe ja naise vahel abielus, on seksuaalsus sügav õnnistus; vales kohas, vales kontekstis võib see olla üks hävitavaim jõud maailmas. Mõttekäigust „kohe siin“ tulenevate pattude laastavad tagajärjed ületavad inimlikud arvestused. Kes meist ei oleks kuulnud varemeiks muutunud eludest, kui seda imelist andi kuritarvitati?

Mis on järgmistes salmides ühist? 2Sm 11:4, 1Kr 5:1; 1Ms 19:5; 1Kr 10:8.

Muidugi pole vaja tunda Piiblit, et teada valurikkaid ja kannatusteroheid lugusid, mida need patud on põhjustanud.

Ometi tuleb meil olla ettevaatlikud. Kindlasti on sedasorti patud inimesele tugevate negatiivsete tagajärgedega ning ühiskond kaldub nende peale kulmu kortsutama. Kuid patt on patt ja Kristuse surm katab kinni ka seksuaalpatud. Kristlasena peaksid sellises eriti tundlikus vallas olema hoolas toimima nii: „Tõmba esmalt palk oma silmast, siis sa näed tõmata välja pindu, mis on su venna silmas“ (Lk 6:42).

Juba Peetruse ajal elasid kristlased ootuses, et Jeesus saabub pea ja praegune maailm möödub. Teame seda, kuna 1Pt 4:7 on kirjutatud: „Kuid kõigi asjade lõpp on lähedal. Olge siis arukad ja kained palveteks.“ Teisisõnu, olge valmis lõpuks. Väga reaalses mõttes, mis meist igaüht puudutab, ongi lõpp pärast seda, kui sureme. Suleme silmad surmaks ja – möödugu siis tuhandeid aastaid või ainult mõni päev – järgmine, mida teame, on Jeesuse teine tulek ning selle maailma lõpp.

Kuidas peaksid kristlased elama Peetruse sõnade kohaselt, sest „kõigi asjade lõpp on käeulatuses? Vaata 1Pt 4:7–11.

Lisaks sellele, et kristlased olgu tõsimeelsed ja valvsad palves, „olgu püsiv teie omavaheline armastus“, sest „armastus katab kinni pattude hulga“ (1Pt 4:8).

Mida see tähendab? Kuidas katab armastus patu kinni? Vöti leidub Peetruse tsiteeritavas salmis, Õp 10:12, mis kõlab: „Vihkamine õhutab riidu, aga armastus katab kinni kõik üleastumised.“ Kui me üksteist armastame, andestame varmamalt ja kergemini neile, kes meile haiget tegid, meid solvasid. Kristuse armastus juhib Teda meile andeks andma; meie armastus peaks juhtima meid kaasinimestele andeks andma. Kus armastust on rohkesti, saab kergemini üle väikestest solvangutest ja ka suurematest, mida harva ette tuleb, ning need unustatakse kergemini.

Peetrus väljendas kindlasti sama mõtet, mida Jeesus ja Paulus, öeldes, et kogu seadus võetakse kokku kohustuses armastada Jumalat kogu südamest ja kõrval olevaid inimesi nagu iseennast (Mt 22:34–39; Rm 13:8–10).

Peetrus innustab kristlasi olema külalislahked. Jeesuse teine tulek võib olla lähedal, kuid kristlased ei tohiks seetõttu tõmbuda kõrvale seltskondlikest suhetest. Lõpuks peaksid kristlased rääkima nii, nagu nad räägiksid Jumala sõnu. Teisisõnu, aja tõsidus kutsub üles vaimulike tõdede tõsisele edasiandmisele.

„Armastus katab kinni pattude hulga.“ Kes on sinu vastu pattu teinud? Kuidas saad väljendada vajalikku armastust selleks, et „katta“ see patt kinni? Miks on sinu enda jaoks hea, et sa seda teeksid?

Reede, 28. aprill

Toetav mõte: „Armastus, mis kannatab pikalt ja on lahke, ei paisuta taktitult käitumist andestamatuks solvanguks, samuti ei too see esiplaanile kaasnimese väärtegusid. Pühakiri õpetab sulaselgelt, et eksimust tuleb kohelda kannatlikkuse ja tähelepanelikkusega. Juhul, kui järgitakse asjade õiget käiku, siis võib näivalt jonnakat südant võita Kristusele. Jeesuse armastus katab pattude hulga. Tema arm ei vii kunagi teise inimese vigade esiletõstmiseni, välja arvatud siis, kui selleks on positiivne vajadus.“ – Ellen G. White, *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, lk 267. Mõtles näiteks Jeesusele ja abielurikkumiselt tabatud naisele (Jh 8:1–11). Vaatleme seda tavaliselt kui lugu Kristuse halastusest langenud naise vastu ja see on väga õige lähenemine. Kuid selles on veel sügavam osa. Vastandudes usujuhtidele, kes töid naise Tema juurde, kirjutas Jeesus „nende elu salajased patud“ (Ellen G. White, *Ajastute igatus*, lk 461) teetolmu, kus sõnad viivuga loetamatuks muutusid. Miks Ta nii tegi? Miks Ta neid avalikult ei süüdistanud ega kuulutanud kõikide ees, mida Ta teadis nende pattudest, mis võisid olla sama halvad või halvemad kui selle naise patt? Jeesus näitas neile see-eest, et Tema teadis nende silmakirjalikkust ja kurjust, kuid ei hakanud seda kaasnimeste ette tooma. Küllap oli see Jeesuse moodus niisuguste meesteni jõudmiseks; Ta näitas neile, et teadis nende eesmärki ja andis neile võimaluse saada päästetud. Vägaagi jõuline õppetund meie jaoks, kui meil tuleb silma vaadata nendele, kes on pattu teinud.

Küsimused aruteluks:

1. Peatu pikemalt ühtsuse ja ühetaolisuse erinevuse küsimusel. Kas on valdkondi, kus vajame täielikku mõtteühtsust selleks, et funktsioneerida kogudusena? Kui nii, siis mis valdkondades ja kuidas saavutada see vajalik ühetaolisus? Teisest küljest, millised on valdkonnad, mille puhul ei ole seisukohtade erisus kahjustav, vaid võib meid isegi aidata?

2. Milline on sinu kogemus vajadusega „kannatada ihulikult“ selleks, et jätta patustamist? Mida see tähendab? Kas Jumala vägi meie elu muuta tähendab automaatselt, et me ei kannata ihulikult selleks, et võita? Kui mitte, siis miks mitte?

3. Vaata ringi, et näha, millist laastamistööd on alkohol teinud väga paljude inimeste elus. Mida saame kogudusena teha, et aidata näha selle uimasti ohtu? Mida saame teha, et hoida meie noored ärksatena selle suhtes, milline viga on kas või ainult proovida ainet, mis neile kohutavat kahju võib teha?

Monsurat ei rääkinud oma sõpradele, kus ta laupäeviti käis, aga nad nägid temas muutusi. Ta muutus kohusetundlikumaks ega teinud enam varmalt üleannetusi. Kui koolivaheaeg tuli, läks Monsurat oma naabri kogudusse. Tema vanemad märkasid, et ta läheb laupäeviti välja, ja küsisid, kus ta käib, kuid Monsurat pöikles vastamisest kõrvale. Siis, kui perekond läks mošeesse palvetama, läks Monsurat ka, kuid selle asemel, et korrata järgi palveid, mida ta kaua tagasi õppinud oli, palvetas ta oma südames Jeesuse poole. Tema ema märkas, et ta huuled ei korranud palveid, ja küsis, miks. Monsurat otsustas, et ta ei varja enam vanemate eest oma usku. Ta on aus ja ütleb neile, et temast on saanud kristlane.

Tema vanemad vihastasid. Nad keelasid tal rääkida kristlasest naabriga ja kirikus käia. Nad ärgitasid tütre sõpru ja õpetajaid tegema kõike, mis nende võimuses, et sundida teda lahti ütlema oma kristlikust usust. Kuid nii väga, kui Monsurat ka tahtis oma vanemate sõna kuulda, keeldus ta Jeesusest lahti ütlemast.

Lõpuks ütles isa Monsuratile, et too ei ole enam tema tütar. Tal tuleb majast lahkuda ja isa ei maksa enam ülejäänud kahe keskkooliaasta eest.

Monsurati kohutas enda hooleks jäämine. Kuid ta palvetas ja Jumala rahu valdas teda. Ta toetus Ps 27:10 kui oma lootusele: „Sest mu isa ja ema hülgasid minu, aga Issand võtab mu üles.“ Koguduseliikmed aitasid Monsuratil maksta õppemaksu ja üks sõber, kes elas kooli lähedal, lubas tal elada enda juures.

Monsurat püüdis korduvalt oma vanematega rääkida, kuid nad keeldusid kuulamast. Ta tundis ennast väga üksildasena. Koguduseliikmed külastasid Monsurati perekonda ning palusid, et isa ja ema lubaksid tal koju tagasi tulla. Lõpuks lubasid vanemad ta koju tagasi.

Kuid asjad ei läinud hästi ja Monsurat mõistis, et ta ei saa oma kodus edasi elada. Ta küsis kogudusevanemalt, mida edasi teha, ja sai nõu taotleda kohta adventistide ülikoolis Nigeerias. Seal saaks ta rahu elada ja õppida. Kogudus toetaks teda rahaliselt ja maksaks ta õppemaksu.

Monsurat astus Babcocki Ülikooli, et õppida meditsiiniõeks. Tema vanemad on nüüd uhked selle üle, mida tütar on saavutanud, ja nad külastasid teda mõnel korral sel ajal, kui ta oli Babcockis. Monsurat palvetab, et ühel päeval võtaksid tema pereliikmed Jeesuse vastu, ja loodab, et tema lugu aitab teisi noori inimesi seista kindlalt oma usu eest.

Monsurat õppis meditsiiniõeks Babcocki Ülikoolis Nigeerias.

Kannatada Kristuse pärast

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: IPt 1:6; 3:13–22, 2Tm 3:12, IPt 4:12–14; Ilm 12:17; IPt 4:17–19.

Meelespeetav tekst: „Selleks te olete kutsutud, sest ka Kristus kannatas teie eest, jättes teile eeskju, et te käiksite tema jälgedes“ (IPt 2:21).

Tagakiusamise ajalugu kristluse esimeste sajandite jooksul on hästi teada. Piibel ise, eriti Apostlite tegude raamat, heidab pilke sellele, mis kogudust ootas. Tagakiusamine koos kannatustega, mida see kaasa toob, on ka selge reaalsus kristlaste elus, kellele Peetrus kirjutab.

Esimeses peatükis märgib Peetrus, et „ehkki praegu peate mõnda aega kurvastama mitmesugustes kiusatustes, et teie usk läbikatsutuna leitaks palju hinnalisem olevat kullast, mis on kaduv, ent mida siiski tules läbi proovitakse, ja oleks teile kiituseks, kirkuseks ja auks Jeesuse Kristuse ilmumisel“ (1Pt 1:6, 7). Sama kirja peaaegu viimane märkus tegeleb sama mõttega: „Aga kogu armu Jumal, kes teid on kutsunud oma igavesse kirkusesse Kristuses Jeesuses, parandab, kinnitab, tugevdab ja toetab teid, kes te üürikest aega olete kannatanud“ (1Pt 5:10).

Lühikese kirja sees on vähemalt kolm pikka lõiku, mis käsitlevad lugejate kannatusi Kristuse pärast (1Pt 2:18–25; 3:13–21; 4:12–19). Igasuguse arvestuse kohaselt on tagakiusamisest põhjustatud kannatus Peetruse esimese kirja peateema ja selle juurde me tulemegi.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 6. maiks.

Loe 1Pt 1:6; 5:10. Millest Peetrus räägib ja kuidas käskis ta oma lugejatel reageerida sellele, millega nad silmitsi seisid?

Mõne esimese sajandi jooksul võis üksnes kristlaseks olemine kaasa tuua kohutava surma. Üks Rooma imperaatorile Traianusele saadetud kiri valgustab tõsiasja, kui ebakindel oli varakristlaste julgeolek. Kiri oli Pliniuselt, kes oli kirjutamise ajal Pontose ja Bitüünia kuberner (aastail 111–113 pKr) – neid kahte piirkonda nimetatakse 1Pt 1:1. Plinius oli Traianusele kirjutanud selleks, et paluda juhtnööre, kuidas toimida inimestega, kelle peale kaevati, et nad olid kristlased. Ta selgitas, et oli hukanud need, kes jäid selle juurde, et nad olid kristlased. Teised ütlesid, et kuigi nad varem olid olnud kristlased, nad seda enam ei olnud. Plinius võimaldas neil oma süütust tõestada sellega, et käskis põletada suitsutusrohtu Traianuse ja muude jumalate kujude ees ning needa Jeesust.

Elusoleva imperaatori jumaldamine oli Roomas harukordne, kuigi Rooma impeeriumi idaosas, kuhu Peetrus oma esimese kirja saadab, lubasid imperaatorid püstitada ja mõnikord ergutasid rahvast püstitama endale templeid. Mõnes sellises templis olid neil oma preestrid ja altarid, millel toodi ohvraid. Kui Plinius rääkis kristlastest, kel tuli näidata oma lojaalsust impeeriumile sellega, et nad pidid ohverdama suitsutusrohtu ja kummardama imperaatori kuju ees, järgis ta Väike-Aasia pikaagest praktikat.

Esimesel sajandil oli aegu, mil kristlased seisid silmitsi tõsise hädaohuga üksnes sellepärast, et nad olid kristlased. Eriti tõsi oli see imperaatorite Nero (54–68 pKr) ja Domitianuse (81–96 pKr) ajal.

Ometi on Peetruse esimeses kirjas kujutatud tagakiusamine kohalikumat laadi. Tagakiusamisest, millest Peetrus räägib, on kirjas vähe konkreetseid näiteid, küll aga on juttu valesüüdistustest (1Pt 2:12) ning söimamisest ja etteheitest (1Pt 3:9; 4:14). Kuigi katsumused olid tõsised, ei paistnud need kaasa toovat laiaulatuslikku vangistamist või surma, vähemalt mitte tol ajal. Ja ikkagi, kristlasena elamine tõi usklitele ebavõrdsuse koos esimese sajandi ühiskonna oluliste sanktsioonidega ning nad kannatasid oma uskumuste pärast. Seega käsitles Peetrus oma esimest kirja kirjutades tõsist muret.

Loe 1Pt 3:13–22. Kuidas peaksid kristlased vastama inimestele, kes neile usu pärast kannatusi toovad? Milline seos on Jeesuse kannatuste ja usklike poolt oma usu pärast kogetavate kannatuste vahel?

Kui Peetrus ütleb: „Aga kui te peaksite kannatama õiguse pärast, siis olete õndsad“ (1Pt 3:14), kordab ta vaid kajana Jeesuse sõnu: „Õndsad on need, keda õiguse pärast taga kiusatakse (Mt 5:10). Siis ütleb ta, et kristlased ei peaks kartma ründajaid, vaid peaksid pühitsema Kristust (ehk suhtuma Temasse sügava aukartusega) Issandana oma südames (1Pt 3:5). Selline Jeesuse pühalik vastuvõtmine nende enda südames aitab neil jääda kõikumatuks hirmus, mida vastasleer külvata püüab.

Siis esitab ta mõtte, et kristlased peaksid alati suutma selgitada lootust, mis neil on, kuid tegema seda meeldival viisil tasadusega ja aupaklikult (vaata 1Pt 3:15, 16).

Peetrus rõhutab, et kristlased peaksid tegema kindlaks, et nad ei paku kaasinimestele põhjust neid süüdistada. Neil tuleb hoida südametunnistus puhas (1Pt 3:16). See on tähtis, sest siis jätab süüdistatava kristlase laitmatu elu häbisse need, kes kristlast süüdistavad.

Kindlasti ei ole vooruslik kannatada kurjategijana (1Pt 3:17). Erinevus tuleb aga sellest, kui kannatatakse hea tegemise pärast, õiguse tegemise pärast. „Parem on head tehes kannatada, kui see on Jumala tahtmine, kui kurja tehes“ (1Pt 3:17).

Seejärel kasutas Peetrus Jeesuse eeskuju. Kristuski kannatas oma õiguse pärast; Tema elu pühadus ja puhtus oli pidevaks noomituseks neile, kes Teda vihkasid. Kui üldse keegi kannatas õiguse – ja mitte vääruse – tegemise pärast, siis Jeesus küll.

Kuid Tema kannatus tõi välja päästmise ainsa vahendi. Tema suri patuste asemel („õige ülekohtuste eest“, 1Pt 3:18), nii et neil, kes usuvad Temasse, on igavese elu töötus.

Oled sa kunagi kannatanud, mitte sellepärast, et oled halba teinud, vaid sellepärast, et oled käitunud õigesti? Milline kogemus see oli ja mida õppisid sellest, mida tähendab olla kristlane ja peegeldada Kristuse iseloomu?

Loe 1Pt 4:12–14. Miks Peetrus ütleb, et kannatused ei peaks neid üllatama? Vaata ka 2Tm 3:12, Jh 15:18.

Peetrus teeb selgeks, et kannatada tagakiusamist kristlaseks olemise pärast tähendab osa saada Kristuse kannatusest. See ei ole midagi ootamatut. Vastupidi, nagu Paulus kirjutab: „Ja kõiki, kes tahavad elada jumalakartlikult Kristuses Jeesuses, kiusatakse taga“ (2Tm 3:12). Jeesus ise hoiatas oma järelkäijaid selle suhtes, millega nad silmitsi on: „Siis antakse teid ahistusse ja teid tapetakse ja te saate kõigi rahvaste vihaluseks minu nime pärast. Ja siis pahandavad paljud ja reedavad üksteist ja vihkavad üksteist“ (Mt 24:9, 10).

Ellen White'i sõnade kohaselt: „Nii juhtub kõigiga, kes tahavad elada jumalakartlikku elu Kristuses Jeesuses. Tagakiusamised ja teotused ootavad kõiki, kes on täidetud Kristuse Vaimuga. Tagakiusamiste iseloom võib küll ajuti muutuda, kuid põhimõte – selle kõige taga olev vaim – on ikka sama, mis on tapnud Issanda valituid juba Aabeli päevadest peale.“ – *Apostlite teod*, lk 576.

Loe Ilm 12:17. Mida ütleb see salm kristlaste tagakiusamise reaalsuse kohta lõpuajal?

Pole kahtlust, et ustava kristlase jaoks võib tagakiusamine olla alati olemas olev tegelikkus ja seetõttu Peetrus seda käsitlebki, hoiatades oma lugejaid „tulekuumuse“ suhtes, mille ees nad seisid.

Tuli on hea võrdlus. Tuli võib olla hävitav, kuid see võib puhastada ka ebapuhtusest. Sõltub sellest, mis tulle satub. Tuli hävitab puumajad; hõbedat ja kulda see aga puhastab. Kuigi keegi ei peaks kunagi tõmbama meelega endale tagakiusamist kaela, saab Jumal sellest esile tuua head. Niisiis ütleb Peetrus oma lugejatele (ja meile): *Jah, tagakiusamine on halb, kuid ärgu võtku see teilt julgust, justkui oleks see midagi ootamatut. Liikuge usus edasi.*

Mida saame teha, et julgustada, innustada ja isegi aidata neid, kes kannatavad oma usu pärast?

Võrdle 1Pt 4:17–19 kirjakohtadega Js 10:11, 12 ja Ml 3:1–6. Mida ühist need ütleavad?

Nimetatud kolmes kirjakohas öeldakse, et kohtumõistmise protsess algab Jumala rahvast. Peetrus lausa seob oma lugejate kannatused Jumala kohtumõistmisega. Tema jaoks on kannatused, mida tema kristlastest lugejad kogevad, ei midagi vähemat kui Jumala kohus, mis algab Jumala kojast. „Sellepärast ka need, kes kannatavad Jumala tahtmise järgi, usaldagu oma hinged head tehes tema, ustava Looja hoolde (1Pt 4:19).

Loe Lk 18:1–8. Kuidas aitab see meil aru saada Jumala kohtumõistmist?

Piibli aegadel oli kohtumõistmine midagi, mida väga sooviti. Pildike vaesest lesknaisest Lk 18:1–8 annab edasi avarama suhtumise kohtumõistmisesse. See lesk teab, et ta võidab kohtuprotsessi, kui ta ainult leiab kohtuniku, kes ta asja ajada võtab. Tal pole piisavalt raha ega seisust, et tema juhtumit kuulda võetaks, kuid lõpuks veenab ta kohtunikku end ära kuulama ja andma talle seda, mida ta pälvib. Aga Jeesus ütleb: „Kas siis Jumal ei peaks muretsema õigust oma äravalituile, kes tema poole kisendavad päevad ja ööd?“

Patt on toonud maailma kurjuse ning Jumala rahvas on aegade jooksul oodanud, et Jumal jälle õiguse jalule seaks.

„Kes ei peaks kartma sind, Issand, ning ülistama sinu nime? Sina üksi oled püha, kõik paganad tulevad ning kummardavad sinu ette, sest su õiged seadmised on saanud avalikuks“ (Ilm 15:4).

Mõtle maailmas olevale kurjusele, mida pole karistatud ja mis praegu jääb karistamata. Miks on arusaamine õigusest ja Jumala õigest kohtumõistmisest meie kui kristlaste jaoks väga tähtis? Millise lootuse saad töotusest, et õigus saab jalule seatud?

Nagu näinud oleme, kirjutas Peetrus usklitele, kes kannatasid oma usu pärast. Ja nii, nagu kristlik ajalugu on näidanud, läks lugu vähemalt mõneks ajaks aina hullemaks. Kindlasti leidsid paljud kristlased järgnevatel aastatel endale lohutust ja tröösti sellest, mida Peetrus kirjutas. Kahtlemata leiavad seda ka paljud täna.

Miks kannatused? See on muidugi igivana küsimus. Iiobi raamatu, ühe esimesena kirjutatud Piibli raamatu põhiteemaks on kannatused. Tõepoolest, kui (peale Jeesuse) kannatas keegi mitte „mõrtsukana või vargana või kurjategijana või teiste ellu sekkujana“ (1Pt 4:15), siis oli selleks Iob. Ütles ju Jumalgi Iobi kohta: „Kas oled pannud tähele mu sulast Iobit? Sest tema sarnast maa peal ei ole: vaga ja õiglane mees, kardab Jumalat ja hoidub kurjast“ (Ib 1:8). Ja vaata ometi, mida vaene Iob taluma pidi, mitte sellepärast, et ta oli kuri, vaid sellepärast, et ta oli hea!

Kuidas aitavad need kirjakohtad vastata kannatuste päritolu küsimusele? 1Pt 5:8; Ilm 12:9; Ilm 2:10.

Lühivastus on, et me kannatame, sest oleme Kristuse ja Saatana vahel käiva suure võitluse keskel. Tegu pole vaid metafooriga, pelga kujundiga meie olemuses oleva hea ja halva kohta. On olemas tegelik kurat ja tegelik Jeesus, kes võitleb tõelist lahingut inimeste pärast.

Loe 1Pt 4:19. Kuidas aitab see, mida Peetrus siin kirjutab, meid praeguses heitluses?

Kui me kannatame, eriti kui see kannatus ei tulene otseselt meie enda pahateost, küsime loomulikult ikka ja jälle sama küsimust, mida Iob: *Miks?* Ja väga sageli pole meil vastust. Nagu Peetrus ütleb, on kõik, mida kannatuste keskel teha saame, usaldada oma hing Jumala hooleks, usaldada Teda, meie „ustavat Loojat“, ja jätkata hea tegemist (1Pt 4:19).

Miks on kristlase jaoks – eriti kannatava kristlase jaoks – ülitähtis tunda Jumala iseloomu isiklikult, tunda Tema headust ja armastust enda jaoks? Kuidas saame kõik õppida paremini tundma Jumalat ja Tema armastuse tegelikkust?

Reede, 5. mai

Toetav mõte: Pühapäevane osa rääkis kristlasi tabanud tagakiusamisest. Siin on pikem väljavõte imperaatorile kirjutatud kirjast selle kohta, mida kristlased noil sajanditel kannatasid: „... meetod, mida ma olen silmas pidanud nende suhtes, keda mulle kristlastena on üles antud, on see: ma kuulasin nad üle, kas nad olid kristlased; kui nad seda tunnistasid, kordasin ma küsimust veelkord, lisades surmanuhtluse ähvarduse; kui nad ikka sihikindlaks jäid, käskisin ma nad hukata. Ükskõik, mis iseloomuga nende tõekspidamine oli, tundsin ma lõpuks kõhklemata, et kangekaelsus ja järeleandmatu jonnakus väärised karistust.

Need, kes salgasid, et nad olid kristlased või olid küll olnud kristlased, kuid kes kordasid mulle järele härrast palvet jumalate poole ning töid viina ja lõhnarohtude näol jumaldavat austust sinu kujule, mille ma olin käskinud selleks otstarbeks tuua koos teiste jumalakujudega, ja kes lõpuks needsid Kristust – nagu öeldud, ühtki seda tegu ei suutnud ma tõelisi kristlasi tegema panna – need pidasin ma õigemaks lahti lasta. Teised vabastasin, kes nuhi sõnade kohaselt ennast alguses kristlasteks tunnistasid ja siis selle maha salgasid; õigus, nad olid olnud selles usu-tunnistuses, kuid olid sellest loobunud, mõni kolm aastat, teised mitu aastat ja vähesed juba ka kaksikümme viis aastat tagasi. Nemad kõik kummardasid sinu kuju ja jumalate kujutisi ja needsid Kristust.“ – *Pliny Letters* (London: William Heinemann, 1915), raamat 10:96 (2. kd, lk 401–403).

Küsimused aruteluks:

1. Mis oli kristlaste ees seisev põhiküsimus, nagu tsitaat Pliniuse kirjast näitas? Milliseid paralleele näeme siin lõpuajal toimuma hakkavaga, nagu Ilm 14:9–12 kolme inglil kuuulutus paljastab? Mida räägib see meile mõningate suure võitluse aluspõhjaks olevate teemade kohta üldse?

2. „Neid, kes austavad Jumala kāske, süüdistatakse selles, et nad toovad maailmale nuhtlust. Neid peetakse maad hädaga täitvate kohutavate loodusõnnetuste ja verevalamise põhjustajateks. Viimase hoiatusega kaasnev vägi ajab öelad raevu. Nende viha süttib kõige vastu, kes on võtnud vastu Jumala sõnumi. Saatan ergutab inimesi veelgi suuremale vihavaenule ja tagakiusamisele.“ – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 614, 615. Kuigi me ei tea, millal see kõik toimub, kuidas olla alati valmis seisma silmitsi vastupanuga meie usu pärast, ükskõik mis vormis see vastasseis tuleb? Mis on peamine, mida valmisolekuks vajame?

Minu abikaasa suri äkitselt, kui ma olin 28 aastat vana. Jäin üksi maha viie väikese lapsega, sissetulekuta, koduta, tööta ja paljude arvetega, mida maksta. Olin nii heidutatud, et palusin Jumalat, et ta laseks ka mul surra.

Olen Elise Gwet ja elan Kameruni Vabariigis Lääne-Aafrikas. Mina ja mu abikaasa käisime koos evangeelsetel koosolekutel ja nõustusime, et adventistide kogudus on Jumala tõe kogudus, mis õpetab Piibli tõdesid. Tema ühines tol ajal adventkogudusega, aga mina mitte, sest olin mures oma perekonna reaktsiooni pärast. Ühe aasta jooksul panin vastu abikaasa leebetele palumistele ja Püha Vaimu kutsele ning jätkasin pühapäeviti oma perekonna kirikus käimist.

Kuid Jumal rääkis minuga ja mu abikaasa suunas mind lahkelt. Üheskoos puudutasid nad mu südant. Mu abikaasa ei olnud laste ega minu vastu karm sellepärast, et me koos temaga Jumalat ei teeninud. Kui ma valmistasin ebapuhast toitu, ei saanud ta kurjaks, vaid rääkis mulle rahulikult, et ta ei söö selliseid toite. Ta ei sundinud hingamispäeva mulle kunagi peale, kuid julgustas mind lõpetama kodutööd, poes käimise ja toidutegemise reedel. Ta soovis, et ma puhkaksin hingamispäeval isegi siis, kui ma kirikusse ei lähe. Minu abikaasa võitis mind kirikusse oma tegude ja armastuse kaudu.

Lõpuks hakkasin koos temaga kirikus käima. Tema suhtumine ja Püha Vaimu töö üheskoos veensid mind minu eksitustes. Adventkoguduse liikmed palvetasid samuti minu pärast. Nad tulid mulle külla, palvetasid ja laulsid koos minuga. Nende tegevus avaldas mulle samuti muljet ja ma ei suutnud enam vastu panna.

Ühel hingamispäeva hommikul üllatasin oma abikaasat ning ütlesin talle, et mina ja lapsed tuleme temaga koos kirikusse. Ta oli õnnelik! Kui kirikusse jõudsime, olid koguduseliikmed elevil, kui mind nägid. Hakkasin õppima ristitavate klassis ja langetasin otsuse tulla ristimisele.

Minu ristimispäeval ütles abikaasa, et tema rõõm on täielik. Tal on ustav naine, tugev usk ja lõpuks on perekond ühendatud tões. Sellel päeval ütles ta mulle, et kui juhtuks midagi, mis meid lahutaks, kui ta ühel päeval sureks, siis ta loodab, et jään ustavaks Jumalale ja kogudusele. Aga mis peaks juhtuma? mõtlesin ma. Perekond oli terve, meil oli kodu ja toit. Mis saaks untsu minna?

Jätkub

Sulane juhib

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 1Pt 5:1–10; Ap 6:1–6; Jr 10:21; Mt 20:24–28; Õp 3:34; Ilm 12:7–9.

Meelespeetav tekst: „Heitke kõik oma mure tema peale, sest tema peab hoolt teie eest“ (1Pt 5:7).

Kasvavate koguduste uuring tõstab peaaegu alati esile tõhusa juhtimise tähtsuse. See juhtimine saab oma nägemuse Jumalalt ja Tema Sõnast ning pakub koguduses igapäevasele võimalust kasutada oma vaimuande evangeeliumitöö hüvanguks.

Kuid koguduse juhtimine on väga keerukas. Enamjaolt juhivad kogudusi vabatahtlikud, kes sageli panustavad oma aega ka siis, kui nad on juba suurel määral hõivatud. Koguduseliikmed võivad „hääletada jalgadega“, lakates osalemast juhul, kui juhtub midagi, mida nad ei toeta. Peale selle peab tõhus kristlik juht olema ka sügavalt vaimulik inimene. Ja me ei peaks unustama, et Peetrus kirjutab kogudustele, kes kogevad tagakiusamist. Koguduse juht on sellistel aegadel eriti kergesti rünnatav. Kes siis niisuguse ülesande vastu võtab?

1Pt 5:1–10 käsitleb kristliku juhi küsimust kohaliku koguduse tasandil. Neis salmides paneb ta kirja mõne väga tähtsa joone, mida on vaja mitte ainult kohalikel juhtidel, vaid ka koguduseliikmetel. Tema sõnad on meie jaoks tänapäeval sama kohased, nagu olid tollal.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 13. maiks.

Vaata järgmisi kirjakohti: Ap 6:1–6; 14:23, 15:6; 1Tm 5:17; 1Pt 5:2. Millise ettekujutuse annavad need salmid algusperioodi koguduse ees seisnud raskustest ja nende juhtide osast?

Kui suur hulk inimesi saab usklikuks ja ühineb kogudusega, on see suur Jumala õnnistus. Ometi, nagu algusaegade kristlaste kogemusest näha, võib tormiline kasv tuua kaasa probleeme.

Näiteks dokumenteerib Ap 1.–5. peatükk, et Püha Vaim juhtis ja tõi paljud kristlikule usule. Ap 6:1–6 näitab tagajärgi: see hulk muutus juhtide jaoks liiga suureks ja oli vaja rajada struktuur, et korraldada koguduse igapäevaseid toiminguid.

Teema, mis tõi esile organisatsioonilise struktuuri nõrkuse, oli vahe tegemise, diskrimineerimise kaebus. Kreeka keelt kõnelev grupp kaebas, et nende lesknaisi tõrjuti igapäevasel toidujagamisel. Vastuseks sellele määrati ametisse rühm inimesi, diakonid, et nad aitaksid 12 apostlil koguduse ressursidega toimetada.

See on tõsi, et varakristlust juhtis Püha Vaim erilisel viisil. Kuid isegi siis oli vajadus rajada koguduse struktuur. Juba päris alguses vajati koguduse juhtide üht põhigruppi – kogudusevanemaid, kes seati ametisse igas kohalikus koguduses. Tegelikult oli kogudusevanemate määramine vast- rajatud kristlike gruppide juhtimiseks töö, mida Paulus ja Barnabas tegid, kui nad läksid paikadesse, mis pidid veel kuulma Jeesusest (Ap 14:23).

Kristluse algusperioodil anti kogudusevanematele väga erinevad osad. Oma kohaliku ühingu juhtidena tegutsesid nad mõnikord juhendaja- tena uute uskutulnute õpetamisel. Nad jutlustasid. Ja nad tagasid, et ühingu hea käekäigu jaoks oleksid vajalikud tööd tehtud (Ap 15:6; 1Tm 5:17; 1Pt 5:2).

Mil viisil saad õppida paremini töötama oma kohalikus kogudu- ses koos juhtidega isegi siis, kui sa sündmuste käiguga alati täiesti nõus pole?

Loe 1Pt 5:1–4. Millise suhtumise peaksid juhid oma osa täitmisega kogudusse tooma? Kuidas saab neid põhimõtteid rakendada igaüks meist, vaatamata osale, mida täidame?

Peetrus alustab juhtnööre kogudusevanematele täheldamisega, et tema ise on kaasvanem. Siis märgib ta enda kohta ära kaks punkti: ta on Kristuse kannatuste tunnistaja ja ta ootab, et olla osaline tulevasest kirkusest selle ilmunisel. Seda öeldes toob Peetrus esile esimese tunnuse, mis kogudusevanemal leiduma peaks: kogudusevanem peab mõistma selle tähtsust, mida Kristus on meie pärast kannatanud ja millise suure lootuse Jeesus meile pakub.

Peetrus võrdleb kogudusevanema rolli karjasega, kes hoolitseb Jumala karja eest. See, et ta võrdleb kogudust lammastega, annab mõista, et mõnikord võivad koguduseliikmed minna oma teed, nagu lambad. Seega vajavad nad karjast, kes suunaks nad salga juurde tagasi ja aitaks neil tegutseda kooskõlas teistega. Kogudusevanem peaks toimima alandliku eeskujuna sellest, kuidas kristlasel tuleb käituda.

Millise hoiatuse leiame siit nende jaoks, kes on karjased? Jr 10:21; Hs 34:8–10; Sk 11:17.

Kristliku juhi tähtsaks osaks on töötada inimestega koguduses niisama kannatlikult, nagu karjasel tuleb toimida oma lammastega. Kogudusevanemad peavad nad lahkelt kokku tooma jumalateenistuseks ja Jeesuse sõnumi jagamiseks nendega, kel on vaja Temast ja Temas leiduvast päästest kuulda.

Peetrus märgib sedagi, et kogudusevanemad olgu järelevaatajad vabatahtliku meelega, mitte sundusest. Alati ei ole kerge leida tahtlikku inimest, kes võtaks kanda koguduse töö edasiviimise raskused. See ilmneb eriti selgelt nimetusnõukogus. Selleks, et kogudus hästi toimiks, on terve rida erinevaid ametikohti, mida tuleb täita. On põhjuseid, miks inimesed juhikoha võtmisele vastu punnivad. Osa selliseid ameteid nõuavad märkimisväärselt palju aja panustamist ja sellistele kohtadele sobivatel inimestel võib juba olla palju ülesandeid. Teised võivad tunda, et nende ettevalmistus sellise ameti vastuvõtmiseks pole piisav. Kuid Peetruse sõna on, et kui palutakse, peaksime juhiameti võimaluse korral tahtliku meelega vastu võtma.

Loe 1Pt 5:3 ja Mt 20:24–28. Millised kristliku juhi kohta käivad väga tähtsad põhimõtted neis salmides leiduvad?

Kreeka keeles on 1Pt 5:3 põhisõnaks *katacurieuontes*. Sama sõna leidub ka Mt 20:25 ning see tähendab kellegi üle „võimu kasutama“ või „peremehetsema“. Seega võib 1Pt 5:3 antud juhust kogudusevanematele tõlkida nii: „Ära peremehetse nende üle, kes su hoole all on“ ja see kajastab Jeesuse sõnu Mt 20:25.

Mt 20:20–23 annab konteksti Jeesuse poolt Mt 20:24–28 öeldule. Jaakobuse ja Johannese ema oli tulnud Jeesuse juurde palvega, et siis, kui Jeesus oma kuningriiki tuleb, võiks üks tema poeg istuda Jeesuse paremal käel ja teine Tema vasakul käel.

„Jeesus ei hakanud neid iseka soovi pärast – teiste ees eelist saada – noomima. Ta nägi nende südant. Ta tundis nende kiindumust Tema vastu. Nende armastus polnud pelk inimlik kiindumus. Kuigi sellega oli segunenud palju maailmalikkust, oli algallikaks Kristuse armastus. Jeesus ei noominud neid, vaid kasvatas ja puhastas.“ – Ellen G. White, *Ajastute igsus*, lk 548.

Jeesus selgitab, et selline aukoht on midagi, mille annab Isa, mitte Tema. Kuid siis jätkab Ta selgitamist, et põhiline erinevus Tema riigi ja paganlike rahvaste riikide vahel on juhitüübis, mis saab Tema riigis nähtavaks. Need, kes soovivad juhtida riigis, mille kuningas on Jeesus, peavad saama sulasteks, sest Jeesuse riigi juhid on Jeesuse sarnased. „Nii nagu Inimese Poeg ei ole tulnud, et lasta ennast teenida, vaid et ise teenida ja anda oma elu lunaks paljude eest“ (Mt 20:28).

Peetrus kutsub koguduse juhte üles samale aatele: neiski peab ilm-nema Jeesuse puhul nähtav loobumine ja enesesalgamine.

Loe Fl 2:4–8. Kuidas on Pauluse poolt siin öeldu kooskõlas Peetruse kirjutatuga? Tähtsam aga, kuidas teeme meie seda, milleks need salmid meid üles kutsuvad?

Antiikmaailmas, milles Peetrus elas, oli ühiskond väga kihistunud. Valitsev eliit oli, nagu tänapäeval võiks nimetada, „juhtiv kohalolu“. Nende ümber rühmitusid inimesed alamkihtidest ja kõige alamasse klassi kuulusid orjad. Peeti kohaseks, et alamad kihid suhtusid kõrgklassis olijatesse alandlikkusega. Sõna, mis kreeka keeles märgib alandlikkust, on tähendusega „vähenõudlik“, „tähtsusetu“, „nõder“ ja „armetu“. See iseloomustab ilma ühiskondliku seisundi ja võimuta inimesi. Judaismist ja kristlusest väljaspool olevas maailmas seostus sõna *alandlik* alamaks olemisega ning alandlik käitumine ei olnud vaba inimese juures kindlasti kiiduväärne.

Loe 1Pt 5:5–7. Kui võtta arvesse aega ja konteksti, milles elati, siis mis on Peetruse poolt siin kirjutatus nii märkimisväärne?

Piiblis vaadatakse alandlikkusele teistsuguse pilguga, kui sellele vaadati ajas ja kultuuris, milles Peetrus elas. Peetrus tsiteerib Õp 3:34 Septuagintast (kreekakeelsest Vanast Testamendist), sama salmi tsiteeritakse ka Jk 4:6. Kogu Vana Testamendi jooksul on Jumala töö üheks osaks olnud alandada kõrk ja võimukas (Js 13:11; 23:9; Ib 40:11).

Inimese õige hoiak Jumala suhtes on alandlikkus. „Alanduge siis Jumala võimsa käe alla, et tema teid ülendaks õigel ajal“ (1Pt 5:6). Alandlikkus, mitte aga uhkus, peaks iseloomustama kristlikke suhteid – mitte ainult Jumalaga, vaid üksteisega (1Pt 5:5).

Kristlased, ühtlasi kristlikud juhid, on teadlikud, et nad on Jumala armust päästetud patused. Selles kõige tähtsamas mõttes oleme kõik võrdsed ja risti ees peame kõik olema alandlikud. Ning see alandlikkus peab ilmnema meie suhetes kaasinimestega, eriti nendega, kes meie hoole all on. Jah, igaüks võib olla alandlik Jumala ees, taeva ja maa Looja ees. Samuti on suhteliselt kerge olla alandlik nende ees, kes on meist üle, kel on meie üle võim ja kelle seisus on meie omast „kõrgem“. Tõeline katsumus tuleb siis, kui ilmutame alandlikkust nende suhtes, kes on meist „allpool“, kellel ei ole meie üle võimu. Just sellisest alandlikkusest räägib siin Peetrus.

Mis on risti juures ja selle juures, mida rist sümboliseerib, niisugust, mis peaks meid alati alandlikena hoidma?

Nagu juba näinud oleme, kirjutas Peetrus tagakiusamise foonil. Suure võitluse teema ei olnud tema lugejate jaoks abstraktne teoloogia; nad kogesid seda sel viisil, kuidas paljud meist ei ole kogenud, vähemasti praegu.

Loe 1Pt 5:8–10 ja Ilm 12:7–9. Mida õpetavad need kirjakohtad meile kurjuse päritolust ja Saatana tööst meie maailmas?

Ilmutuseraamat näitab, et kristlastel on osa kosmilises võitluses headuse ja kurjuse jõudude vahel. Ilmutusraamatus juhib headuse jõudusid Jeesus, kes on Jumala Sõna, kuningate Kuningas ja isandate Isand (Ilm 19:15, 16). Kurjuse jõude juhib kurat, keda nimetatakse ka saatanaks ja keda kujutatakse lohena (Ilm 12:7–9; 20:7, 8). Kuigi populaarne meedia ja isegi mõned kristlased eitavad saatana tõelisust, jääb tõsiasi, et kurat on võimas olevus, kellel on meie suhtes ainult kurjad kavatsused. Ometi on hea sõnum selles, et lõpuks hävitatakse kurat lõplikult (Ilm 20:9, 10).

Peetrus ei vähenda ohtu, mida kurat esindab. Kurat on nagu mõirgav lõvi, kes otsib, keda ta neelata saaks (1Pt 5:8). Peetrus osutab ka sellele, et tema lugejad näevad kuradi väge oma praeguses kannatuses. Ometi lõpeb see kannatus igaveses kirkuses.

Loe veelkord 1Pt 5:10. Mida Peetrus meile siin ütleb?

Kuigi me ei tea nende katsumuste täpset iseloomu, võime näha lootust, mida Peetrus väljendab. Jah, kurat on reaalsus. Kuid „kogu armu Jumal“ on kuradi võitnud. Seega, olgu meie kannatus milline tahes, tänu Jeesusele on võit kindel juhul, kui jääme ustavaks – kas või surmani (vaata Hb 11:13–16).

Kuidas õppida usus kinni hoidma, lõpuni taluma, vaatamata sellele, mis meie eluteele tuleb?

Reede, 12. mai

Toetav mõte: Suur näide Jeesuse juhikohast sulasena leidub selles, kuidas Ta käitus viimasel öhtusöömaajal. Sel ajal teadis Jeesus täiesti, kes Ta oli (Jumala Poeg) ja et Ta oli minemas tagasi oma Isa juurde (Jh 13:1). Pärast einet pesi Ta jüngrite jalad. Siis Ta ütles: „Kui nüüd mina, Issand ja Õpetaja, olen teie jalgu pesnud, siis tuleb teilgi pesta üksteise jalgu, sest ma olen teile andnud eeskujuga, et teiegi teeksite nõnda, nagu mina olen teile teinud“ (Jh 13:14, 15). Iga kord, kui Jeesuse järelkäijad pesevad üksteise jalgu, teevad nad uuesti läbi selle stseeni, kuid mitte ainult – nad tuletavad ka *üksteisele meelde, et Jeesuse riigis juht olemiseks tuleb hakata sulaseks*. Pole kahtlust, et kogu ülejäänud elu, eriti pärast seda, kui nad mõistsid paremini, kes Jeesus tõeliselt oli, mäletasid jüngrid oma Õpetaja alandlikku tegu. Kahtlemata mõlkus see Peetrusel meeles siis, kui ta ergutas kogudusevanemaid mitte peremehetsema kaasini-meste üle, vaid olema „rüütatud alandlikkusega“.

„Nõustudes saama inimeseks, ilmutas Kristus alandlikkust, mis on ime taevaste olevuste silmis. Nõustumine saada inimeseks ei oleks olnud alandlikkus, kui poleks tõsiasja, et Kristus oli oma enneolemises ülistatud. Me peame avama oma arusaamise mõistmaks, et Kristus pani kõrva oma kuningliku rüü, oma kuningliku krooni, oma ülemjuhatuse ja rüütas oma jumalikkuse inimlikkusega, et Ta saaks kohtuda inimesega seal, kus inimene oli, ning anda inimperekonnale moraalse jõu saada Jumala poegadeks ja tütardeks.

Tasadus ja alandlikkus, mis iseloomustasid Kristuse elu, peavad saama nähtavaks nende elus ja iseloomus, kes käivad maiseid radu nii, nagu Tema käis.“ – Ellen G. White, *Sons and Daughters of God*, lk 81.

Küsimused aruteluks:

1. Jeesus alustas oma tööperioodi kuradile vastandudes. 40-päevane paast oli Teda küll nõrgestanud, kuid Ta suutis vastu seista kuradi kiusatustele, tsiteerides Pühakirja (Mt 4:1–11; Mk 1:12, 13; Lk 4:1–13). Mida räägib see, kuidas meie saame oma elus kuradile vastu seista?

2. Milliseid näiteid oled näinud kaasini-meste tõelisest alandlikkusest? Mida sa neist näidetest õppida saad?

3. Vastake klassis sellele küsimusele: millised on kristliku juhi head omadused lisaks neile, mida Peetrus käesoleva nädala salmides õpetas? Kuidas kattuvad need omadused osaliselt ilmaliku juhi omadega? Mis on erinev?

4. Kuidas vastad väitele, et Saatan ei ole reaalne, vaid ainult sümbol inimloomuses leiduvast kurjast?

Neli kuud hiljem mu abikaasa haigestus ning kaebas valu kõhus ja rinnus. Ta tahtis minna haiglasse, nii läksin ma kedagi otsima, kes ta sinna viiks. Sel ajal, kui ma kodust ära olin, suri ta meie kahe vanema lapse, 7- ja 8-aastase käte vahel.

Tulin koju ja leidsin mehe surnuna ning lapsed nutmas ja segaduses. Sain Jumala peale vihaseks. „Kuidas saab nii juhtuda, kui ma alles andsin oma elu Sulle?“ nõudsin ma selgitust. Aga vastust ei tulnud. Ka mina tahtsin surra. Kaasinimestel tuli mu laste eest hoolt kanda ja matused korraldada. Kuidagimoodi said matused läbi. Siis tabas mind arusaamine, et abikaasa on läinud. Mul polnud tööd ja pidin kasvatama viit last. Kuidas me ellu jääme?

Me üürisime üht maja, kuid peagi pärast matuseid tuli majaperemees ja ütles, et meil tuleb välja kolida. Mu abikaasa vanem vend kutsus meid oma koju elama. See suhe oli pingeline ja pärast üheksat seal oldud kuud me lahkusime. Mu onu üüris laste ja minu jaoks ühe maja, aga ma vajasin tööd. Minu noorem õde tuli meie juurde elama ja lapsi hoidma, et ma saaksin turul töötada, osta köögivilju ja müüa need vaheltkasuga maha. See oli keeruline ja väsitav töö, tunnid olid pikad ning ma teenisin väga vähe. Hakkasin osalema õhtustel kursustel, et õppida midagi, millega oma peret paremini ülal pidada. Kõigi katsumuste aegadel toetasid mind vennad ja õed kogudusest. Inimesed hoidsid mu lapsi siis, kui ma tööl olin ja õppimas käisin, teised aitasid toidu ja rahaga. Jumal saatis veel teisigi kaastundlikke sõpru appi.

Tahtsin rääkida Jumala armastusest kaasinimestele sel ajal, kui ma töötasin, nii hakkasin müüma adventistide kirjandust. Igal päeval varustas Jumal mind vajalikuga ja tugevdas mu usku. Aasta pärast pakuti mulle tööd adventistide trükikojas.

Täna Jumalat, et Ta hoolitses meie eest neil keerulistel aegadel. Kui lapsed kaotasid isa, hakkas Jumal neile isaks; Tema on täitnud meie vajadused ja aidanud mul õpetada lapsi. Õpetasin nad Jumalat armastama ja austama ning nad on Talle ustavad.

Jätkub

Jeesus Peetruse kirjades

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 1Pt 1:18, 19, Kl 1:13, 14; Js 53:1–12; Jh 11:25; Ps 18:51; 2Pt 1:1.

Meelespeetav tekst: „Ta kandis ise meie patud oma ihus üles ristipuule, et meie, olles surnud pattudele, elaksime õigusele; tema vermete varal te olete saanud terveks“ (1Pt 2:24).

Olles tundma õppinud Peetruse esimest kirja, peaks nüüd olema selge, et olenemata kontekstist ja sellest, millist konkreetset teemat parajasti käsitletakse, on Peetruse tähelepanu keskmes Jeesus. Jeesus on tema kirjutistes alati kohal; Ta on seda kirja läbiv kuldne niit.

Esimesest reast peale, kus Peetrus ütleb, et ta on Jeesuse Kristuse „apostel“ („läkitatu“), kuni viimase reani, kus ta kirjutab: „Rahu teile kõikidele, kes olete Kristuses“ (1Pt 5:14), on Jeesus põhiteema. Ja selles epistlis räägib ta Jeesuse surmast kui meie ohvrast. Ta räägib suurest kannatusest, mille Jeesus läbi tegi, ning kasutab Jeesuse eeskujuna meie jaoks kannatuste musternäidisena. Ta jutustab Jeesuse ülestõusmisest ja sellest, mida see meile tähendab. Lisaks sellele, et ta räägib Jeesusest Messiana, *Christosena*, „võituna“, räägib ta Jeesusest kui jumalikust Messiasist. See tähendab, et näeme Peetruse esimeses kirjas Jeesuse jumaliku olemuse kohta veelgi tõendeid. Tema oli Jumal, kes tuli inimlikhasse ning elas ja suri, nii et meil võiks olla igavese elu lootus ja töotus.

Sellel nädalal läheme tagasi Peetruse esimese kirja juurde ja vaatame veel lähemalt, mida see Jeesusest räägib.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 20. maiks.

Üks kõikehõlmav teema Piiblis, võib-olla isegi kõige põhilisem teema, on Jumala töö langenud inimkonna päästmisel. Alates Aadama ja Eeva pattulangemisest, millest kirjutab Moosese esimene raamat, kuni Baa-büloni langemiseni Ilmutuseraamatus paljastab pühakiri ühel või teisel viisil Jumala otsinguid, et „päästa kadunud“ (Lk 19:10). Ja see teema avaneb ka Peetruse kirjades.

Loe 1Pt 1:18, 19 ja Kl 1:13, 14. Mida tähendab *lunastama* ja mida on verel tegemist lunastamisega?

1Pt 1:18, 19 sõnastab Jeesuse surma tähenduse sel moel. „Teades, et teid pole lunastatud kaduvate asjadega, hõbeda või kullaga..., vaid Kristuse kui laitmatu ja puhta Talle kalli verega.“ Neis sõnus on kaks põhikujundit: lunastamine ja loomohver.

Lunastamine on sõna, mida Piibel kasutab mitmel moel. Näiteks, eesli esmik (keda ei võidud ohverdada) ja esmasündinud poeglaps (2Ms 34:19, 20) lunastati asendusohvriks toodava lambatallega. Esemete tagasiostmiseks (lunastamiseks), mida vaesuse pärast oli maha müüdnud, võis kasutada raha (3Ms 25:25, 26). Kõige olulisem oli võimalus orja lunastada (3Ms 25:47–49). Peetruse esimene kiri annab teada, et nende tagasiostmise (lunastamise) hind nende „tühisest esiisadelt päritud eluviisidest“ (1Pt 1:18) oli – mitte midagi vähemat kui – „Kristuse kui laitmatu ja puhta talle kallis veri“ (1Pt 1:19). Kujund *lambatal* manab muidugi silme ette loomohvri mõiste.

Peetrus võrdleb Kristuse surma ohvrilooma surmaga heebrea Piiblis. Patune tõi veatu lambatalle pühamusse. Siis pani patune oma käed looma peale (3Ms 4:32, 33). Loom tapeti ja osa tema verd määriti altarile; ülejäänu valati altari aluse kõrvale (3Ms 4:34). Ohvrilooma surm tegi „lepitust“ selle eest, kes ohvri tõi (3Ms 4:35). Peetrus ütleb, et Jeesus suri meie asemel ning et Tema surm lunastas meid meie senisest elust ja hukatusest, mis muidu meile kuulunuks.

Mida õpetab meie täieliku sõltumise kohta Jumalast tõsiasi, et meil on päästelootus olemas ainult seetõttu, et asendajat karistati meie asemel?

Esmaspäev, 15. mai

Kristuse kannatus

Kristlased räägivad sageli „Kristuse passioonist“. Sõna *passioon* tuleneb kreeka tegusõnast, mis tähendab „kannatama“, ning fraas „Kristuse passioon“ osutab sageli sellele, mida Jeesus oma elu lõpuosas kannatas, alates võidukast sissesõidust Jeruusalemma. Peetruski peatub mõttes nende viimaste päevade kannatuste teemal Kristuse elus.

Loe 1Pt 2:21–25 ja Js 53:1–12. Mida räägivad need meile selle kohta, mida Jeesus meie pärast kannatas?

Jeesuse kannatus on eriti tähelepanuväärne. „Ta kandis ise meie patud oma ihus üles ristipuule, et meie, olles surnud pattudele, elaksime õigusele“ (1Pt 2:24). Patt toob surma (Rm 5:12). Patustena väärimise surma. Ometi suri täiuslik Jeesus – kelle suus ei olnud pettust (1Pt 2:22) – meie eest. Selliseks äravahetamiseks on meil lunastusplaan.

Loe veelkord Js 53:1–12. Mida kannatas nende salmide kohaselt Jeesus siis, kui Ta viis ellu lunastusplaani meie heaks? Mida see meile Jumala iseloomu kohta räägib?

„Saatan ründas Jeesust metsikult. Kristusel polnud võimalik näha läbi hauaväravate. Lootuskiir ei kinnitanud, et Ta väljub hauast võitjana ning et Isa on Tema ohvri vastu võtnud. Ta kartis, et patt on Jumala meelest nii hirmus, et see lahutab nad igaveseks. Kristus tundis sellist piina, mida tunneb patune siis, kui langenud inimsoo armuaeg on lõppenud. Patukoorem, mis tõi Isa viha Tema kui inimese asemiku peale, tegi karika kibedaks ja murdis Jumala Poja südame.“ – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 753.

Kuidas peaksime meie vastama sellele, mida Kristusel meie pärast taluda tuli? Kuidas järgime Tema eeskujut, nagu 1Pt 2:21 ütleb?

Loe 1Pt 1:3, 4, 21; 3:21; Jh 11:25; Fl 3:10, 11, Ilm 20:6. Millisele suurele lootusele need osutavad ja mida see meie jaoks tähendab?

Nagu juba näinud oleme, on Peetruse esimene kiri suunatud neile, kes kannatavad Jeesusesse uskumise pärast. Sellepärast on eriti asjakohane, et kohe oma kirja alguses suunab Peetrus lugejate tähelepanu lootusele, mis neid ootab. Nagu ta ütleb, on kristlase lootus elav lootus just sellepärast, et see on lootus, mis toetub Jeesuse ülestõusmisele (1Pt 1:3). Jeesuse ülestõusmise tõttu saavad kristlased vaadata ettepoole taevasele pärandile, mis ei kao ega närtsi (1Pt 1:4). Teisisõnu, mingi olukord nii halvaks kui tahes, mõtle sellele, mis ootab meid siis, kui kõik see on läbi.

Tõepoolest on Jeesuse ülestõusmine surnuist tagatis, et ka meid äratatakse üles (1Kr 15:20, 21). Nagu Paulus sõnastab: „Kui aga Kristust ei ole üles äratatud, siis on teie usk tühine, siis te olete alles oma pattudes“ (1Kr 15:17). Aga kuna Jeesus on surnuist üles tõusnud, on Ta näidanud, et Temal on vägi surm endale alistada. Niisiis leiab kristlase lootus aluse Kristuse ülestõusmise ajaloolises sündmuses. Tema ülestõusmine on meie alusmüür lõpuajal.

Kus oleksime ilma selle lootuse ja töotuseta? Kõik, mida Kristus meie heaks tegi, jõuab haripunkti ülestõusmise töötuses. Mis lootust oleks meil ilma selleta, eelkõige seetõttu, et teame, kuidas vastupidiselt populaarsele kristlikule uskumusele magavad surnud hauas teadvuseta und?

„Kristlase jaoks on surm ainult uni, hetk vaikust ja pimedust. Elu on varjul Kristusega Jumalas, ning „kui Kristus, teie elu, saab avalikuks, siis saate ka teie koos temaga avalikuks kirkuses“ (Jh 8:51, 53, Kl 3:4)... Tema teisel tulemisel kuulevad Tema häält kõik Jumalale kallid surnud ning tulevad välja surematutena.“ – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 787.

Mõtle surma näivale lõplikkusele. See on nii kalk, nii lepitamatu ja reaalne. Miks on ülestõusmise töötus nii tähtis meie usu ja kõige jaoks, mida usume ning loodame?

Nagu eespool nägime, olid Jeesuse maapealse töö üheks väga tähtsaks pöördepunktiks – vastusena küsimusele, kes Jeesus oli – Peetruse sõnad: „Sina oled Messias, elava Jumala Poeg“ (Mt 16:16). Sõna *Christ* (*Christos*) tähendab „võitnud“, „Messias“; heebrea keeles on see *mashiyach*. See pärineb sõnatüvest, mis tähendab „võidma“ ja mida kasutati Vanas Testamendis erinevates kaastekstides. (Ühes kohas kasutati seda isegi paganliku kuninga Kyrose puhul [vaata Js 45:1].) Nii et kui Peetrus nimetas Jeesuse Kristuseks, kasutas ta sõna, mis väljendas heebrea Pühakirjast pärit ideaali.

Loe järgmised Vana Testamendi kirjakohad, kus kasutatakse sõna Messias või võitnud. Mida kaastekst selle tähenduse kohta ütleb? Kuidas võis Peetrus aru saada sellest, mida see tähendas, kui ta nimetas Jeesuse Messiaks?

Ps 2:2 _____

Ps 18:51 _____

Tn 9:25 _____

1Sm 24:6–7 _____

Js 45:1 _____

Kuigi Issand inspireeris Peetrust kuulutama Jeesust Messiaks (Mt 16:16, 17), pole kahtlust, et ta ei mõistnud täielikult, mida see tähendas. Ta ei saanud aru, kes Messias täpselt oli, mida Ta tuli korda saatma ja võib-olla tähtsaim – kuidas Ta selle korda saadab.

Sellises puudulikus arusaamises polnud ainult Peetrus. Iisraelis oli Messia kohta palju erinevaid ideid. Juba sõna *Messias* või *võitnud* kasutamine ülaltoodud kirjakohtades ei esita iseenesest täit pilti, kuigi laseb aimata paljut sellest, milline Messias lõpuks on ja mida teeb.

Jh 7:42 toob esile üht-teist sellest, mida Messialt oodati: Ta pidi olema Taaveti järeltulija, pärinema Petlemma linnast (Js 11:1–16; Mi 5:1). See vastas tõeale. Populaarses ettekujutuses aga pidi Taaveti suguvõsaliinist pärit Messias tegema seda, mida Taavet tegi: võitma juutide vaenlased. Mitte keegi ei oodanud Messiat, kelle roomlased risti löövad.

Muidugi, ajaks, mil Peetrus oma kirjad kirjutas, sai ta palju selgemalt aru Jeesusest kui Messiast (Peetrus nimetab Jeesust *Kristuseks* oma esimeses ja teises kirjas 15 korda) ja kõigest, mida Ta inimkonna pärast korda saatis.

Peetrus teadis, et Jeesus oli Messias, kuid veel rohkem – et Tema oli ka Issand. See tähendab, et nende kirjade kirjutamise ajaks teadis Peetrus, et Messias oli Jumal ise. Kuigi nimel „Is(s)and/isand“ võib olla ilmalik tähendus, viitab see termin selgelt jumalikkusele. 1Pt 1:3 ja 2Pt 1:8, 14, 16 osutab Peetrus Jeesusele, Messiale, Kristusele kui Issandale, kui Jumalale endale.

Sarnaselt Uue Testamendi teiste kirjutajatega kasutab Peetruse Jeesuse ja Jumala vahelise suhte kirjeldamiseks sõnu *Isa* ja *Poeg*. Näiteks: „Kiidetud olgu Jumal, meie Issanda Jeesuse Kristuse Isa“ (1Pt 1:3; võrdle 2Pt 1:17ga). Jeesust nimetatakse armsaks Pojaks (2Pt 1:17) ja üks tulene Jeesuse autoriteet Issandana ning Tema taevane staatus sellest erilisest suhtest, mis on Tal Jumal Isaga.

Loe 2Pt 1:1; Jh 1:1 ja Jh 20:28. Mida need meile Jeesuse jumalikkusest räägivad?

2Pt 1:1 ütleb: „Meie Jumal ja Päästja Jeesus Kristus“. Algselt kasutatakse kreeka keeles sama määravat artiklit nii Jumala kui ka Päästja kohta. Grammatiliselt tähendab see, et mõlemat – „Jumal“ ja „Päästja“ – kasutatakse Jeesuse kohta. 2Pt 1:1 on seega üks väga selge viide Uues Testamendis Jeesuse täielikule jumalikkusele.

Kui varakristlased maadlesid Jeesusest arusaamisega, siis panid nad tasapisi kokku Uue Testamendi tõendid. Peetruse kirjades on Isa, Poeg ja Püha Vaim selgesti eristatavad (näiteks Isa/Poeg: 1Pt 1:3; 2Pt 1:17; Püha Vaim: 1Pt 1:12; 2Pt 1:21), nagu nad on ka ülejäänud Uues Testamendis. Ning samal ajal, kui Jeesust kujutatakse täielikult jumalikuna, kujutatakse niimoodi ka Püha Vaimu. Aja jooksul ja pärast paljusid arutelusid arendas kogudus kolmainsuse doktriini, et selgitada nii hästi, kui võimalik, Jumala jumalikku mõistatust. Seitsmenda päeva adventistid loevad kolmainsuse doktriini üheks oma 28 põhiõpetusest. Seega näeme Peetruse raamatus selget pilti Jeesusest kui Jumalast, mitte ainult kui Messias.

Kui mõtled Jeesuse elule ja surmale ning taipad, et *Ta oli Jumal*, siis mida räägib see sulle sellest, millist Jumalat me teenime ning miks peaksime Teda armastama ja usaldama? Jaga oma vastust hingamis-päeval klassis.

Reede, 19. mai

Toetav mõte: „Näib loogilisena alustada „Messiaga“, kuna kristlikud kirikud võlgnevad oma nime sama sõna kreekakeelsele vastele *Christos*, 'Võitu/võitud mees'. See heebrea sõna seostub vabastaja kujuga, keda juudid ootasid ja kes olnuks Jumala käsilane Jumala rahva jaoks uue ajastu sisseõnnistamisel. Nii heebrea kui kreeka keele vastav sõna tuleneb sõnatüvest, mis tähendab „võidma“. Ilmne on, et Uue Testamendi kirjutajad tõstsid Jeesust 'Kristuseks' nimetades Ta esile erilisel eesmärgil.

Nimi *Christos* esineb Uues Testamendis rohkem kui 500 korral. Kuigi Jeesuse kaasaegsete hulgas ringles rohkem kui üks käsitus Messiasist, nõustuti üldiselt, et esimese sajandi juudid nägid Messias isikut, kel oli eriline suhe Jumalaga. Tema võis sisse juhatada maailma ajaloo lõppemise, mil rajatakse Jumala riik. Tema oli ainus, kelle käe läbi Jumal pidi tungima ajalukku, et vabastada oma rahvas. Jeesus võttis 'Messia' nime omaks, kuid ei julgustanud seda kasutama, sest sel nimel oli poliitiline varjund, mis tegi selle kasutamise keeruliseks. Kuigi Jeesus ei tahtnud lasta avalikult nimetada oma missiooni selle nimega, ei noominud Jeesus ei Peetrust (Mt 16:16, 17) ega Samaaria naist (Jh 4:25, 26) selle kasutamise pärast. Ta ise teadis, et Ta on Messias, nagu nähtub Markuse poolt kirja pandud Jeesuse sõnadest, mispuhul Ta räägib kellestki, kes annab Tema jüngrile karikatäie vett „sellepärast, et te olete Kristuse omad“ (Mk 9:41).“ – *Piibli kommentaarid. SPA poolt välja antud*, 12. kd, lk 165.

Küsimused aruteluks:

1. Loe Js 53:1–12. Mida on Jeesus meie heaks nende salvide kohaselt teinud? Kirjuta üles erijooned, mida Ta meie heaks on teinud. Mismoodi võime neist salmidest selgelt näha mõtet, et Jeesus on meie asemik? Miks vajame Teda oma Asemikuks?

2. Kogu ajaloo vältel on mõni kasutanud piibelliku töötust hauatagusest elust selleks, et inimesi rõhuda. *Jah, sinu elu siin praegu on raske, kuid keskendu ainult sellele, mida Jumal on meile töötanud siis, kui Jeesus tagasi tuleb.* Kuna seda Jumala Sõnas õpetatud tõde on kuritarvitatud, on paljud hüljanud kristliku mõiste hauatagusest elust; nad näevad selles ainult mõne inimese võtet rõhuda kaasinimesi. Kuidas sa sellisele süüdistusele vastad?

3. Vaadake klassis läbi vastused neljapäevase osa küsimusele Kristuse jumalikkuse kohta ja selle kohta, mida see meile Jumala iseloomust räägib. Miks on Tema jumalikkus ja viis, kuidas see Jumalat avab, nii hea sõnum?

Aastate jooksul on Jumal andnud mulle erilisi tõendeid oma armastusest. Ammu enne seda, kui ma abiellusin, kuulsin üht noormeest klaverit mängimas. See jättis minusse väga sügava jälje ning ütlesin Jumalale, et kui mul kord lapsed on, tahaksin, et ka nemad õpiksid Tema auks klaverit mängima. Jumal vastas mu palvele. Minu tütar on tõepoolest muusikaliselt andekas. Ma ei suutnud kuidagi klaveriõpinguid võimaldada, kuid tal on loomulik muusikaline oskus. Tal on sõber, kellel on klaver, ja kui ta neil külas oli, lubasid nad tal klaverit mängida. Ta pole kunagi saanud ühtki ametlikku klaveritundi, aga Jumal on olnud tema õpetaja. Ta mängib ilusti ja tema mäng on saanud riiklikul tasemel tunnustust, aga parim on see, et ta annab sellega au Jumalale. Ta mängib kirikus ja paljud inimesed tulevad kirikusse lihtsalt selleks, et tema mängu kuulata.

Mul pole kunagi olnud piisavalt raha, et hädaolukorra jaoks säästa. Nii juhtus, et ühel päeval, kui mu poeg sõitis jalgrattaga, sõitis talle otsa auto, mille juht põgenes sündmuskohalt. Keegi tõi mu vigastatud poja koju; ta rangluu oli viga saanud ning tal oli palju kriimustusi ja verevalumeid.

Sellel päeval oli meil külas mu mehevend, kes on arst. Kaks korda tõusis ta püsti, et lahkuda, ja istus siis ilma midagi selgitamata jälle maha. Ta tõusis just üles, et ära minna, kui inimesed tõid mu vigastatud poja koju. Mu mehevend tegeles temaga ja viis poisi haiglasse. Ta andis poisile arstiabi ja isegi ostis ise ravimid, mida mu poeg vajab. Siis tõi ta mu poja koju tagasi. Ta ütles mulle: „Mul ei olnud plaanis sellel hommikul siia pikaks jääda, kuid miski – Keegi – käskis mul jääda. Nüüd saan aru, et hääl, mida ma kuulsin, oli Jumala oma.“

Jah, ma võin tõesti öelda, et Jumal on mu abikaasa. Tema kannab minu eest hoolt ja varustab mind. Minu lapsed on Tema omad ja ma annan kõik au Talle, et tema viib mind, noort leske, läbi keeruliste aegade võidule Tema nimel. Au olgu Jumalale.

Selle veerandi kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus läheb Lääne- ja Kesk-Aafrika Divisjonile. See annetus aitab rajada erilise mitmeotstarbelise noortekeskuse Balbocki Ülikooli juurde Nigeerias ja adventistide misjonikooli Gabonisse. Täname, et toetate oma annetustega misjonitööd.

Elise Gwet elab ja töötab Yaoundés, Kamerunis.

Olge need, kes te olete

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 2Pt 1:1–15; Ef 2:8; Rm 5:3–5, Hb 10:38; Rm 6:11; 1Kr 15:12–57.

Meelespeetav tekst: „Just sellepärast te peategi olema kõigiti valmis arendama oma usus voorust, vooruses tunnetust, tunnetuses kasinust, kasinuses kannatlikkust, kannatlikkuses vagadust, vagaduses vennalikkust, vennalikkuses armastust“ (2Pt 1:5–7).

Üks hämmastav joon Uue Testamendi juures on see, kui palju saab „kokku pressida“ väga piiratud ruumalale. Võta selle nädala õppetükk, mis katab 2Pt 1:1–14. Nendes 14 salmis õpetab Peetrus meile õigust usu läbi. Siis jõuab ta selleni, mida saab Jumala vägi teha nende elus, kes on ennast andnud Jeesusele. Ta kõneleb hämmastavast tõest, et me võime „saada jumaliku loomuse osaliseks“ (2Pt 1:4) ning olla vabad maailma rikutusest ja ihast.

Õigupoolest ei esita Peetrus siin mingisugust vooruste kataloogi, vaid toob kristlikud voorused välja kindlas järjekorras. Üks järgneb teisele, see omakorda teisele, seni kuni tipneb kõigist kõige tähtsamaga.

Samuti kirjutab ta sellest, mida tegelikult tähendab olla kristlane ning „puhastatud“ (2Pt 1:9) oma vanadest pattudest. Siis toob ta sisse isegii päästekindluse mõtte, igavese elu töötuse Issanda „igaveses kuningriigis“ (2Pt 1:11).

Ja lõpuks saame ka lühiloengu väga tähtsal teemal – surnute olukorral. Kuivõrd palju rikkalikku ja sügavat tõde ainult 14 salmis!

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 27. maiks.

Loe 2Pt 1:1–4. Mida on meile Peetruse sõnade kohaselt antud Jeesuses Kristuses? Kuidas on siin näha armu tegelikkust?

Peetrus alustab seda kirja teatega, et ta adresseerib selle neile, kelle osaks „on saanud meie omaga sama kallis usk“ (2Pt 1:1) ehk „kes meiega ühesuguse kalli usu on saanud“. Sõna, mida tõlgitakse kui „kallis“, tähendab „võrdse väärtusega“ või „ühesugune privileeg“. Ta ütleb, et nad on „saanud [osaks]“ selle kalli usu; mitte, et nad oleksid seda ära teeninud või pälvinud, vaid et nad on selle saanud annina Jumalalt. Või nii, nagu Paulus on kirjutanud: „Sest teie olete armu läbi päästetud usu kaudu – ja see ei ole teist enestest, vaid see on and Jumalalt“ (Ef 2:8). See on kallis seetõttu, et „ilma usuta on võimatu olla meelepärane“ (Hb 11:6). See on kallis seetõttu, et selle usu kaudu haarame kinni paljudest imelistest töotustest.

Peetrus rõhutab, et Jeesuse „jumalik vägi“ on andnud meile kõik, mis puutub ellu ja jumalakartusesse (2Pt 1:3). Ainult Jumala väe tõttu me ju olemas olemegi ning ainult Tema väe tõttu võime kätte saada pühaduse. Ja see jumalik jõud antakse meile „tema tundmise kaudu, kes meid on kutsunud omaenese kirkuse ja väärikusega“ (2Pt 1:3; vaata ka Jh 17:3).

Meid ergutatakse armastama Jumalat, kuid kuidas saame Jumalat armastada, kui me Teda ei tunne? Hakkame Jumalat tundma Jeesuse kaudu, Kirjutatud Sõna kaudu, loodud maailma kaudu ning elades kogemuslikult usu ja sõnakuulelikkuse elu. Tunname Jumalat ja Jumala tõelisust siis, kui kogeme, mida Ta meie elus teeb; see on teadmine, mis meid muudab. Hakkame Teda tundma armu tegelikkuse kaudu, mida Ta laseb meile osaks saada.

Siis ütleb Peetrus midagi veel uskumatumat: et meile on kingitud „kõige kallimad ja suuremad töotused“, mille hulgas on saamine „jumaliku loomuse“ osaliseks (2Pt 1:4). Inimsugu loodi algselt Jumala näo järgi; seda nägu on suuresti moonutatud ja alandatud. Kui me aga uuesti sünnime, on meil uus elu Jeesuses, kes tegutseb oma jumaliku näo taastamiseks meis. Kuid meil tuleb põgeneda maailma kaduvusest ja himudest juhul, kui tahame, et see muutus toimuks.

Missugune võiks su elu olla juhul, kui elaksid ilma usuta? Kuidas aitab see vastus meil aru saada, miks on usu and tõesti kallis?

Loe 2Pt 1:5–7, Rm 5:3–5; Jk 1:3, 4 ja Gl 5:22, 23. Milline sarnane teema neis kirjakohtades leidub?

Antiikmaailma filosoofidel oli üldiselt kombeks teha vooruste nimekirju. Selliseid nimekirju nimetatakse sageli „vooruste kataloogideks“ ja Uues Testamendis on mitu niisugust näidet (Rm 5:3–5; Jk 1:3, 4; Gl 5:22, 23). On vägagi tõenäoline, et Peetruse lugejad olid sarnaste nimekirjadega tuttavad, kuigi on huvitav erinevus selle vahel, mida filosoofid üles loetleda võisid ja mida Peetrus loetleb. Märkad, et Peetrus on seadnud voorused kaalutletult järgnevusse, nii et iga voorus toetub eelnevale, kuni jõuab haripunkti armastuses!

Igal voorusel, mida Peetrus kasutab, on ilmekas tähendus:

Usk: Antud kontekstis pole usk mitte midagi vähemat kui päästev uskumine Jeesusesse (vaata Gl 3:11; Hb 10:38).

Voorus: Vooruslikkus (kreeka keeles *arête*), igat pidi hea omadus, oli midagi, mida kuulutasid ka paganlikud filosoofid. Jah, usk on ülioluline, aga see peab viima muutunud eluni, millena vooruslikkus väljendub.

Tunnetus: Kindlasti ei räägi Peetrus teadmistest üldiselt, vaid pigem teadmistest/tunnetusest, mis on Jeesuse Kristusega päästvas suhtes olemise tulemus.

Kasinus/enesekontroll: Küpsed kristlased suudavad kontrollida oma ajesid, eriti selliseid tunde, mis viivad piiridest üleminekuteni.

Kannatlikkus/püsivus: Püsivus on vastupidavus, talumisvõime, eriti katsumuste ja tagakiusamisega silmitsi olles.

Vagadus/jumalakartus: Paganlikus maailmas tähendab sõna, mida tõlgiti „vagadus“, eetilist käitumist, mis tuleneb (mingisse) jumalasse uskumisest. Uues Testamendis kannab see ka eetilise käitumise mõtet, mis tuleneb uskumisest ainsasse tõelisse Jumalasse (1Tm 2:2).

Vennalikkus: Kristlased on nagu perekond ning vennalikkus viib kogukonnani, milles inimesed on üksteise suhtes lahked.

Armastus: Peetrus viib loetelu haripunkti armastusega. Tema sõnad kõlavad nagu Paulusegi omad: „Ent nüüd jääb usk, lootus, armastus, need kolm, aga suurim neist on armastus“ (1Kr 13:13).

Enne, kui Peetrus alustab vooruste loetlemist, ütleb ta, et peaksime olema „valmis pingutama“ (2Pt 1:5, NET), et saaksime need voorused kätte. Mida ta sellega mõtleb? Millist osa etendab inimese jõupingutus meie soovi puhul elada jumalakartlikku, ustavat elu?

Olles andnud meile nimestiku, mida peaksime kristlastena usinalt taotlema, annab Peetrus seejärel teada, milline on tulemus.

Loe 2Pt 1:8–11. Milline seos on selle vahel, mida kristlase jaoks juba tehtud on, ja selle vahel, kuidas kristlane elama peaks?

Peetrus ergutab oma lugejaid elama vastavalt uuele reaalsusele, mis on nende jaoks tõde Jeesuses. Tunnusjooned – usk, vooruslikkus, tunnetus, enesekontroll, püsivus, vagadus, vennalikkus ja armastus – see kõik kuulub teile „ja veel rikkalikult“ (2Pt 1:8 NKJV).

Probleem on selles, et kõik kristlased ei ela kooskõlas uue reaalsusega. Osa on tulemusteta ehk viljatud meie Issanda Jeesuse kristuse tundmises (2Pt 1:8). Sellised inimesed on unustanud, et nad puhastati „oma endistest pattudest“ (2Pt 1:9). Niisiis, ütleb Peetrus, peab kristlaste elus olema näha uut reaalsust, mis nende jaoks Jeesuses tõsi on. Kristuses on neile kingitud andestus, puhastamine ja õigus saada osa jumalikust loomusest. Seepärast „olge veelgi innukamad kindlustama oma kutsumist ja äravalimist“ (2Pt 1:10). Pole mingit vabandust samamoodi elamiseks, nagu nad enne elasid, pole mingit vabandust olla „viljatu“ kristlane.

„Kuuleme usust väga palju räägitavat, kuid meil on vaja palju rohkem kuulda tegudest. Paljud petavad oma hinge kõike kergelt võtva, muga-dava, ilma ristita usuelu elamisega.“ – Ellen G. White, *Faith and Works*, lk 50.

Loe Rm 6:11. Mida ütleb Paulus siin sellist, millest kajab läbi Peetruse poolt tänastes salmides kirjutatu?

Teatud mõttes ütlevad Peetrus ja Paulus mõlemad: „Ole see, kes sa oled.“ Me oleme aga uus loodu Kristuses, puhastatud patust ning jumaliku loomuse osalised. Just sellepärast saame elada niisugust elu, mida elama meid ergutatakse. Meilt oodatakse, et oleksime „Kristuse sarnased“, ja seda „kristlane olla“ tähendabki.

„Ma pean aga õigeks teid meenutamise abil virgutada, niikaua kui ma olen selles telgis, teades, et mu telgi mahavõtmine on varsti käes, nagu ka meie Issand Jeesus Kristus on mulle seda teatanud“ (2Pt 1:13, 14).

1956. aastal kirjutas Oscar Cullmann lühiauriku pealkirjaga Hinge surematus või ülestõusmine surmast? Uue Testamendi pealtnägijad. Ta väitis, et ülestõusmise kontseptsioon on üpris ühtesobimatu surematu hinge kontseptsiooniga. Ja veel ütles ta, et Uus Testament asub otseselt surmast ülestõusmise poolele.

Hiljem kirjutas ta nii: „Ükski minu kirjatöö ei ole ärritanud sellist entusiasmi ega sellist metsikut vaenulikkust.“

Loe 1Kr 15:12–57. Kuidas annab Paulus mõista, mis surma korral juhtub?

Uurimine, mida ütleb Uus Testament surma ja ülestõusmise kohta, on veennud suuremat osa Uue Testamendi õpetlastest selles, et Cullmanil oli õigus. Uus Testament võtab endale tõesti ülestõusmise kontseptsiooni, mitte kontseptsiooni, et surematu hing jääb keha surma korral ellu. Näiteks ütleb Paulus 1Ts 4:16–18 neile, kes on surma läbi kaotanud oma armsaid, et nad saavad lohutust teadmisest, et Jeesus äratav surnud üles siis, kui Ta tagasi tuleb. 1Kr 15:12–57 esitab Paulus ulatuslikuma kirjelduse ülestõusmisest. Ta alustab tähelepanu juhtimisega tõsiasjale, et kristlik usk põhineb Jeesuse ülestõusmisel. Juhul, kui Jeesus poleks üles tõusnud, siis oleks igasugune usk Temasse kasutu. Kuid, ütleb Paulus, Kristus on tõepoolest surnust üles tõusnud justkui esmaannina neist, kes on läinud [surmaund] magama. Ja Kristuse surnuist ülestõusmine teeb ka kõikidele, kes on Temas, võimalikuks ärgata üles surnuist.

Paulus räägib ülestõusnud ihust 1Kr 15:35–50. Ta kõrvutab uut ihu, mille ülestõusmisel saame, meie praeguse ihuga. See, mis meil praegu on, peab surema; see, mille saame ülestõusmisel, ei sure iial.

Kokkuvõtteks, kui Uus Testament räägib surmast, teeb ta seda ülestõusmise võtmes, mitte hinge surematuse omas. Seda on tähtis teada 2Pt 1:12–14 lugemise taustal.

Loe 2Pt 1:12–15. Mida Peetrus silmas peab, kui ta vihjab, et ta võtab varsti oma telgi/ihu maha?

2Pt 1:12–14 näitab selle kirja ajendit. Peetrus mõtles, et ta sureb peagi, ning see kiri sisaldab tema viimase sõnumi ehk testamendi.

See, et Peetrus aimab ette oma peatset surma, ilmneb sõnade valikust: „Niikaua kui ma olen selles telgis..., teades, et mu telgi mahavõtmine on varsti käes“ nagu on kirjas 2Pt 1:13, 14. Peetrus võrdleb inimkeha telgiga, mille inimene paneb kokku siis, kui ta sureb. Tegelikult on väga selge, et Peetrus mõtles oma inimihu, kui ta viitas oma telgi mahavõtmisele; see on nii selge, et praegused tõlkijad kalduvad seda fraasi tõlkima nii: „Niikaua kui ma olen selles ihus..., kuna ma tean, et mu surm on ligi“ (2Pt 1:13, 14 NRSV). Mitte miski Peetruse keelekasutuses ei viita sellele, et siis, kui Peetrus „paneב maha/võtab maha“ oma ihuliku telgi, elab tema hing eraldi üksusena edasi.

Loe veelkord 2Pt 1:12–15. Kuidas näib Peetrus käsitlevat teda ähvardava surma reaalsust ja mida selline hoiak meile usu kohta õpetab?

2Pt 1:12–15 lisab Peetruse sõnadele pühalikkust. Ta kirjutab seda teadmises, et tema elu jõuab peagi lõpule. Ta teab seda, sest nii, nagu ta ütles, „Issand Jeesus on mulle seda teatanud“. Ometi ei näi ta kartvat, muretsevat ega pahas eelaimuses olevat. Tema rõhk on hoopis asetatud nende heale käekäigule, kes temast maha jäävad. Ta tahab, et nemad oleksid kindlalt „käesoleva aja tões“ ja nii kaua, kui ta on elus, manitseb ta neid ustavusele.

Võime siin näha, kui tõeline ja sügav on Peetruse kogemus Issandaga. Jah, ta sureb peagi ja see surm ei tule meeldiv (vaata Jh 21:18; Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk 537, 538), kuid tema isetu hool peab silmas kaasinimeste kasu. Tõesti, Peetrus oli inimene, kes elas läbi usku, mida ta õpetas.

Kuidas aitab meie usk hakkama saada surma kohutava reaalsusega? Kuidas õpime klammerduma imelise lootuse külge ka surma palge ees, selle tõttu, mida Jeesus on meie heaks teinud?

Reede, 26. mai

Toetav mõte: Nagu nägime, teadis Peetrus, et ta sureb varsti. Ja ta teadis (juba pikka aega ette), kuidas ta sureb. Sest Jeesus ise ütles talle seda. „Tõesti, tõesti, ma ütlen sulle, kui sa olid noor, võotasid sa end ise ning läksid, kuhu sa tahtsid, aga kui sa vanaks saad, siis sa sirutad oma käed välja ja keegi teine võtab sind ning viib sind, kuhu sa ei taha“ (Jh 21:18).

Milline tema elu lõpp oli?

„Peetrusele kui juudile ja võõramaalasele mõisteti piitsahoobid ja ristisurm. Oodates seda kohutavat surma, tuletas apostel meelde oma suurt pattu Jeesuse salgamisel Tema katsumustunnil. Jünger, kellele oli rist omal ajal nii vastumeelne, pidas nüüd rõõmuks anda oma elu evangeeliumi eest, tundes ainult, et tema jaoks, kes oma Issanda oli ära salanud, oleks liiga suureks auks surra samal kombel nagu ta Meister. Peetrus oli siiralt kahetsenud oma pattu ja Kristus oli selle andestanud, mis ilmneb ka talle usaldatud suurest ülesandest toita tallesid ja karjalambaid. Kuid Peetrus ise ei suutnud endale kunagi andestada. Isegi mõte eesseeisvast kohutavast piinast ei suutnud vähendada tema kurbust ja kahetsuse kibedust. Viimase heateona palus ta oma hukkajailt, et ta naelutataks ristile pea alaspidi. Ta soov täideti ning sel kombel surigi suur apostel Peetrus.“ – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk-d 537, 538. Ja ikkagi – selline väljavaade silme ees – tundis ta muret oma karja vaimuliku heaolu pärast.

Küsimused aruteluks:

1. Selle kõige valgel, mida Peetrus (ja ka teised Piibli kirjutajad) on kirjutanud kristlastele vajadusest elada püha elu, miks ebaõnnestub meist nii paljudel „olla see, kes me oleme“?

2. Vaadake klassis läbi 2Pt 1:5–7 loetelu. Rääkige igast omadusest ja küsige endalt: Kuidas saame iseeneses paremini ilmutada neid voorusi ja kuidas saame aidata kaasinimestel sellesama poole püüelda?

3. Pidades silmas seda, mida Peetrusest evangeeliumide põhjal teame, näitab see, mida ta kirjutas, jõuliselt suurt tööd, mida Kristus temas tegi, hoolimata tema varasematest ebaõnnestumistest. Millise lootuse ja lohutuse saad enda jaoks tema näitest?

4. 2Pt 1:12 kirjutas Peetrus „teile antud tõest“. Mis oli Peetruse ajal neil „käes olnud tõde“ ja mis on meil „käes olev tõde“?

5. „Kui kindlalt on surnu surmast üle,“ kirjutas keegi. „Surm on see, mida elavad enesega kannavad.“ Kuidas peaksime meie, kristlased, „kandma“ surma selles mõttes, mismoodi saame hakkama leinaga?

Asjad olid pakitud ja olin valmis minema sõjaväkke. Isa pani käe mu õlale ja ulatus mulle Piibli, et selle kaasa võtaksin.

„Ma jään Jumalale ustavaks,“ töötasin oma isale. Teadsin, et see ei ole kerge, aga otsustasin püüda.

Ühinesin teiste kutsealustega ja asusime marssima väljaõppe põhilaagri poole. Komandör tegi marssimise nii keeruliseks kui võimalik. Pidime oma käte ja põlvede abil ületama jõe ning kui vesi muutus väga sügavaks, tuli meil oma raske koormaga koos ujuda.

Kui vastaskaldal veest välja ronisime, olid meie kotid läbimärjad, kuid meile ei antud võimalust puhata ega asju kuivatada. Jätkasime kiirmarssi. Niipea, kui laagrisse jõudsime, anti meile uued harjutused. Alles hilja õhtul saime oma märjad kotid lahti pakkida.

Kui tõmbasin kotist välja riideid ja muud asjad, nirises jõevett igast esemest ning ma laotasin need kuivama. Kui pilk langes isa Piiblile, ohkasin – kindlasti on vesi seda kahjustanud. Aga kui ma Piiblit puudutasin, tundus see kuivana. Üllatunult tõmbasin Piibli kotist välja. See OLI kuiv. Kõik mu kotis oli sogasest veest läbi ligunenud – aga Piibel mitte. See oli puhas ja kuiv. Mulle tuletati meelde, et Jumal on minuga.

Põhitreeningu ranguse käigus ma siiski vahel unustasin Jumala kohalolu kauni tõendi. Tahtsin pidada hingamispäeva, aga seda oli raske teha. Palvetasin, et Jumal aitaks mul tee leida.

Siis sain teada, et sõjavägi otsib sõdureid, kes õpetaksid sõjaväelaste lapsi. Andsin kohe oma nime üles. Olin tänulik, et mind valiti õpetama, nii ei pidanud ma hingamispäeval töötama.

Sõjaväes olles rääkisin sageli oma usust. Minu toakaaslane vestles minuga sageli Piiblist; enda sõnul nägi ta, et olen teistsugune. Ta võttis vastu mu kutse osaleda evangeelsetel koosolekutel ja hiljem andis ta oma elu Jeesusel.

Üks teine sõdur oli moslem; tema isa ei tahtnud, et temast saaks kristlane. Kuid ta oli käinud adventistide koolis ja oli valmis astuma Kristuse poolele. Rääkisime Jumalast palju ja lõpuks sai temast adventist.

Ma teadsin, et Jumal oli minuga. Tema oli hoidnud mu Piibli esimesel väljaõppepäeval kuivana ja Tema oli võimaldanud mul pidada hingamispäeva ning juhtida teisi Tema juurde isegi sõjaväes teenides.

Martin Bengono on pärit Kamerunist.

Prohvetikuulutus ja Pühakiri

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Js 53:1–12, Tn 7:13, 14; 2Pt 1:16–20; Mt 17:1–6, 2Tm 3:15–17.

Meelespeetav tekst: „Ja meil on üks kindlam prohveti sõna, ja teie teete hästi, et teie seda tähele panete kui üht küünalt, mis pime-das paigas paistab, seni kui päev välja paistab, ja koidutäht tõuseb teie südames“ (2Pt 1:19 KJV ja eestikeelne 1905).

Jätkates Peetruse kirjade tundmaõppimist, tuleb esile tõsta üht: Peetrus on täis usaldust ja kindlat veendumust selles, mida ta kirjutab. Pauluse juures näeme sama: selgelt ja kindlalt on ta veendunud selles, mida ta Jeesusest Kristusest ja ristist teada annab.

Käesoleva nädala salmides ilmneb Peetruse kindel veendumus veel rohkem. Ta lausa ütleb meile, miks ta nii kindel on. Me ei usu, ütleb ta, „mingeid targutavaid müüte“ (2Pt 1:16) – selliseid, nagu oli tol ajal paganate usundites. Selle asemel oli Peetrus kindel selles, mida uskus, ja seda kahel põhjusel.

Esiteks oli ta „meie Issanda Jeesuse Kristuse“ pealtnägija (2Pt 1:16). Kuid teiseks, ja see on võib-olla veel tähtsam (kuna peaaegu kõik teised ei ole vahetud tunnistajad), on „kindlam prohveti sõna“ (2Pt 1:19). Peetrus pöördub taas tagasi Piibli juurde, osutades Pühakirja kindlale kinnitusele Jeesusest, eriti prohvetlikele löikudele, mis Temast rääkisid. Kahtlemata on osa löike samad, millele Jeesus enda puhul osutas (Mt 26:54; Lk 24:27). Nii et kui Jeesus ja Peetrus suhtusid Piiblisse nii tõsiselt, siis kuidas sõandame meie suhtuda teisiti?

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 3. juuniks.

Peetrus kirjutab oma kirjad läbiva kindlustundega. Ta teab, *mill*est ta räägib, sest ta teab, *kellest* ta räägib. Ja üks põhjus on tema teadmine, et Jeesus oli Isik, kellele Vana Testamendi prohvetid osutasid. Peetruse usaldus kirjutatud Sõnasse aitas tal tunda „lihaks saanud Sõna“ (Jh 1:14).

1Pt 1:10,12 suunab Peetrus oma lugejad heebrea Piibli juurde, vana-aja prohvetite ja selle juurde, mida nemad Jeesusest õpetasid. Peetruse sõnade kohaselt ilmutas Püha Vaim Vanas Testamendis Jeesuse kohta kaks väga tähtsat tõde: Kristuse kannatused ja sellele järgnev austamine (1Pt 1:11). Neid kahte juhtlõnga võib näha kogu heebrea Piiblis.

Mida õpetavad need kirjakoht üheskoos selle kohta, mida Vana Testament Jeesusest ette kuulutas? Ps 22; Js 53:1–12; Sk 12:10; 13:7; Jr 33:14, 15; Tn 7:13, 14.

1Pt 1:10–12 kinnitab Peetrus oma lugejatele, et neil on väga eriline koht lunastusloos. Neile on ilmutatud palju rohkem, kui ilmutati vana-aja prohvetitele. Prohvetid kõnelesid tõepoolest oma ajal, kuid väga tähtsad osad nende sõnumist ei täitunud enne, kui Kristus tuli.

Nii mõndagi sellest, mida prohvetid olid ette öelnud, oli täide läinud alles ajal, mil Peetruse lugejad elasid. Neil lugejatel oli võimalik kuulda nende käest, „nende kaudu, kes teile taevast läkitatud Pühas Vaimus on toonud“ tõdesid, mida inglidki igatsesid teada (1Pt 1:12). Kuna neile kuulutati evangeeliumi, siis teadsid inimesed vana-aja prohvetitest palju üksikasjalikumalt Lunastaja kannatuste ja alandamise tegelikkust ning olemust. Muidugi tuli neil ootama jääda, nagu ka meie peame ootama, „neile järgnevat kirkust“ (1Pt 1:11). Kuna esimene pool neist prohvetikuulutustest on täitunud, võime olla kindlad, et täitub ka teine pool.

Milliseid piibellikke töotusi oled oma elus täitumas näinud? Milliste täitumist sa ikka veel ootad, mida need sulle tähendavad ja kuidas õpid nende külge klammerduma kõigele vaatamata?

Loe 2Pt 1:16–18. Milliseid tõendeid on Peetruse sõnul tal veel Jeesusse uskumiseks?

Lisaks prohvetlikule sõnale oli Peetrus paljuskki selle pealtnägija, mida ta kuulutas. Kristlus, ütles ta, pole rajatud „mingitele targutavatele müütidele“ (2Pt 1:16), vaid päris sündmustele, mis ajaloos toimusid – sündmustele, mida ta ise oli pealt näinud.

Evangeeliumid räägivad, et Peetrus oli paljude Jeesuse elu ja töö määra tähtsusega sündmuste juures. Ta oli jutlustamise, õpetamise ja ime-tegude juures. Alates kaladega toimunud imest päris alguses (Lk 5:4–6) kuni Jeesusega kohtumiseni Galileas pärast Jeesuse ülestõusmist (Jh 21:15) nägi Peetrus pealt väga paljut, mis juhtus.

Millise isiklikult nähtud sündmuse ta 2Pt 1:17, 18 eriliselt esile tõstab? Mida see sündmus eelkõige tähendas?

Peetrus tõstab esile ühe erilise sündmuse, mille pealtnägijaks ta oli: Jeesuse muutmise. Jeesus oli võtnud Peetruse, Jaakobuse ja Johannese endaga mäetippu, selleks et palvetada (Lk 9:28). Olles seal koos nendega, hakkas Ta nende silme all muutuma. Tema nägu sädeles, Tema riided muutusid säravvalgeteks (Mt 17:2; Lk 9:29). Temaga ühinesid Mooses ja Eelija ning hää l taevast ütles: „See on minu armas Poeg, kellest mul on hea meel“ (Mt 17:5).

Peetrus oli omal ajal Jeesust palju näinud; ometi tõusis see juhtum esile. See paljastas Jeesuse Jumala Pojana ning tõsiasi et Tema maa-pealne elu möödus Jumala plaani kohaselt ja et Tal oli väga erinev seos Isaga. Kõige selle juures, mida Peetrus oli näinud või näha võis, oli see sündmus – mille juurde kuulus hää, mida „me kuulsime tulevat taevast“ (2Pt 1:18) –, millele ta oma kirjas tähelepanu koondas.

Mõttele, milline sündmus või sündmused on avaldanud sügavat ja kauakestvat muljet sinu vaimulikule elule ja usule. Mis see oli, kuidas see sind mõjutas ja mida see sulle täna ikka veel tähendab? Mida sa arvad, miks oli sellel niisugune mõju? Räägi oma vastusest hingamispäeval klassis.

„Ja meil on veel kindlam prohvetlik sõna, ja te teete hästi, et te seda tähele panete kui küünalt, mis paistab pimedas paigas, kuni päev jõuab kätte ning koidutäht tõuseb teie südameis“ (2Pt 1:19, NKJV ja eestikeelne 1960). Loe seda salmi hoolikalt. Mida ütleb Peetrus selist, mis on meie jaoks ka täna väga tähtis?

Siin, nagu võime näha paljudes kohtades Piiblis (1Ms 1:4; Jh 1:5; Js 5:20; Ef 5:8), toimub jagunemine valguseks ja pimeduseks. Peetruse jaoks säras Jumala Sõna nagu valgus „pimedas paigas“ (osa tõlgib sõna *pime* ka nii: „hämar“, „must/räpane“). Just seepärast ütleb ta väga selgelt, et meil on vaja „tähele panna“ valgust, järgida seda, „kuni päev hakkab hahetama ning koidutäht tõuseb teie südameis“. Oleme pattulangenud olevused, elame pattulangenud ja pimedas maailmas. Vajame Jumala üleloomulikku väge, et saaksime juhitud pimedusest välja valgusesse, ning see valgus on Jeesus.

Peetrus näitab oma lugejatele kätte sihi. Osa inimesi usub, et väljend „kuni päev hakkab hahetama“ viitab Jeesuse teisele tulekule. Kuigi see on kindlasti meie ülim lootus, kõlab mõte „koidutähe“ tõusmisest meie südames palju kohesemalt ja isiklikumalt. „Koidutäht“ viitab Jeesusele (Ilm 2:28; 22:16). Tema tõusmine nende südames näib rääkivat Jeesuse tundma õppimisest, Temast täiesti kinni hoidmisest ning elava Kristuse tõelisuse kogemisest oma isiklikus elus. Jeesus ei peaks olema üksnes õpetuslik tõde; Ta peab olema meie olemasolu kese ning lootuse ja usu allikas. Niisiis rajab Peetrus selge seose Jumala Sõna uurimise ja Jeesusega („koidutähega“) päästvas suhtes olemise vahele.

Siis, kui valgus särab meis, levitame seda muidugi ka kaasinimestele. „Kogu maa saab valgustatud Jumala tõe aulikkusest. Valgus paistab kõikidesse maadesse ja kõikidele rahvastele. Ja need, kes on valgust saanud, lasevad seda edasi paista. Koidutäht on meile tõusnud ning meil tuleb lasta sellel valgusel paista pimeduses olivate jalgteele.“ – Ellen G. White, *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, lk 220.

Kuidas aitab sinu isiklik Sõna uurimine sul Jeesust paremini tundma õppida?

Loe 2Pt 1:19–21. Millistele prohvetikuulutustele Peetrus viitab? Mida ta silmas peab, kui ütleb, et mitte ükski prohvetikuulutus Pühakirjas ei ole omapäi seletamiseks?

Rõhutades, et kristlus ei toetu mingitele targutavatele müütidele (2Pt 1:16), pakub Peetrus välja kaks tõendusliini: esiteks oma silmaga nähtu (2Pt 1:16–18); teiseks Pühakirja prohvetikuulutused (2Pt 1:19–21), põhjendus, mida ta varemgi kasutas (1Pt 1:10–12).

Peetrus märgib samuti, et „ühtki prohvetikuulutust Pühakirjas ei või omapäi seletada“ (2Pt 1:20). Seda öeldes ei keela Peetrus meil Pühakirja ise õppida. See oleks väga kaugel mõtetest, mida ta 1Pt 1:13 väljendas: „Vöötage oma mõistuse niuded“ ehk „pange oma meeled valmis tegutsema“ (NRSV). Seda ei ütleks inimene, kes märkis, et vana-aja prohvetid uurisid hoolega neile antud prohvetikuulutuste tähendust (1Pt 1:10).

Mida Peetrus siis silmas peab? Uue Testamendi kogudus edenes üheskoos ja õppis üheskoos. Kristlased olid osa suuremast ihust (1Kr 12:12–14). Ja Peetrus hoiatas siin sellise uurimise eest, mille puhul keegi hüljanuks usklike kogukonna ühe või teise arusaama. Kaasinimestega suheldes saame üheskoos kogukonnana kasvada. Vaim tegutseb selles kogukonnas ja selle sees olevates üksikisikutes. Arusaamu saab jagada, puhastada, süvendada. Kuid see, kes töötab üksi, keeldub kaasinimeste panusest, jõuab tõenäoliselt valede tõlgendusteni, eriti millegi seesuguse suhtes nagu prohvetikuulutused.

Järgmistest salmidest leiame hea põhjuse, miks Peetrus sellise tähelepaneku teeb. Ta kirjutab kristlastele, kelle keskel on valeprohveteid ja valeõpetajaid (2Pt 2:1). Peetrus ergutab neid allutama oma Pühakirja tõlgendused koguduse kui terviku juhtimisele. Kui paljud inimesed on triivinud fanatismi ja eksitusse sellepärast, et keeldusid tähele panemast usklike Vaimust juhitud kogukonna nõuannet? See oli oht tollal ja püsib ohuna täna.

Miks on väga tähtis olla avatud koguduse üldsuse arupidamisele ja nõuandele? Samas aga, mis on piirid, kui kaugele peaksime kaasinimestele järeleandmises minema?

Nagu näinud oleme, pani Peetrus suurt rõhku Pühakirjale. 2Pt 1:19–21 on mõjus kinnitus Piibli tähtsusest meie kristlikus kogemuses ja ühtlasi kinnitus Pühakirja jumaliku inspiratsiooni kohta. Tema mõte 2Pt 1:21 on selge. Piibel ei ole inimese tahte saadus, inimlik targutus, nagu muud raamatud. See on raamat, mis on saadud nii, et „pühad Jumala mehed“ on Püha Vaimu mõjul „rääkinud“.

Loe 2Tm 3:15–17. Kuidas aitavad need salmid meil mõista Pühakirja osa meie elus? Kuidas viivad need täide 2Pt 1:19–21 tõe?

Olles hoiatanud Timoteost tema ja koguduse ees seisvate ohtude eest, annab Paulus lühida ülevaate Pühakirja tähtsusest. „Kogu Pühakiri on Jumala sisendatud ja kasulik õpetamiseks, noomimiseks, parandamiseks, kasvatamiseks õiguses“ (2Tm 3.16).

Vaadeldgem neid kolme punkti.

Õpetamine/doktriin: Doktriinid on koguduse õpetused. Need väljendavad selle kogukonna uskumusi erinevatel piibellikel teemadel, mida Jumala Sõna on tähtsaks pidanud. Ideaalis peaks iga doktriin olema Kristuse-keskne ja igaüks peaks õpetama midagi, mis aitab meil tunda, kuidas elada kooskõlas sellega, mis on „Jumala... täiuslik tahtmine“ (Rm 12:2).

Juhendamine: Paulus räägib Timoteosele, et Pühakiri on kasulik „noomimiseks, parandamiseks, kasvatamiseks õiguses“ (2Tm 3:16). Peetrus esitab sarnase mõtte, kui ta ütleb, et prohvetikuulutus Pühakirjas on nagu lamp, mis paistab pimedas (2Pt 1:19). Teisisõnu, Pühakiri juhendab, kuidas peaksime oma elu elama ja milline käitumine on õige ning milline vale. Pühast Vaimust inspireerituna pole Pühakiri midagi muud kui Jumala avaldatud tahe.

„Annab tarkust päästeks“: Kui me ütleme, et Pühakiri „annab tarkust päästeks“ (2Tm 3:15), siis osutab Paulus sellele, et Pühakiri suunab meid Jeesuse juurde. Pääste rajaneb uskumisel, et Jeesus on surnud meie pattude eest.

Doktriin, moraalsed juhised, pääste tunnetus: pole ime, et Jumala Sõna on nagu lamp, „mis paistab hämaras paigas, kuni päev hakkab hahetama ning koidutäht tõuseb teie südameis“ (2Pt 1:19).

Reede, 2. juuni

Toetav mõte: „Iga mõistusega inimese esmaseks ja suurimaks kohustuseks on uurida Pühakirjast, mis on tõde, ning siis selles valguses ka käia ja teisi samale julgustada. Me peaksime lugema iga päev hoolega Piiblit, kaaluma iga mõtet ja võrdlema kirjatekste üksteisega. Jumala abiga tuleb meil ise omandada oma tõekspidamised, sest me peame ise Jumala ees vastust andma.“

Tõdesid, mida Piibel väga selgesti esitab, on õpetatud mehed mähkinud kahtluste pimedusse ning targa näoga õpetavad nad, et Pühakirjal on müstiline, varjatud, vaimne tähendus, mida pole võimalik mõista. Need mehed on valeõpetajad. Sellistele õpetajatele lausus Jeesus: „Te ei tunne pühi kirju ega Jumala väge“ (Mk 12:24). Piibli sõnu tuleb seletada nende otseses tähenduses, kui pole just kasutatud mõnda sümbolit või kujundit. Kristus on andnud töötuse: „Kui keegi tahab teha tema tahtmist, küll ta tunneb õpetusest ära“ (Jh 7:17). Kui inimesed võtaksid Piiblit sellisena, nagu sinna on kirjutatud, ja kui ei oleks valeõpetajaid, kes inimesi eksiteele viivad ja nende mõtteid segavad, siis saaks tehtud töö, mis rõõmustaks ingleid ja tooks Kristuse karja tuhandeid, kes käivad praegu veel eksiteel.“ – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 598, 599.

Küsimused aruteluks:

1. Millised muud väga tähtsad põhimõtted on kaasatud Pühakirjast õigesti arusaamise otsimisse?

2. Martin Luther kirjutas, et „Pühakiri valgustab ennast ise“. Sellega mõtles ta, et Piiblis on märkimisväärne ühtsus ning et selle üht osa saab kasutada teistest osadest arusaamiseks. Milliseid näiteid saad selle põhimõtte kohta esitada?

3. Vaadake klassis läbi vastused esmaspäevase osa küsimuse kohta sündmusest või sündmustest, mis suuresti mõjutas sinu kristlikku kogemust. Mida on neil sündmustel ühist, kui üldse on? Mida saate üksteise kogemustest õppida?

4. Juhul kui keegi sinult küsiks, kuidas saab Piibli õppimine süvendada sinu ühist teekonda Issandaga, siis mida vastaksid? Millised põhimõtted oled oma kogemusest saanud Issanda Jeeseuse tundma õppimiseks Tema Kirjutatud Sõna uurimise kaudu?

Professionaalse fotograafina teen pilte ja videoid pulmades ja teistel tähtsündmustel. Teen ka dokumentaalfilme televisiooni jaoks ning pildistan spordisündmusi.

Kui ma alguses adventistiks sain, arutlesin, kuidas ma üldse hingamispäeva pidada saan. Enamik sündmustest, mida kajastasin, langesid hingamispäevale ja mul tuli neil sündmustel tööd teha selleks, et oma ametit pidada. Mul oli pere ülal pidada ja nii otsustasin, et käin kirikus siis, kui ma tööl ei ole, aga kui mul on kokkulepe, siis ma töötan.

Ometi ei tundnud ma rahu selle üle, et töötasin hingamispäeviti. Ja näis nii, et ükskõik, kui kõvasti ma töötasin, ei liikunud ma edasi. Keegi mu perest jäi haigeks või oli mingeid muid ootamatuid kulusid. Palusin koguduse pastoril meie pärast palvetada.

Siis astus esile Jumal. Selle kompanii, kus ma töötasin, ostis ära üks teine kompanii ja ma kaotasin töö. Peaaegu kohe hakkasid inimesed mulle helistama ja pakkusid, et ma töötaksin vabakutselisena. Taipasin, et võin rajada oma firma.

Siis kuulsin jutlust sellest, et tuleb olla Jumala põhimõtetele iga hinna eest ustav. See jutlus torkas mu südametunnistust. Teadsin, et Jumal puudutas mind ja andis märku olla Temale ustavam. Otsustasin, et ma ei võta hingamispäeval vastu ühtki tööpakkumist. Teadsin, et see on keeruline, sest enamik seltskondlikke üritusi toimub nädalalõpul. Kuid otsustasin usaldada Jumalat oma vajaduste rahuldamisel.

See ei ole iga kord kerge. Mõnikord tuleb paluda peremehelt lisaaega üüri maksmiseks või mõelda midagi muud, et oma rahaga välja tulla. Aga Jumal on meiega.

Just siis, kui meie rahalised kohustused näisid meid enda alla matvat, kohtusin tänaval ühe endise kliendiga. Ta oli mulle kaua aega tagasi raha võlgu jäänud. Vestlesime mõne minuti, kuid kumbki ei öelnud raha kohta sõnagi. Siis, kui hakkasime lahku minema, ulatas ta mulle raha, mida ta mulle aastaid võlgnes. Mitu kuud hiljem maksis üks teine klient mulle ära raha, mille ma juba ammu unustanud olin ega lootnud kunagi kätte saada.

Ma ei teeni nii palju kui siis, kui ma hingamispäeviti töötasin, kuid Jumal on mind teisiti õnnistanud. Minu lapsed on väga harva haiged olnud ja meil on vähe ootamatuid väljaminekuid. Tean, et pole vaja tuleviku pärast muretseda. Püüan julgustada kaasinimesi olema ustavad ja kinnitan neile, et Jumal valmistab meile alati tee.

LeDoux Bako elab Yaoundés, Kamerunis.

Valeõpetajad

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 2Pt 2:1–22, Jh 8:34–36; Mt 12:43–45; Jd 4–19; IMs 18:16–33.

Meelespeetav tekst: „Kes, töötades teistele vabadust, on ise kaduvuse orjad; sest kellele on keegi alistatud, selle orjaks ta on saanud“ (2Pt 2:19).

Oma esimeses kirjas püüdis Peetrus suure karjaseliku hoolega julgustada lugejaid tagakiusamise hädaohus. Kuigi me ei tea täpselt, millises vormis tagakiusamist ta just silmas pidas, teame, et kogodus seisis silmitsi kohutavate katsumustega, kui paganlik Rooma impeerium püüdis lämmatada „kristlasteks“ nimetatavate inimeste kasvavat liikumist.

Kuid Saatan laskis käiku kaheharulise rünnaku. Kindlasti on tagakiusamine väljastpoolt – see tähendab toores jõud ja vägivald – võimas relv. Aga kogodus seisis silmitsi veel ühe ähvardusega, mis oli ohtlikumgi kui tagakiusamine väljastpoolt. Ja selleks oli seestpoolt ähvardav oht. Just nii, nagu juudi rahval minevikus oli tulnud tegemist teha valeprohvetitega, nii tuli Jeesus järelkäijatel Peetruse ajal tegemist teha valeõpetajatega, „kes vargsi toovad [lausa kogudusse] sisse hukutavaid eksiõpetusi“ (2Pt 2:1). Ja, veel halvem, Peetrus hoiatas, et paljud järgivad „neid nende kõlvatuses“, „nende lodevat elu“ (2Pt 2:2; „nende hukutavaid teid“ NKJV).

Millised olid osa neist õpetustest, mille eest Peetrus hoiatas? Kuidas Peetrus neile reageeris ja millised õppetunnid saame tema hoiatustest enda jaoks tänapäeval, kuna meiegi seisame silmitsi seespoolt ähvardava ohuga?

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 10. juuniks.

Vahel on kerge idealiseerida koguduse algusperioodi, mõelda sellest kui ajast, mil esimeste Jeesusesse uskujate seas oli suur rahu ja kooskõla.

See on viga. Jeesuse ajast peale oli kogudus silmitsi võitlustega, sageli seestpoolt tulevatega (mõtles Juudasele). Nii nagu Uue Testamendi epistlid näitavad, tuli palju probleeme nende keskel olevatelt valeõpetajatelt. Kogudus maadles algusperioodil nii väljastpoolt tuleva tagakiusamisega kui ka seestpoolt tulevate probleemidega. Käesolevas kirjas käsitleb Peetrus mõningaid selliseid sisemisi probleeme. Mis need on? „Aga rahvas oli ka valeprohveteid, nõnda nagu teiegi sekka tuleb valeõpetajaid, kes vargsi toovad sisse hukutavaid eksiõpetusi ja salgavad ära Issanda, kes on nad vabaks ostnud. Nad tõmbavad iseenda peale äkilise hukatuse. Ja paljud järgivad neid nende kõlvatuses ning nende tõttu teotatakse teie teed. Ja ahnitsedes püüavad nad teid võltside sõnadega ära osta. Nende mõõt on ammu juba täis ja nende hukatus ei tuku“ (2Pt 2:1–3). See ei kõla küll kuigivõrd suure rahuaia ja vendade-õdede vahelise kooskõla moodi, on ju nii?

Loe 2Pt 2:1–3, 10–22. Mille eest Peetrus siin hoiatab? Milliseid valeõpetusi kogudustes soodustati?

Üsna ilmselt avaldab 2Pt 2:1 põhjuse, miks Issand inspireeris Peetrust seda kirja kirjutama. Ta hoiatas, et minevikus oli olnud valeprohveteid ja valeõpetajaid ning neid tuleb ka tulevikus. Peetrus paiskab selliste õpetajate vastu terve süüdistuste valingu, alates sellest, et nad levitavad „hukutavaid eksiõpetusi“ (2Pt 2:1), kuni selleni, et nad juhivad teadmatus orjusesse (2Pt 2:19). Ta nuhtleb hulka teisigi eksitusi. Sellest, mida ta kirjutab, võime näha, et tegemist oli tõesti väga ohtlike õpetustega, mis selgitab, miks ta nii teravalt nende suhtes reageeris. Peetrus ei teadnud midagi mõttekäigust, et doktriin, õpetus, ei ole oluline.

Vaata, kui teravalt Peetrus sellistele valeõpetustele reageeris. Mida peaks see rääkima meile tõe tähtsusest? Kuidas saame ennast kaitsta mis tahes püüete eest tuua kogudusse valeõpetusi?

„Sest rääkides tühiseid ja õõnsaid sõnu, ahvatlevad nad kõlvatute lihahimudega neid, kes hiljuti on jõudnud ära põgeneda eksituses elavate seast“ (2Pt 2:18). Mille eest Peetrus selles salmis hoiatab? Mida ta ütleb 2Pt 2:19, mis aitab tema muret selgitada? Milline tähtsus on 19. salmis sõnal „vabadus“?

Võimalikult jõulises keeles hoiatas Peetrus oma lugejaid valeõpetajate ohtude eest. 2Pt 2:18–21 hoiatas ta, et vabadust lubavad valeõpetajad juhivad inimesed tegelikult orjusesse.

Milline evangeeliumi täielik moonutamine! Vabadus Kristuses tähendab vabadust patuorjusest (Rm 6:4–6). Igasugune muu käsitus vabadusest Kristuses, mis jätab inimese patu ahelaisse, on eksitus, mille eest Peetrus hoiatab. Kuigi õpetlased on väidelnud selle üle, millist konkreetset ketserlust siin silmas peetakse, on siinöeldu ilmselgelt seotud patu küsimusega tervikuna ja selle orjaks oleva inimesega.

Loe Jh 8:34–36. Kuidas aitavad Kristuse siinsed sõnad meil aru saada Peetruse öeldust?

Mida iganes valeõpetajad esitasid, juhtisid nad oma ohvrid – inimesed, kes äsja olid Issanda Jeesuse leidnud – tagasi oma vana patuse eluviisi juurde. On kerge ette kujutada mingit laadi odava armu evangeeliumi, mis alahindas vajadust puhtuse ja pühaduse järele, midagi, mis laskis neil jälle kinni haarata maailma „kaduvusest“ (2Pt 2:19), millest nad just ära põgenenud olid. Pole ime, et Peetrus rääkis nii teravalt ja jõuliselt selliste õpetajate vastu ja hoiatas, milline saab olema nende järel käimise tagajärg.

Kuidas mõistad seda, mis on vabadus Kristuses? Millest Kristus sind vabastanud on?

Loe 2Pt 2:17–22 ja Mt 12:43–45. Millised ohud on selles, kui kristlaseks saanud inimene pöördub tagasi oma endise eluviisi juurde?

Peetrus oli eriti mures nende saatuse pärast, keda valeõpetajad meelitavad tagasi endiste pattude juurde (2Pt 2:18). Valeõpetajad töötavad vabadust, kuid, nagu Peetrus esile toob, on vabadus, mida nemad töötavad, teravalt erinev vabadusest, mida Jeesus töötab neile, kes Teda järgivad.

Vaata, millise mõjusa hoiatuse Peetrus annab. Oleks parem „et õiguse tee oleks neile jäänud tundmata“ (2Pt 2:21) kui et seda tundes jälle oma vanade kommete juurde tagasi pöörduda.

Muidugi ei tähenda öeldu seda, et nende lugu oleks lootusetu. Me kõik teame lugusid neist, kes on Issandale selja pööranud ja hiljem tagasi tulnud. Ja me teame, et Issand on väga rõõmus, kui nad seda teevad, ning võtab nad õnnelikult tagasi. (Vaata Lk 15:11–32.) See tähendab üksnes seda, et seljapööramine on väga ohtlik samm, mis pole sugugi meeldiv. Ütlus, et koer pöördub tagasi oma okse juurde, kõlab tahumatu ja karmina, kuid Peetrus toob sellise võrdlusega oma mõtte hästi esile.

Võib-olla on Jeesuse sõnade kaja 2Pt 2:20 kavatsuslik (vaata Mt 12:45; Lk 11:26). Jeesus räägib tähendamissõna inimesest, kes oli vabastatud rüvedast vaimust. See vaim uitab kodutult ringi ja tuleb siis tagasi „oma majja, kust ma välja tulin“ (Mt 12:44). Ta jõuab kohale ning leiab selle olevat tühja ja korrastatu. Siis kolib ta sisse, kuid toob endaga kaasa veel mitu vaimu, kes on temast õelamad. Nagu Jeesus ütleb, läheb „viimne lugu pahemaks kui esimene“ (Mt 12:45). Oht, mida Jeesus ilmekalt esile toob ja mida Peetrus kirjeldab, on reaalne. Uus usklik peab kindlasti tagama, et Vaimuga seotu asendaks selle, mis tavatses tema elus valitseda. Kui kogudusse kaasamine ja vastleitud usu levitamine ei asenda varasemaid ilmalikke tegevusi, siis on kerge tagasi pöörduda oma vanade kommete juurde.

Mil viisil saame koguduse perena paremini kasvatada ja jüngeriks teha kõiki oma liikmeid, eriti uusi?

Paljud inimesed on täheldanud, et Jd 4–19 kordab suuresti 2Pt 2:1–3:7 sõnumit. Iga kord, kui Pühakiri sõnumit kordab, peaksime teadvustama, et Jumal tahab edasi anda midagi tähtsat. Nendes sarnastes lõikudes teevad Peetrus ja Juuda meile küllalt pikalt teatavaks tähtsa tõe: öelate saatus on Jumala kontrolli all. Peetrus ja Juuda kumbki ei jäta meile kahtlust, et Jumal hoiab kurjal pingsalt silma peal. Olgu tegemist ülekohtuse inimkonna või pattulangenud inglitega, Jumal märkab vägagi nende kurjust ja on kavandanud neile karistuse kohtupäeval (2Pt 2:9, 17; Jd 6).

Loe 2Pt 2:1 – 3:7 ja Jd 4–19. Milliseid näiteid Jumala varasemast tasumispäevast Peetrus ja Juuda esitavad, et täpsustada tõsiasja, mida Jumal patu suhtes ette võtab?

Peetrus ja Juuda panevad kirja kolm näidet Jumala tasumispäevast minevikus. Nad võtavad näiteks veeuputuseelse maailma hävitamise, Soodoma ja Gomorra põletamise ning ingel-olevuste aheldamise hävinuks (2Pt 2:4–6; 3:7; Jd 6, 7). Kõigi kolme episoodiga haakub lõplikkuse tunne. Kuigi Pühakiri räägib väga palju Jumala halastusest ja armust, etendab Jumala õiglus alati tähtsat osa patu lõplikus hävitamises.

Mis patud need olid, mis kutsusid esile nii karmi karistuse? Nende hulgas olid sisse toodud hukutavad valeõpetused, autoriteedi põlgamine, orjastamine kõigega, mis nende üle valitses, Jumala armu moonutamine ebamoraalsust lubavaks, Jeesuse Kristuse kui ainsa Valitseja ja Issanda salgamine, omaenda ihu pilastamine, tühiste ja õõnsate sõnade rääkimine ning laimamine ja teotamine (2Pt 2:1, 10, 19; Jd 4; Jd 8; 2Pt 2:18; Jd 10).

Huvitaval kombel ei sisalda selline kirjeldus vägivallategusid ning muid kurje metsikusi, mis meile sageli haiget teevad. See-eest kirjeldab see palju peenemakoelisi patte, millel on ühisosa. Need on patud, mida mõnikord koguduse seeski vabandatakse. See tõsiasi peaks äratama meis suure vajaduse siira meeleparanduse ja usupuhastuse järele koguduses.

Loe 2Pt 2:12 ja Jd 10. Siin kirjutavad Peetrus ja Juuda neist, kes seisvad silmitsi hävinguga, olles nagu instinktides juhitud „mõistmatud“ (2Pt 2:12) ehk „mõistusetu“ loomad (Jd 10). Missuguse pildi loob see selle kõrvale, millisena Jumal algselt inimkonna lõi, ja kuidas saad vältida millegi sellise juhtumist oma elus?

Loe 2Pt 2:6–16. Milliseid muid näiteid kasutab Peetrus selleks, et hoiatada, kuhu kurjus välja viib?

Esimene sisuline viide Soodomale Piiblis on 1Ms 13:12, 13. Lott ja Abraham otsustasid „majanduslikel“ põhjustel eraldi elama asuda. Lott valis Jordani oru ja „Lott lõi oma telgid üles Soodomani“ (1Ms 13:12). Piibel märgib seejärel: „Aga Soodoma mehed olid väga pahad ja patused Issanda ees“ (1Ms 13:13). Hiljem, kui Jumal hoiatas Aabrahami, et Tal oli kavas Soodom hävitada, jõudis Abraham kokkuleppeni, et Jumal ei hävita linna juhul, kui seal leidub kümme õiget (1Ms 18:16–33).

Ebatõenäosusest, et Soodomas leiduks kasvõi kümme õiget inimest, kõneles piisavalt juba Lotti külastama saadetud saadikutega toimunu. Linn hävitati õigel ajal; ainult Lott ja tema kaks tütart pääsesid (1Ms 19:12–25).

Peetrus leiab sellest loost kaks õppetundi. Esiteks on need kaks linna näiteks jumalatuud tabavast karistusest (2Pt 2:6). Teiseks näitab see lugu, et Issand teab, kuidas päästa õiged katsumusest (2Pt 2:7–9). Siis nimetab Peetrus mõne Soodomas ja Gomorras hävitatud inimeste iseloomulikest joontest: nad elavad lihaliku loomuse järgi rüvedas himus, põlgavad ülemaid, on jultunud ja ennast täis ega pörka tagasi teotamast kirkuseingleid (2Pt 2:10, 11). Need tunnusjooned on sarnased Peetruse kirjeldusega valeõpetajatest ja nende järelkäijatest.

4Ms 22:1–24:25 leidub lugu Bileamist. Moabi kuningas Baalak palkas ta needma iisraellasi. Alguses tõrkus ta vastu, lõpuks aga veendi ta seda ülesannet täitma suure rahasumma eest (4Ms 22:7–21). Oma teekonnal seisis tema vastas „Issanda ingel“ ning surmast päästis teda ainult see, et tema eesel pöördus kõrvale. Seepeale lõi Bileam oma eeslit ja taipas oma viga alles siis, kui ta silmad avati ning ta nägi „Issanda inglit“ (4Ms 22:22–35). Bileam lõpetas selle teekonna Iisraeli õnnistamisega (4Ms 23:4 – 24:24). Peetrus kasutas Bileami näitena neist, keda ahvatles abielurikkumine ja ahnus (2Pt 2:14, 15). Sellised inimesed on nagu Bileam. Nad on lahkunud rajalt, millel peaksid käima.

Mõtle kõigele sellele, mida on meile antud nii Piiblis kui ka Ellen G. White'i kirjutistes. Miks ei saa me seetõttu seitsmenda päeva adventistidena kunagi öelda, et meid pole hoiatatud?

Reede, 9. juuni

Toetav mõte: Väga sageli kuuleme kristlasi rääkimas „vabadusest Kristuses“. Ja muidugi on see paikapidav idee. Olla vaba seaduse hukkamõistust ning omada päästekindlust selle tõttu, mida Kristus on meie heaks teinud, ja mitte meie oma tegude tõttu, on tõepoolest vabane mine. Lugu Martin Lutherist ja orjapõlvest, mille all ta kannatas enne, kui armust aru sai, on suurepärase näide sellest, mida see vabadus saab tähendada. Ometi näeme Peetruse öeldust, et seda imelist tõe võib väänata. „Kõrvu suurepärase tõega meie täieliku Kristusestõltumise kohta pääste saamisel jookseb eksitav jultumus. Vabadust Kristuses peavad tuhanded ekslikult seadusetuseks; ja kuna Kristus tuli meid vabastama seaduse hukkamõistust, siis teatavad paljud, et seadus ise on saanud lõpu ning need, kes seda peavad, on ära langenud armust. Ja kuna tõe ja vale tunduvad ligilähedaselt sarnased, suunatakse meeled, mida ei juhi Püha Vaim, vastu võtma eksitust ning seda tehes asetuvad nad Saatana pettuste võimusesse. Niiviisi – suunates inimesi tõe asemel valet vastu võtma – töötab Saatan selleks, et tagada endale protestantliku maailma truudusevanne.“ – Ellen G. White, *Christ Triumphant*, lk 324.

Küsimused aruteluks:

1. Mõtiskle 2Pt 2:19 ja kõige muu üle, mida Peetrus valeõpetuse tagajärgede kohta ütleb. Miks peame kindlasti ise tundma õppima ülitähtsaid tõesid, mida usume? Kuivõrd tähtis on see, et me kõik ühilduksime täpselt sellega, mida uskuma peaksime? Millal muutub „ohtlikuks“ mõelda mõtteid, mis erinevad meie kaasusklike omadest?

2. Vaata pisut, kui kõvade sõnadega räägib Peetrus karistuse ja kohtu probleemistikust: „tõmbavad iseeneste peale äkilise hukatuse“ (2Pt 2:1); „hukkuvad oma hukatuses“ (2Pt 2:12); „ülekohtusi aga nuhtlemiseks kinni pidada kohtupäevani“ (2Pt 2:9); „nende hukatus ei tuku“ (2Pt 2:3). Mida peaksid need tekstid rääkima meile kohtu tõelisusest, kuid rohkem veel – sellest, kui karmilt mõistab Jumal hukka need, kes juhivad Tema rahvast eksitusse?

3. Mida tähendab sinu meelest see, kui need, kes räägivad „vabadusest Kristuses“, ei mõtle selle all tavaliselt mitte kogu seadust (kuigi mõned mõtleavad ka seda), vaid peamiselt neljanda käsi, hingamispäevakäsus pidamist? Kuidas aitab see väide näha meil veel üht teed, mismoodi väänata mõistet „vabadus Kristuses“?

Olen piiblitööline ja mu südamel on evangeeliumitöö. Ühel päeval mõjutas Jumal mind töötama ühe tavatu inimrühmaga.

Teel tööle peatusin koguduse kontori väravas ja heitsin pilgu lähedal seisvatele poistele. Teadsin, et suurem jagu neist olid kodutud, kas enda valikul või olukordade sunnil, kus nemad ei saanud midagi teha. Mõni oli jooksnud ära vägivaldsest kodust või lõppematu vaesuse pärast. Mõtlesin, kas nad igatsevad ema järele. Pöördusin ja astusin südame põksudes nende juurde.

„Tere!“ ütlesin neile laialt naeratades.

Nad vaatasin mulle võõrastavalt otsa, pidades aru, mis mul plaanis on.

Teadsin, et paljud sellised poisid olid uimastite- ja alkoholisõltuvuses. Olin kindel, et nad kõik olid näljased. Nad vajasisid perekonda, vähemalt ema, kes nende järele vaataks ning neile õige ja vale vahet õpetaks. Jumal mõjutas mind nende poistega tuttavaks saama ja Tema armastust nendega jagama. „Olen teie ema,“ ütlesin vapralt. „Tahan teiega tuttavaks saada.“

Poisid aga olid arglikud ja mina olin erutatud. Teadsin, et kuigi nad olid noored, on nad minust tunduvalt kogenumad ja võivad kergesti varastada minult koti või mulle viga teha, kui nad tahavad. Aga naeratasin ja rääkisin edasi. Vestlesin nendega mõne minuti, enne kui nii mina kui ka nemad rahulikumaks muutusime. Siis kutsusin neid endaga koos puu alla istuma, et saaksime natuke veel rääkida.

Poisid kõhklesid, kuid tulid lõpuks ja istusid maha. Rääkisin neile natuke endast ja ütlesin, kui väga Jumal neist igaüht armastab. Nad soojenesid minu suhtes üles ja hakkasid mulle tasahaaval endast rääkima. Kutsusin poisid järgmiseks nädalaks tagasi.

Järgmisel esmaspäeval võtsin endaga kaasa toitu. Tean, et poisid on alati näljased, eriti kodutud poisid, kes pole tõenäoliselt väga pikka aega kodus valmistatud toitu söönud. Enamik neist elas armuandidest, mida nad kerjates said, ja pagaritööstuse jääkidest.

Valmistasin foo-food (tärgliserikas vormiroog, mida tehakse kartulist, jahubanaanidest või maniokist) ja suppi. Kui poisid saabusid, haistsid nad toidulõhna ja võisin näha naeratust nende näol. Nad sõid isukalt ja jälle ajasime juttu. Mõni poiss usaldas mind isegi nii palju, et öelda, et foo-foo polnud just tema lemmikroog, ja küsis, kas ma ei võiks teinekord midagi muud teha. Püüdsin toitu nädalati varieerida, et vähemalt mõnda aega kellelegi meelepärast maitset pakkuda. Ja poistele see meeldis.

Jätkub

Issanda päev

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 2Pt 3:1, 2, Jh 21:15–17, 2Pt 3:3–13; Ps 90:4, Mt 24:43–51; 2Pt 3:14–18.

Meelespeetav tekst: „Kui see kõik nõnda laguneb – missugused siis peate olema teie pühas eluviisis ja jumalakartuses“ (2Pt 3:11).

Kaua aega tagasi vaadati inimestele, kes ei uskunud Jumalat, kui mitte-usaldusväärsetele, lausa ohtlikele. Miks? Mõttekäik oli lihtne: kui nad ei uskunud Jumalat, siis ei uskunud nad ka tulevast kohut, kus neil tuleb Temale oma tegudest aru anda. Ilma sellise stiimulita on inimesel suurem kalduvus kurja teha.

Kuigi selline mõtlemine on tänapäeval vanamoeline (ja „poliitiliselt ebakorrektn“), ei saa eitada selle taga olevat loogikat ja läbimõeldust. Muidugi ei vaja paljud inimesed hirmu tulevase kohtu ees selleks, et õigesti käituda. Kuid samas aitab väljavaade Jumala ees vastuse andmisest kindlasti õiget käitumist motiveerida.

Nagu näinud oleme, ei kartnud Peetrus hoiatada kohtu eest, kus paha-tegijad peavad Jumalale otsa vaatama; ei kartnud sellepärast, et sellise kohtu tulek on Piibli järgi ilmne. Niisuguses kontekstis räägib Peetrus ühemõtteliselt lõpupäevadest, kohtust, Jeesuse teisest tulekust ja ajast, mil „algained lagunevad lõomates“ (2Pt 3:10). Peetrus teadis, et me oleme kõik patused ja seega – kuna meie ees on selline väljavaade – küsib ta: „Missugused siis peate olema teie pühas eluviisis ja jumalakartuses?“ (2Pt 3:11 NKJV).

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 17. juuniks.

Peetrus hoiatas oma lugejaid ohtlike õpetuste eest, millega kogudus silmitsi seisis. Ta manitses ettevaatusele nende suhtes, kes vabadust töötades juhtisid inimesed tagasi patuorjusse, mis on vastupidine Kristuse töötatud vabadusele.

Kahjuks ei olnud see ainus valeõpetus, millega kogudus rinda pistis. Veel midagi ohtlikku pidi tulema. Kuid enne, kui Peetrus selle erilise hoiatuse juurde asub, ütleb ta esmalt midagi muud.

„Mu armsad, see on nüüd juba teine kiri, mille ma teile kirjutan. Mõlemas ma virgutan meenutamise kaudu teie selget mõistust, et te mäletaksite sõnu, mida pühad prohvetid enne on rääkinud, ning Issanda ja Päästja käsku teie apostlitelt“ (2Pt 3:1, 2). Mida ütleb Peetrus siin selle kohta, miks tema lugejad peaksid kuulda võtma seda, mida ta kirjutab? Vaata ka Jh 21:15–17.

2Pt 3:1, 2 tuletab Peetrus neile meelde inspireeritud sõnu, mis olid juba „pühadelt prohvetitelt“ tulnud. Seega suunab ta nad taas Piibli juurde, Vana Testamendi juurde. Ta meenutas neile, et neil oli „kindel prohveti sõna“ (2Pt 1:19). Ta tahtis olla kindel, et nende uskumused rajanesid Jumala Sõnal. Mitte miski Uues Testamendis ei tunnista õigeks mõtet, et Vana Testament ei kehtinud enam või oli vähetähtis. Vastupidi, Vana Testamendi tunnistus aitab panna alust Uue Testamendi paikapidavusele ja väidetele, mida Peetrus Jeesuse kohta esitas.

Kuid see pole veel kõik. Peetrus toob esile selge liini Vana Testamendi „pühadest prohvetitest“ kuni oma autoriteedini ühe „Issanda ja Päästja apostlina“. Ta oli kindlalt veendunud kutsumises, mille ta sai Issandalt selle töö tegemiseks, mida ta tegi. Pole ime, et ta rääkis sellise veendumuse ja kindlusega. Ta tundis oma sõnumi allikat.

Miks peaks Jumala Sõna ja mitte kultuur, meie enda otsustusvõime või mõistus olema meie elus ülimalt autoriteediks? (Liati, mille muu pärast peame seitsmenda päeva hingamispäeva kui mitte Jumala Sõna pärast?)

Olles püüdnud lugejatele öelda, et nad peavad „mõtleva sõnade peale, mis enne on öeldud pühade prohvetite läbi, ja meie käsu peale, kes me oleme Issanda ja Õnnistegija apostlid“ (2Pt 3:2 KJV ja eestikeelne 1905), asub Peetrus oma erilise hoiatuse juurde.

Võib-olla tundes, kui ohtlik see õpetus võib olla, püüdis ta nüüd rõhutada kirja pandu autoriteetsust.

Loe 2Pt 3:3, 4. Milliseid argumente esitavad Kristuse tulekus kahtlejad?

On olemas oluline sarnasus nende vahel, kes propageerisid vale vabadust, ja nende vahel, kes väljendasid kahtlusi Kristuse teise tuleku kohta. Esimesena nimetatud elasid „rüvedas himus lihaliku loomuse järgi“ (2Pt 2:10), teisena nimetatud käisid „iseenese himude järgi“ (2Pt 3:3).

(See ei ole lihtsalt juhus, et patused kired viivad valeõpetusteni, või kuidas?)

Pilkajad, hoiatas ta, esitavad terava küsimuse: „Kus on tema tulemise tõotus?“ (2Pt 3:4). Seda tehes seavad nad küsimuse alla kristlaste pika-aegse uskumuse, et Jeesus tuleb siia maale tagasi ja see juhtub varsti. Pealegi, kuna ta räägib just viimsetest päevadest, toovad need pilkajad esile vastuvaidlematu tegelikkuse, et paljud kristlased on surnud ning asjalood on jätkunud nii, nagu alati.

Väliselt ei olegi see põhjendamatu küsimus. Isegi püha Eenok – Ellen G. White kirjutas nii – nägi, et õiged ja õelad „mõlemad saavad põrmuks ja näis, et sellega oligi kõik“ (*Patriarhid ja prohvetid*, lk 85), ning teda vaevas see. Kui isegi Eenok, kes elas enne veeuputust, heitles sellise küsimusega, siis kui palju enam heitlevad sellega need, kes elavad tuhandeid aastaid hiljem, just nimelt „viimseil päevil“.

Ja mida öelda meie, seitsmenda päeva *adventistide* kohta tänapäeval? Juba meie nimigi propageerib mõtet Kristuse teisest tulekust. Ja ometi ei ole Ta veel tulnud. Jah, me seisame silmitsi pilkajatega nii, nagu Peetrus meile seda ette kuulutas.

Mida hakkad oma usukogemuses peale tõsiasjaga, et Kristus ei ole veel tulnud? Jaga oma vastust hingamispäeval klassis.

Kuidas vastab Peetrus 2Pt 3:8–10 pilkajate esitatud väitele? Mida ta ütleb, mis aitab meil nüüdki aru saada, miks ei ole Kristus veel tagasi tulnud?

Peetrus annab vastuse teemale maailma muutumatu olemise kohta. Ta tuletab kuulajatele meelde, et pole tõsi, nagu oleks maailm jäänud loomisest alates muutumatuks. (Pane tähele, kuidas Peetrus pöördub jälle Jumala Sõna juurde, sest see on tema algallikas ja autoriteet.) Oli suure kurjuse ajajärk, mille järel hävitas Jumal maailma veeuputusega (2Pt 3:6). Ja tõepoolest, veeuputus tõi maailma suured muutused, mis on meiega tänases päevaski. Peetrus ütleb siis, et järgmine ärahävitamine on tulega, mitte enam veega (2Pt 3:10).

Peetrus kirjutas ka nii: „Issanda juures on üks päev nagu tuhat aastat ja tuhat aastat nagu üks päev“ (2Pt 3:8). Seda öeldes võis Peetrus peegeldada Ps 90:4 sõnu: „Sest tuhat aastat on sinu silmis nagu eiline päev, kui see on möödunud, ja nagu vahikord öösel“. Ütleme siis nii, et meie arusaam ajast ei ole sama, mis Jumalal; seega vajame ettevaatust, kui otsustame aja üle.

Inimlikust vaatenurgast võttes näib Kristuse tulek viibivat. Kuid me vaatame olukorda ainult oma inimlikust vaatenurgast. Jumala vaatenurgast ei ole viivitust. Tegelikult ütleb Peetrus, et on antud lisa-aega, sest Jumal ilmutab kannatlikkust. Tema ei taha, et keegi hukkuks (2Pt 3:9). Lisa-aeg pakub veel paljudele võimalust meelt parandada.

Ometi, hoiatab Peetrus, ei tohi Jumala pikka meelt võtta võimalusena Jeesuse suhtes tehtavat otsust edasi lükata. Issanda päev tuleb ootamatult, nagu varas öösel. Varas, kes tuleb öösel, loodab tõenäoliselt sisse hiilida märkamatult. Kuid kuigi Issanda päev tuleb nagu varas, on seda kindlasti näha. Nagu Peetrus ütleb: „Siis hukuvad taevad raginal, algallikad lagunevad lõomates ning maad ja tema tegusid ei leita enam“ (2Pt 3:10). Seega on Peetruse sõnum nagu Pauluse oma: „Ennäe, nüüd on ülisoodus aeg! Ennäe, nüüd on päästepäev!“ (2Kr 6:2).

Üks noor mees püüdis oma emale tunnistada. Ta rääkis emale Jeesuse surmast ja Tema taastuleku töotusest. Ta oli enda üle päris uhke, mõeldes, et on teinud küllalt kõneosavat tööd. Kui ta oma lühijutluse Jeesusest ja Tema teisest tulekust lõpetas, vaatas ema talle otsa ja küsis: „Mis siis sellel kõigel minuga pistmist on?”

Loe 2Pt 3:11–13. Kuidas vastab Peetrus küsimusele: „Mis siis sellel kõigel minuga pistmist on?” Vaata Mt 24:43–51.

Nagu öelnud oleme, väljendab juba meie nimi – seitsmenda päeva adventistid – usku Kristuse taastuleku reaalsusesse. See õpetus on põhjanev; kogu meie kristlik usk muutub mõttetuks ilma Kristuse tagasitulekuta ja kõigeta, mida see töötab.

Kuid kas me pole ohus muutuda öela sulase sarnaseks Mt 24:43–51 tähendamissõnast? Me ei pruugi teha just sellist kurja, nagu tähendamissõnas kirjeldatakse, kuid küsimus pole selles (lõpuks on ju tegemist tähendamissõnaga). See tähendamissõna hoiatab meid hoopis selle eest, et võime kergesti alandada taset, eriti kaasinimese kohtlemist puudutavas, ning hakata olema rohkem maailma moodi ja vähem tulihingeliselt uskuda Issanda tagasitulekusse.

Kindel, et seisame ikka ja jälle silmitsi nendega, kes oma kaartide ja prohvetikuulutuste arvestustega väidavad teadvat Kristuse tuleku aega. Kuid suuremalt jaolt ei ole oht, millega seitsmenda päeva adventistidena silmitsi seisame, mitte Kristuse peatse tuleku kuupäevade püstitamises. Küll aga on oht selles, et iga mööduva aastaga hakkab Kristuse teise tuleku töötus etendama meie mõttemaailmas palju väiksemat osa.

Jah, mida kauem oleme siin, seda lähemale liigume Kristuse teisele tulekule. Teisalt, mida kauem oleme siin, seda kergem on meil arvata, et Tema tulek on midagi nii kauget, mis tegelikult meie igapäevaelu ei mõjuta.

Pühakiri hoiatab sedalaadi enesega rahulolu eest. Peetrus ütles ju, et kuna Jeesus tuleb tagasi ja me peame seisma kohtu ees, tuleb kristlastel elada püha ja jumalakartlikku elu (2Pt 3:11). Kristuse teise tuleku tõelisus – toimugu see siis millal iganes – peab mõjutama seda, kuidas me praegu elame.

Kui palju mõjustab Kristuse teise tuleku reaalsus sinu igapäevaelu ja mõtlemist? Mida, kui üldse midagi, räägib su vastus sinu elust ja usust?

Peetrus lõpetab oma epistli teemaga, mis on algusest peale seda läbistanud: elada püha elu ja olla hoolikas, et „kõlbluseta inimeste eksitused“ (2Pt 3:17) ei viiks kõrvale.

Loe 2Pt 3:14–18. Keda Peetrus manitseb ja mille suhtes ta manitseb?

Väga huvitav on, et Peetrus lõpetab oma epistli pöördumisega „meie armsa vend Pauluse“ kirjutiste poole (2Pt 3:15). Pauluski kirjutab vajadusest elada rahu sel ajal, kui oodatakse Jeesuse teist tulekut, ning kasutada aega, et arendada püha elu (vaata Rm 2:4; Rm 12:18, Fl 2:12).

Pööra tähelepanu ka sellele, kuidas Peetruse viide Pauluse kirjutistele näitab, et Pauluse kirjutisi hinnati kristliku ajaloo alguspäevil kõrgelt. Kas Peetrus viitab Pauluse kirjade tervele kogumile, mida nüüd Uuest Testamendist leiame, või vähemale hulgale neist, pole võimalik kindlaks määrata. Nii ehk naa näitab Peetruse viide tõsiasjale, et Pauluse kirju hinnati kõrgelt.

Lõpuks märgib Peetrus, et Pauluse kirju võib vääriti mõista, just samamoodi nagu Pühakirja teisigi osi. Kreekakeelne sõna *grapha* tähendab sõna-sõnalt „kirjutised“, kuid antud kontekstis on selle tähendus kindlalt „pühad kirjutised“, nagu näiteks Moosese ja prohvetite raamatud. Siis on päris algusaegadesse kuuluv tõend sellest, et Pauluse kirjutisi võeti autoriteedi poolest võrdseina heebrea Piibli autoriteediga.

Arvestades eespool loetut – valeõpetajate kohta, kes lubasid vabadust – ei ole raske ette kujutada inimesi kasutamas Pauluse vabadusest ja armust kõnelevaid kirju oma patuse käitumise vabandamiseks. Paulus rõhutas tublisti õigust üksnes usu läbi (Rm 3:21, 22), kuid mitte miski tema kirjutistes ei anna inimesele luba pattu teha (vaata Rm 6:1–14). Paulusel endal tuli sellise eksitusega tegemist teha siis, kui ta jutlustas ja õpetas õigust usu läbi. Jah, hoiatab Peetrus, need, kes väänavad tema kirjutisi, teevad seda „iseenda hukatusega“ riskides (2Pt 3:16).

Milliseid valikuid saad langetada kohe praegu, et elada sellist elu, mida meid on kutsutud elama Kristuses Jeesuses?

Reede, 16. juuni

Toetav mõte: Meie vaatenurgast vaadates võib näida, et Kristuse teine tulek on väga pikalt viibinud. Jeesus teadis ilmselgelt, et me sedamoodi tunneme, ning Ta hoiatas mõne tähendamissõna kaudu, mis saab siis, kui me ei ole sellel ajal hoolikad ja valvel. Võtame tähendamissõna kahest sulasest Mt 24:45–51 (seda mainiti kolmapäevases osas). Mõlemad sulased ootasid, et peremees tuleks tagasi. Kuid nad jõudsid tema tuleku suhtes kahele erinevale järeldusele. Üks otsustas olla valmis, et peremees võib tulla igal ajal. Teine ütles, et peremees viibib, ja seepärast võttis seda võimalusena kurjal kombel tegutseda. „Kuna me ei tea Tema tulemise täpset aega, kästakse meil valvata. „Õndsad on need sulased, keda isand tulles leiab valvamas“ (Lk 12:37). Need, kes ootavad Issanda tulekut, ei oota jõude. Kristuse tuleku ootamine tähendab inimeste veenmist jumalakartusele ning tunnistamist, et Tema mõistab hukka ülekohtu. See tähendab inimeste silmade avamist, et nad näeksid, kui suur patt on põlata Kristuse armu pakkumist. Need, kes ootavad Issandat, puhastavad end tõele sõnakuulmises.“ – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 634.

Küsimused aruteluks:

1. Arutlege klassis esmaspäevase osa küsimuse üle Kristuse teisest tulekust. Millisel viisil võib käsitleda tõsiasja, et Kristus ei ole veel tagasi tulnud? Mida me üksteise vastustest õppida saame?

2. Milliseid õpetusi, eluharjumusi ja uskumusi me seitsmenda päeva adventistidena edasi kanname, mis ei tulene kultuurist ega traditsioonist, vaid ainult Jumala Sõnast?

3. Nagu nädala jooksul nägime, seostas Peetrus patused kalduvused ja ihad valeõpetustega. Õppetükis oli selline lause: „See ei ole lihtsalt juhus, et patused kired viivad valeõpetusteni, või kuidas?“ Miks pole see lihtsalt juhus? Millised võiksid olla seosed nende kahe vahel?

4. Albert Einstein tõi maailma ette hämmastava idee, et aeg ei ole absoluutne. See tähendab, et olenevalt sellest, kus sa oled ja kui kiiresti sa liigud, võib aeg sinu taustsüsteemis erineda kellegi teise taustsüsteemi omast. Mõte on selles, et aeg on midagi väga mõistatuslikku ja see toimib viisidel, mida me täielikult ei mõista. Kuidas võiks selline idee aidata meil tajuda, et Jumala jaoks ei ole aeg sama, mis meie jaoks, eriti kontekstis, et Kristus ei ole veel tagasi tulnud?

Igal nädalal rääkisime Jumalast ja lugesime Piiblit. Palvetasime koos ja siis sõime. Alguses mõtlesin, et nad kuulasid ainult viisakusest ja sooja toidu saamiseks, aga ajapikku hakkas neid rohkem huvitama see, mida ma neile õpetada püüdsin.

Varsti kohtlesid poisid mind nagu ema, usaldasid mind ja rääkisid puhtsüdamlikult. Mõni ütles, et tahaks saada lahti uimastisõltuvusest, või rääkis asjust, mida oli varastanud. Kuulasin ja andsin neile nõu, kuidas elada õnnelikku ja ausat elu. Rääkisin neile raske töö röömudest ja ausast töötegemisest. Jutustasin neile inimestest Piiblis ja sellest, kuidas nemad kiusatustele vastu panid ning Jumala plaani järgisid, muutes sageli maailma enese ümber. Poisid kuulasid ja said innustust usaldada Jumalat selles, et Tema muudab neid. Julgustasin neid, kellel olid isa-ema, minema koju oma pere juurde tagasi. Kulus palju rääkimist, kuid lõpuks otsustas osa minna.

Üks poiss, Pierre, oli jooksnud kodunt ära juba seitsmeaastasena. Ta oli kaotanud ära raha, mille ta pidi oma emale viima, ja kartis, et saab karistada. Niisiis lahkus ta kodust. Lõpuks jõudis ta pealinna, kus ta elas järgmised kaheksa aastat tänavail. Pärast seda, kui jutustasin talle kadunud poja loo, nõustus Pierre koju tagasi minema. Aga ta kartis üksi minna. Nõustusin temaga koos minema.

Läksime koos bussijaama ja ostsime piletid tema kodulinna. Kui sinna saabusime, astusime mööda peaaegu ununenud tänavaid, kuni ta oma maja üles leidis. Tema ema vaatas üksisilmi enda ees seisvat pikka noormeest, suutmata endale teadvustada, et see oli poisike, kelle ta nii kaua aega tagasi oli kaotanud. Ta arvas, et tema poeg oli surnud. Ta vaatas Pierre'ile pikka aega otsa. Kui ta mõistus lõpuks adus, keda ta näeb, põimis ta käed poja ümber ja kallistas teda kõvasti, nuttes röömust. Siis hakkas ta naabreid kokku kutsuma, et nad näeksid ta poega, kes oli kadunud ja on nüüd koju tulnud. Sel öhtul oli selles kodus rööm kaduma läinud lapse pärast, kes oli tagasi jõudnud.

Jäin Pierre'i linna ööbima, nii sain ta viia kohaliku pastori juurde. Selgitasin pastorele, et Pierre oli hiljuti Jeesuse oma Päästaks vastu võtnud ja oma emakoju tagasi tulnud. Rääkisin, et ta peab palju kasvama.

Jätkub

I. ja 2. Peetruse kirja põhiteemad

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Js 53:5, 6, 9; 3Ms 16:16–19, 3Ms 11:44; Rm 13:1–7; 1Kr 14:40; 2Tm 3:16.

Meelespeetav tekst: „Sest ka Kristus kannatas pattude pärast üheainsa korra, õige ülekohtuste eest, et ta teid juhiks Jumala juurde, olles küll ihu poolest surmatud, ent elustatud vaimu läbi“ (1Pt 3:18).

Peetruse esimene ja teine kiri kirjutati praktilistel eesmärkidel. Peetruse 1. kirjas oli suureks teemaks, millele Peetrus vastu astub, tagakiusamine, millega kristlased silmitsi olid. Peetruse teises kirjas olid suureks teemaks valeõpetajad. Peetrus kirjutab jõuliselt ja mõjusalt, püüdes julgustada oma lugejaid ja hoiatada neid eesseisvate väljakutsete suhtes.

Märkimisväärne on, et Peetrus reageerib mõlemale teemale teoloogiliselt. Tagakiusamisest tingitud kannatused panid Peetruse mõtisklema Jeesuse kannatuste ja surma üle, mis töid kaasa meie pääste. Valeõpetajad seisavad silmitsi kohtuga. See kohus toimub pärast Jeesuse tagasitulekut Maale koos päästetutega selle järel, kui tuhat aastat taevas on lõppenud. Need on osa teemadest, mida Peetrus oma kahes kirjas käsitleb.

Selle viimase nädala õppetükk vaatlleb pisut lähemalt viit teemat, millest Peetrus kirjutab: Jeesuse kannatused, mis viisid meie päästeni; meie tegelik vastus teadmisele, et Jumal otsustab meie tegude üle lõplikus kohtus; lootus, mis on meil Jeesuse peatsesse taastulekusse; kord ühiskonnas ja koguduses ning Pühakirja koht meie elujuhisena.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 24. juuniks.

Loe järgmisi kirjakohti ja pööra tähelepanu sellele, mida igaüks neist pääste kohta räägib:

1Pt 1:2 _____

1Pt 1:8, 9 _____

1Pt 1:18, 19 _____

1Pt 2:22–25 _____

1Pt 3:18 _____

Kui Peetrus nimetab päästet, siis harilikult Jeesuse, patuste eest Asendajaks olija kannatuste kontekstis. Näiteks 1Pt 2:22–24 kasutab Peetrus Jeesuse kannatustest kirjutades sõnu, mis peegeldavad Js 53:5, 6, 9. „[Jeesus] kandis ise meie patud oma ihus“ ristile ja „tema vermete varal te olete saanud terveks“ (1Pt 2:24) väljendavad mõisteid asendus ja ohver.

Paljude ohvrite puhul, mida heebrea Piibel kirjeldab, tõi patune oma ohvri templisse ja pani käed ohvri pea peale. Selle teoga kandis patustaja oma patu sümbboolselt üle loomale, kes siis patuse asemel suri (3Ms 4:29, 30, 33, 34; 14:10–13). Patu ebapuhtus, mis altarile kogunes, puhastati ja kõrvaldati suurel lepituspäeval (3Ms 16:16–19).

Ohvri veri etendas olulist osa patu lepitamises. Kristlaste eest tuli lunarahaks anda Jeesuse kallis veri (1Pt 1:18, 19). Paulus väljendas sama asendamise mõtet: Jeesus, kes ei teadnud patust, sai patuks meie eest (2Kr 5:21). Nagu 1Pt 3:18 märgib, kannatas Kristus pattude pärast, õige (Jeesus) ülekohtuste (meie) eest.

Nagu Pauluski (Rm 3:21, 22), rõhutab Peetrus usu vajalikkust. Nii, nagu ta oma lugejaile ütleb: „Keda te armastate, kuigi te ei ole teda näinud..., kui te võtate vastu usu eesmärgi – oma hingede pääste“ (1Pt 1:8, 9). Päästet ei teeni ära vaga käitumisega, kuid see tagatakse, kui usume sellesse, mida Jeesus on meie heaks teinud, ja võtame Tema vastu oma isiklikuks Päästjaks. Meie kindlustunne peitub Temas, mitte meis endis. Juhul, kui see oleks meis, siis kui kindlalt me tegelikult ennast tunneksime?

Miks on Jeesus, meie Asendaja, pääsemise suur lootus? Millise lohutuse sellest imelisest tõest saad?

Teema, mille juurde Peetrus pöördub tagasi rohkem kui nii mõnegi teise juurde, kujutab endast 2Pt 3:11 esitatud küsimust: „Kui see kõik nõnda laguneb – missugused siis peate olema teie pühas eluviisis ja jumalakartuses?“

Loe läbi järgmised kirjakohad. Mida ütleb Peetrus kristliku käitumise kohta? 1Pt 1:15–17, 22; 1Pt 2:1; 1Pt 3:8, 9; 1Pt 4:7–11; 2Pt 3:11.

Peetrus vaatleb oma kahes kirjas kristlikku käitumist mitmest küljest ning terve rida teemasid kordub. Esiteks rõhutab Peetrus kaks korda seost Jumala kohtu ja kristliku käitumise vahel (1Pt 1:17 ja 2Pt 3:11). Jumal otsustab igaühe tegude üle. Nii et kristlasel tuleb elada püha elu.

Teiseks nimetab Peetrus mitmel korral, et kristlastel tuleb olla püha. Heebrea Piiblis seatakse pühad asjad eraldi kasutamise jaoks (2Ms 26:34; 28:36; 29:6, 37) või Jumala eesmärgil (näiteks, hingamispäev 1Ms 2:3). Tegelikult oli Jumala plaan, et Tema rahvas oleks püha, nagu Temagi on püha, ja seda teemat puudutab ka Peetrus (3Ms 11:44; 19:2; 1Pt 1:15, 16). Kellegi/millegi pühaks otstarbeks eraldamise protsessi nimetatakse „pühitsemiseks“ ning Peetrus soovib, et Vaim saaks tema kirjade lugejaid pühitseda ja nad oleksid Jeesusele kuulekad (1Pt 1:2).

Kolmandaks on Peetrus esitanud mõne tunnusjoone selle kohta, milline käitumine on kohane neile, keda pühitsetakse. Neil tuleb lahti öelda kurjusest, kavalusest, silmakirjalikkusest, kadetsemisest ja keelepeksust (1Pt 2:1). Neil tuleb olla üksmeelsed vaimult, armastada üksteist ja olla alandliku meelega (1Pt 3:8, 9). Nad peavad olema head, vagad ja armastavad (2Pt 1:5–7). Tõesti, neil tuleb säilitada püsiv armastus (1Pt 4:7–11). Lõpuks ergutab Peetrus oma kuulajaid heitma kõik oma mure Jeesuse peale (1Pt 5:7).

Kuidas julgustada üksteist viisil, mis ei ole hukkamõistev, elama sellist elu, millele Peetrus meid oma kirjades üles kutsub?

Loe järgmisi kirjakohti ja pane tähele, mida need ütlevad eesolevate sündmuste kohta:

1Pt 1:4 _____

1Pt 1:17 _____

1Pt 4:5, 6 _____

1Pt 4:17 _____

2Pt 3:1–10 _____

Üks väga tõsine probleem, millega seisid silmitsi need, kes Peetruse esimest kirja esimestena lugesid ja kuulsid, oli tagakiusamine. Peetrus julgustab oma lugejaid mõttega, et kuigi nende elu võib koormata tagakiusamine, ootab neid ees tasu taevas, tasu, mida ei saa ära võtta. Oma esimese kirja päris alguses mainib Peetrus, et kristlastele on talletatud kadumatu pärand taevas (1Pt 1:4).

Peetrus tõstab esile kaht tõsiasja, mis tulevikus toimuvad: lõpukohus ja kurjuse hävitamine tulega. Teisisõnu, ta näitab, et kuigi praegu on tagakiusamine, seatakse kord jalule see, mis õige ja kohus, ning usklikud saavad oma igavese tasu.

Peetrus nimetab kohut kolmel erineval puhul (1Pt 1:17; 4:5, 6, 17). Ta ütleb, et Jumal Isa mõistab kõigi üle kohut erapooletult vastavalt nende tegudele (1Pt 1:17). Ta märgib, et Jeesus ise „on valmis tulema kohut mõistma elavate ja surnute üle“ (1Pt 4:5). Samuti esitab ta huviäratava tähelepaneku, et kohtumõistmine algab Jumala kojast (1Pt 4:17).

Peetrus rõhutab sedagi, et „jumalakartmatud inimesed“ hävitatakse üleilmses tulelöömas (2Pt 3:7).

Peetrus võtab aega, et käsitleda üles kerkivat probleemi, kas Jeesus tõepoolest tuleb või ei tule tagasi (2Pt 3:1–10). Ta toob esile, et Jeesuse teise tuleku „viibimine“ võimaldab rohkematel inimestel pattu kahetseda ja päästetud saada. Samuti toob ta välja selle, et tulevase arveteõiendamise vankumatus peaks veenma igaüht elama püha ja laitmatut elu.

Nii et kuigi Peetrus keskendub just praktilise kristluse läbielamisele, hoiab ta lugejate silme ees ikkagi tulevast lootust, mis neid ootab. Lühidalt: olgu hetkeolukorrad millised tahes, neil tuleb edasi liikuda usus ja kuulekuses.

Miks pead ka sina liikuma edasi usus ja kuulekuses, vaatamata olukordadele, milles viibid? Milline valikuvõimalus veel oleks?

Loe järgmisi tekstilõike. Mida ütleb Peetrus neis nii riigivalitsuse kui ka kiriku juhtkonna tähtsuse kohta ja kuidas tuleb kristlastel mõlema suhtes toimida? Kuidas tuleks tema sõnu rakendada meie praeguses olukorras, vaatamata sellele, kus elame?

1Pt 2:11–21

1Pt 5:1–5

Peetrus elas ajal, mil riigivalitsus ja religioossed ametivõimud kiusasid kristlasi nii mõnigi kord taga. See kõik teeb veel märkimisväärsemaks tema ja Pauluse öeldu valitsusasutuste osa kohta (1Pt 2:13–17, Rm 13:1–7). Peetrus ja Paulus mõlemad ütlevad, et valitsuse võimukandjad on paika pannud Jumal ise, et nad kontrolliksid neid, kes teevad kurja. Muidugi on aegu, mil võimul olivad võivad olla probleemiks. Kristlased seisid sellega silmitsi Peetruse ajal ja paljude aastate jooksul läks neil aina hullemaks.

Kuid üldiselt on mõte selles, et hea valitsus kaitseb seadust, korda ja turvalisust. Tänapäevastki võib tuua näiteid, mille puhul on seadus ja kord lammutatud ning nähakse meeletut vajadust mõistliku valitsusvõimu järele. See on tõsi; hea riigivalitsus on üks Jumala önnistustest, mille Ta on inimkonnale andnud.

Peetrus jagab kahtlemata Pauluse veendumust, et ka koguduse hea valitsemine on oluline. Paulus rõhutab, et koguduse jumalateenistustel „kõik sündigu viisakalt ja korra järgi“ (1Kr 14:40). Samamoodi käsib Peetrus koguduse juhtidel hoida „teile hoida antud Jumala karja“ (1Pt 5:2) [„hoidke kui karjased... olge selle ülevaatajad“ (NRSV, eestikeelne 1905)]. Neil tuleb seda teha alandlikkuse ja hoolega. Kohalikke kogudusi tuleb suunata hästi. Head juhid kannavad hoolt tulevikunägemuse ja kokkukuuluvuse eest ning võimaldavad kaasinimestel viljeleda nende vaimuande Jumala auks.

1Pt 5:5 ütleb, et te peate rüütama ennast alandlikkusega üksteise vastu. Kuidas õpime seda tegema? Mida saad isiklikult teha, et rakendada seda oma suhtlemises kaasinimestega?

Loe järgmised tekstilõigud. Mida ütlevad need Piibli kohta, mis aitab meil tänapäeval mõista, milline peaks olema Piibli osatähtsus meie elus ja usus?

1Pt 1:10–12 _____

2Pt 1:16–20 _____

2Pt 3:2 _____

2Pt 3:16 _____

Oma teises kirjas on Peetrus vastamisi valeõpetajatega. Ta juhib oma lugejaid autoriteedi kahe allika juurde siis, kui ta ütleb: „Te peate mõtlema sõnadele, mis on minevikus öeldud pühade prohvetite läbi ja meie käsu peale, kes me oleme Issanda ja Päästja apostlid“ (2Pt 3:2 NRSV). Täna on meil „pühade prohvetite“ sõnade jaoks sama allikas – selleks on Vana Testament. Muidugi ei ole meil enam käepärast elusolevaid apostleid, kuid teatud mõttes on meil midagi paremat: nende inspireeritud tunnistus, nagu see on avaldatud Uues Testamendis. Matteus, Markus, Luukas ja Johannes jätsid meile lõpliku loo Jeesuse elust, surmast ja ülestõusmisest. Apostlite tegude raamatu näol on meile jäetud aruanne apostlite tegevusest. Ja tõepoolest saame lugeda apostlite inspireeritud sõnu. Paulus rõhutas Jumala Sõna autoriteetsust (2Tm 3:16). Peetrus suunab oma lugejad Pühakirja kui õpetusliku ja moraalse autoriteedi allika juurde.

2Pt 3:16 hoiatab Peetrus oma lugejaid ja kuulajaid, et kuigi Pühakiri on tõe algallikas, võib – ilma hoolika tähelepanuta sõnumi suhtes, millest Püha Vaim meil aru laseb saada – seda tõe allikat vääriti mõista ja see võib viia kohutavate tagajärgedeni.

Peetruse sõnad peaksid olema meile praegu Piibli uurimise aluspõhimõtete heaks meeldetuletajaks. Meil tuleb lugeda Pühakirja lõiku palve-meelselt. Meil tuleb seda lugeda peatüki, raamatu ja kogu Piiblis oleva kaastekstiga seotult. Millest rääkis kirjutaja just siis, kui ta kirjutas? Meil tuleb teksti lugeda kirjanepuhul aegsete ajalooliste asjaolude valgelt. (Peetruse 1. ja 2. kirja puhul oli selleks esimese sajandi Rooma impeerium.) Meil tuleb teksti lugeda vaimulikku taipu otsides ja teadmisega, et piibelliku sõnumi kese on Kristuse ohvrisurma kaudu saavutatud pääste (1Pt 1:10–12). Lõpuks peaksime seda lugema omaenda elu kontekstis. Millise tõe soovib Jumal meile edastada? Kuidas rakendada kirjutatud Sõna oma ellu viisil, mis annab panuse Jumala riigi heaks?

Reede, 23. juuni

Toetav mõte: Ka keset keerukat teoloogiat panevad Peetruse kirjad vägagi rõhku Kristuse elule ja sellele, kuidas meil tuleb üksteist kohelda. Teisisõnu, jah, meil on vaja tunda tõde nii, nagu see on Jeesuses. Kuid isegi tähtsam on, et *me peame ka tões elama*. Juba üsna algusest võime lugeda selliseid tähtsaid sõnu: „Et te olete kuulekuses tõeale oma hinged puhastanud siiraks vennalikkuseks, siis armastage raugematult üksteist puhtast südamest“ (1Pt 1:22). Märkad, kuidas Peetrus seostab meie hinge puhastamise tõeale kuuletumisega. Tõde muudab meid, teeb meid inimesteks, kes armastavad üksteist innukalt ja „puhtast südamest“. Kuulekus, südamepuhtus ja armastus – kõik kolm on omavahelises seoses. See on ideaal, mida taotleda. Suudad sa ette kujutada, kui erinev oleks meie elu ja kogudus, kui me seda manitsust järgiksim? Mõtlen, mida teeb see koguduse ühtsustundele, kui see ka mitte midagi enam ei muudaks. „Vennad, kas viite endaga Kristuse meelsuse, kui lähete tagasi oma koju ja kogudusse? Kas jätate kõrvale uskmatus ja kritiseerimise? Jõuame aega, mil rohkem kui kunagi varem on vaja liikuda edasi koos, töötada ühinenult. Ühtsuses on jõud. Ebakõla ja lahkeli on alles nõrkus.“ – Ellen G. White, *Valitud kuulutused*, 2. raamat, lk 373, 374.

Küsimused aruteluks:

1. 2Pt 3:12 kirjutas apostel: „Oodates ja kiirendades Jumala päeva tulemist, mil taevad põledes lagunevad ja algained lõõmates ära sulavad.“ Mida peab ta silmas oma ütlusega, et meil tuleb „kiirendada“ Jumala päeva tulekut? Kuidas saame kiirendada Jumala päeva tulekut, see tähendab Kristuse teist tulemist?

2. Ütleme, et loodus on Jumala „teine raamat“. Kahjuks, nii nagu Jumala esimese raamatugagi (Piibliga), võib seda teist raamatut väärsti tõlgendada. Näiteks on paljude inimeste jaoks loodusest eemaldatud kavandatud ja eesmärgipärasuse sõnum ning asendatud darwinistliku arusaamaga juhuslikust mutatsioonist ja looduslikust valikust. Maailm, öeldakse meile, ei ole tegelikult kavakohane; pigem see lihtsalt näib meile nii. Kuidas saame siis lugeda ja tõlgendada seda teist raamatut õigesti? Millised piirid on sellel teisel raamatul meile Jumala tundmaõpetamise osas? Millist abi saame esimesest raamatust, mis aitab meil teisest raamatust õigesti aru saada? Mis juhtub, kui meie looduse tõlgendamine – teine raamat – läheb vastuollu esimesega – Piibliga? Kus on probleem?

Pierre'i kodulinna pastor rääkis meile, et see kogudus kavatses peagi korraldada evangeelsete koosolekute seeria, ja Pierre lubas osaleda. Hiljem andis pastor teada, et Pierre on ristitud ja käib ustavalt kirikus. Veel üks kadunud lammas oli leidnud tee koju.

Teisigi poisse meie grupist lahkus suurlinnast, lubades naasta koju.

Jätkasin kohtumist poistega, kes jäid. Nad moodustasid mu ümber tiheda ja kaitsva ringi ega tahtnud, et ükski teine poiss meie rühmaga liituks. Sageli hoiatasid nad mind: „Ema, pea seda poissi seal silmas. Ära teda usalda. Ta võib tahta sult kotti varastada.“ Kuid vaatamata nende jõupingutustele kaitsta mind uustulnukate eest ei kulunud kaua, kui poisterühm oli kasvanud 15-lt rohkem kui 30-le.

Mul läks järjest keerulisemaks igal nädalal poistele toitvat sööki varuda. Ma ei suutnud osta nii suurt hulka toitu ja seda niisuguses koguses valmistada. Mu süda pakitses nende poiste pärast, aga ma ei jõudnud nende toitmist jätkata. Mõnikord pakkus keegi veel abi, kuid ikkagi oli see ülesanne minu õlgadel. Lõpuks tuli mul neile öelda, et ma ei suuda neid enam toiduga varustada. Jätkasin nendega regulaarselt kohtumist ja iga kord, kui nad mind linnas kohtasid, nimetasid nad mind „emaks“. Jätkasin nende pärast palvetamist, paludes, et Jumal kõnetaks neid nii, et nad saaksid valmis Temaga kohtumiseks taevas, kus laual on alati toitu.

Selle veerandaastal läheb osa kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest misjoniakadeemia ehitamiseks noortele Libreville'is, Gabonis. See kool pakub võimaluse tegutseda paljude noorte heaks selles prantsuse keelt kõnelevas Lääne-Aafrika riigis.

Samuti aitab see kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus rajada noortekeskuse Babcocki Ülikooli juurde Nigeerias, kus 10 000 üliõpilasest valdav osa on mitte-adventistid. Nende hulgas on ka palju moslemeid, kes tulevad Nigeeria põhjaosast.

Inspireerivaid misjonilugusid kogu maailmast leiad lisaks siis, kui külastad veebilehte www.AdventistMission.org/mission-quarterlies ja www.mission360.org. Leiate meid ka Facebookist.

Täname, et toetate adventistide misjonitegevust oma palvete ja heldete annetustega!

Anastasie Ndah on piiblitöölaine Yaoundés, Kamerunis. Ta on ulatuslikult töötanud ka selle linna prostituutide heaks, pakkunud neile lootust paremale elule siin ja tulevasele taevas. Paljud neist naistest, samuti nagu ka ta poistest, on andnud oma südame Issandale.